

САНДРА БРАУН ДЕТЕ, РОДЕНО В ЧЕТВЪРТЪК

Превод от английски: Невяна Рашкова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Да не си полудяла?

— Това е страхотна идея.

— Идеята ти е глупава. Не сме правили такова нещо, откакто бяхме деца.

— Но тогава винаги успявахме.

Алисън Лемън погледна вбесено сестра си. Като се изключи изражението — Ан беше в очакване — Алисън сякаш виждаше собственото си отражение.

Ан седеше с кръстосани крака в средата на леглото на сестра си. Алисън се обърна с гръб към нея и започна да сваля фибите от кока си. Тръсна гъстата си червена коса, която — подобно на косата на сестра ѝ — се разпиля върху раменете ѝ.

— В няколко от филмите си Бет Дейвис изигра ролята на близначки, които разменяха местата си. И винаги нещо ужасно се случваше.

— Така е във филмите, а не в реалността.

— Изкуството не пресъздава ли живота?

Ан въздъхна раздражено.

— Хайде, Алисън. Ще го направиш ли или не?

— Не. Първо, не мога да повярвам, че сериозно си решила да се подложиш на тази операция — каза Алисън, докато разресваше косата си.

— Не желая до края на живота си да остана с плоски гърди.

— Ние не сме с плоски гърди — възпротиви се Алисън, преценявайки собствената си фигура в огледалото.

— Но не сме и извънредно надарени.

— Че кой желае да бъде? Гърдите ти ще увиснат след няколко години и тогава ще ти се иска изобщо да ги няма — тя се обърна към Ан, след като остави четката върху чантичката за тоалетни принадлежности. — Моля те, Ани, помисли отново. Недей да го правиш.

Ан се засмя.

— Винаги си била ужасно предпазлива и практична. Никога ли не ти е идвало нещо лекомислено наум? Огледай се сега, след като разпусна косата си. Ти си великолепна. Нима не искаш да бъдеш такава?

— Не съм великолепна. И не ми се иска всъщност да бъда такава. Външността не е важна.

— Знам, от значение е душата на човека — каза Ан с театрален жест, като притисна ръка към сърцето си и вдигна глава към тавана.

— Можеш да ми се присмиваш колкото си искаш, но аз така чувствам нещата. Бих желала по-скоро да ме смятат за умна жена, отколкото за някаква сексбомба.

Ан се намръщи раздражено. Сестра ѝ беше безнадежден случай. Всичко, което интересуваше Алисън, беше нейната лаборатория — електронният ѝ микроскоп, бунзеновата горелка, всякакви стари организми, които можеха да бъдат отгледани в чашата за вкаменелости.

— Ще ми направиш ли тази услуга или не?

— Не. Не искам да се замесвам в това. Защо Дейвис не може да знае предварително?

— Защото искам това да бъде изненада.

— Той те харесва такава, каквато си. Иначе защо ще се жени за теб?

— Познаваш ли някой, който не би искал жена му да има големи гърди? — В мига, когато думите излязоха от устата ѝ, Ан поклати глава. — Забрави за това. Оттеглям въпроса. Ти не познаваш нито един мъж.

— Познавам достатъчно много мъже — заяви надменно Алисън.

— И всички те са умни и малко особени — избърбори в отговор Ан.

— Те са учени.

— Както казах, умни и малко особени — измърмори Ан, докато дърпаше един конец от покривката на леглото. Продължи да се цупи за съвсем кратко време, преди търпението ѝ да се изчерпи. — Искам да уголемя гърдите си. Това е, за да мога сама да уважавам себе си. Дейвис направо ще пощурее, когато види подобрението. Моля

близначката си да ми помогне малко при затруднението ми, а тя прави голям въпрос от цялата работа.

— Надявам се, че това не е само игра на думи — каза иронично Алисън, но при заплашителния вид на Ан някак си омекна. — Едва ли ме молиш да ти помогна „малко“. Искаш да се преструвам на теб, докато се измъкнеш и се подложиш на операция.

— Само за няколко дни. Само докато ми свалят превръзките.

Алисън закри гърдите си с ръце и потръпна. Самата мисъл я отвращаваше, но това си беше работа на Ан. Как искаше Ан да не я беше забърквала във всичко това.

— Ами работата ти?

— Вземам си седмица отпуск. Там няма никакъв проблем. Ти ще ходиш на работа, както обикновено. Трябва само вечерите да бъдеш с Дейвис.

— А ти какво ще правиш? Ще се криеш в задната спалня ли?

— Ще остана в клиниката. Скъпичко е, но предпочитам да бъда там, отколкото вкъщи.

Алисън се отдръпна от тоалетната масичка и закрачи из стаята.

— Ани, това е лудост. Ти и Дейвис... ами той не очаква ли нещо, е, ти знаеш...

— Имаш предвид привилегии в леглото?

Алисън се изчерви, а Ан се засмя.

— Тук съм те прикрила. Казах му, че гинекологът ми е сменил противозачатъчните лекарства и че не трябва да спим заедно в продължение на три седмици, преди да се убедим, че ще действат.

— Това е абсурдно.

— Ти като биолог, занимаващ се с генетика, и аз като жена го знаем, но Дейвис не знае, че е така. Доста мърмореше, но прие положението. Затова няма да се безпокоиш, че ще се опита да те вкара в леглото. За бога, само за три или четири дни!

Алисън кършеше нервно ръце. Ан винаги успяваше да я придума да направи нещо в противоречие с разума.

— Беше забавно, когато изигравахме мама и татко, дори и учителите, като сменяхме местата си, но сега имам предчувствието, че нещо ужасно ще се случи.

— Ти си фаталистка. Нищо няма да стане.

— И искаш да се преместя в твоя апартамент?

— Така ще бъде най-удобно. Дейвис ще може винаги да ме намери, тоест теб, там.

Това, за което не бяха споменали, но се подразбра, бе, че отсъствието на Алисън от нейния апартамент ще остане незабелязано. Никой не я търсеше вечер по телефона.

— Ще трябва да нося твоите дрехи — каза без много ентузиазъм Алисън.

— Което доста ще подобри гардероба ти.

Ан погледна с явна неприязън тъмносинята тиролска пола на Алисън и ушитата по поръчка бяла блуза.

— Ще трябва да нося лещите си през цялото време, а това ми причинява главоболие.

— По-добре с главоболие, отколкото с онези очила, с които приличаш на кукумявка.

— А косата ми?

— Ще престанеш ли! Косата ти изглежда страхотно, пусната свободно и естествено, отколкото когато я навиваш на кок като някоя стара мома.

Ан отскочи от леглото и застана пред Алисън с ръце на кръста.

— И така — ще го направиш ли или не? Моля те, Алисън. Това е важно за мен.

Всичко беше важно за Ан. Тя живееше от криза до криза. Не правеше нищо, преди да е станало твърде късно. Попадаше точно във всяко критично положение, като обикновено повличаше след себе си пряко волята ѝ своята сестра, която беше по-малко склонна към приключения.

Алисън се обърна към огледалото и се взря в отражението си. Дали можеше да мине за Ан? Ан, която откриваше във всеки срещнат не някой напълно непознат, а един потенциален приятел. Ан, която във всяко едно положение се чувстваше като в свои води. Ан, която имаше ведър характер, а очарованието на цялото тяло на Алисън се събираше на малкото пръстче на сестра ѝ.

Ан пристъпи напред и застана до нея. Сега, когато Алисън не беше с очила и косата ѝ падаше на кичури върху раменете ѝ, както Ан носеше своята коса, двете бяха абсолютно еднакви.

А и това щеше да бъде само за няколко дни. Ан беше нейна близначка, единствената ѝ родна сестра. А бе толкова трудно да

промени изградените досега навици.

Алисън направи кисела физиономия и се засмя.

— Разбираш ли, че отсега нататък хората ще ни различават по гърдите?

— О, Алисън! Ще го направиш ли? — Ан завъртя Алисън и я прегърна възторжено. — Знаех си, че мога да разчитам на теб. Ето ти годежния ми пръстен — каза тя, като свали пръстена си и го сложи на пръста на Алисън. — И да не си посмяла да го загубиш. Хайде сега да ти обясня за довчера.

— Довечера?

— Дейвис и аз ще се срещнем на вечеря с най-добрия му приятел. Израснали са заедно, като кръвни братя са и прочие. Никога не съм го срещала и Дейвис иска да се изфука с мен.

— О, Ани! — изстена Алисън.

— Само изчакай да я видиш, Спенсър. Тя е прекрасна, направо страхотна. Толкова е сладка и интелигентна. Има страхотно тяло. А лицето й! Господи, какво лице! Прелестна е.

— По твоите думи наистина е така — Спенсър Рафт закачливо намигна на приятеля си.

Дейвис изглеждаше малко огорчен.

— Прекалено много ли говоря за нея?

Спенсър потупа Дейвис по рамото.

— Влюбен си. Естествено е да говориш само за нея. Кога ще се жениш?

Дейвис беше посрещнал Спенсър на летището в Атланта. Обсъждаха движението по магистралата на път към ресторанта, където бе уредено да се срещнат с Ан за вечеря. Беше задушен следобед и колите се движеха бавно, което се прибавяше към голямата влажност на въздуха.

— Сватбата ще е скоро, слава богу. Последната неделя на юни. Искам да ми станеш кум. Ще бъдеш ли тогава тук или скоро ще си тръгнеш?

— Ще бъда тук. Не мога да оставя без подкрепа най-добрия си приятел, когато той ще се жени.

Дейвис погледна мъжа до себе си.

— Знаеш ли, ако не беше Ан, щях да ти завиждам. Плаваш с яхтата си навсякъде по света, имаш различни жени във всяко пристанище, приключения и никакви задължения, които да те обвързват. Това е живот — въздъхна той.

Спенсър оглеждаше мрачно облаците, надвиснали над хоризонта.

— Не е толкова привлекателно, колкото си мислиш — каза унесено той.

— Дявол да го вземе, човек, разкажи на стария си приятел някои пикантни подробности. — Изкарваш сума пари, работиш самостоятелно и пътуваш по целия свят. Наемник си, нали?

— Това е поверително, Дейвис.

Дейвис изсвири през зъби.

— Сигурно си свързан с ЦРУ или нещо такова, така ли е? Все едно. Разбирам, че е поверително. Само искам да се уверя в едно нещо.

— Какво е то?

— Че каквото и да правиш, то е законно. Нищо, свързано с наркотици или контрабанда на оръжие или нещо подобно.

Спенсър гръмко се засмя.

— Определено няма да ме вкарат в затвора за това, което върша.

— Този отговор не ме успокоява. Може да си твърде предпазлив, за да те хванат.

— Работя законно.

Дейвис въздъхна замечтано.

— Да, понякога наистина ти завиждам за живота, който водиш.

— Недей — каза тихо Спенсър. — Аз ти завиждам за щастието с Ан.

— Е, добре, сега сигурно ще се изядеш от завист, защото ето я и нея. Не ти ли казах, че е нещо по-особено?

Той спря колата пред ресторанта в момента, в който забеляза Ан да завива зад ъгъла на сградата. Изскачайки от кабриолета, Дейвис извика името ѝ.

Тя повдигна глава, направи още една крачка и в следващия миг политна напред и се просна по очи.

По дяволите!

Алисън се подпря на ръцете си. Ударът я разтреса и от него зъбите ѝ изтракаха силно. Дланите ѝ бяха ожулени и горяха като огън. Най-малко три слоя от епидермиса им бяха одраскани върху тротоара. Беше се опитала да предотврати падането, подпирайки се на коляно, и желязната решетка се бе забила в капачката ѝ. Сигурно щеше да я чувства натъртена около месец.

Косата ѝ се бе спуснала като червено перде от двете страни на лицето ѝ. Задните ѝ части стърчаха във въздуха и тя доста трудно фокусира погледа си.

Не стига, че се бе ударила, но и бе станала за смях пред всички. Не можеше да не чуе минувачите, които размишляваха на глас коя от контролираните стимулиращи напитки я бе развеселила така. Дейвис и приятелят му хукнаха към нея, докато тя засрамена се опитваше да се изправи.

По дяволите тези високи токчета! Никога не слагаше обувки с високи токчета, но Ан носеше. Щеше да се убие с тези сандали с каишки. Но какво друго можеше да обуе, след като бе с прозрачна рокля от шифон, която Ан ѝ беше казала да облече? Своите мокасини ли?

— Ан, скъпа, удари ли се?

Тя стъпи върху крака, който все още беше обут. Токчето на другия сандал се бе заклецило в желязната решетка, а босият ѝ крак се поклащаше във въздуха няколко сантиметра над тротоара.

— Не, не, добре съм — измърмори тя, като държеше главата си наведена.

Нещо не беше наред, но не можеше да разбере какво точно. Предметите около нея не изглеждаха естествено. Подпря се с цялата си тежест върху удареното си коляно. Но не успя да се задържи на него и усети как политна отново напред.

— Ан! — извика Дейвис и посегна да я хване.

Но нечии други ръце — широки и стабилни като стена — подпряха гръдния ѝ кош като в люлка и предотвратиха падането. Тя се облегна за секунда върху здравата опора, проклинайки влиянието на сестра си върху нея и своята собствена вина. Защо не бе останала вкъщи да чете някакъв хубав роман?

— Скъпа, удари ли се? — попита Дейвис.

— Не, добре съм. Само съм...

Повдигна глава. Това не беше Дейвис. Дейвис имаше светлокестенява коса. Стори ѝ се, че косата е тъмна. Тъмни вежди. Спортно сако от естествена коприна и синя вратовръзка. Всичко беше замазано. Премигна, като се опита да събере отделните образи в една ясна картина. Но не успя да ги фокусира.

Боже мой! Загубила съм контактната си леща!

— Ох, обувката ми.

Изплъзна се от силните ръце и още веднъж падна на колене и започна да търси, уж опипвайки обувката си, но се молеше по някакво чудо да открие контактната леща, която вероятно бе изхвъркнала при падането.

— Ето ти дамската чанта, скъпа — каза Дейвис и бутна в ръцете ѝ чантата на Ан, обшита с мъниста.

— Аз ще взема обувката ѝ.

Гласът беше дълбок, не като на Дейвис. Горкият Дейвис, помисли си Алисън. Сигурно е унижен от нехарактерната за „Ан“ несръчност. Какво страхотно впечатление направи годеницата му още първия път на най-добрия му приятел.

Но сега не трябваше да се тревожи за това. Безпокоеше я мисълта как ще изкара вечерта, без да може да вижда каквото и да било.

Дъхът ѝ секна, когато една топла ръка обгърна глезена ѝ и намести обувката, която се бе заклецила в решетката и това бе причината да падне.

— Извинете. Нараних ли ви? — Той внимателно докосна прасеца ѝ.

— Не. Само съм... — заеквайки, тя се опита да каже нещо. *Не, просто не съм свикнала мъж да ми помага да сложа обувката си.* Много умно, Алисън. Чудесно начало. По-добре да не казвам нищо.

Той отново се изправи спокойно в целия си ръст. Сякаш това му отне доста време. Тя разтърси косата си назад. Не бе привикнала с тежестта ѝ върху раменете и около лицето си, а още по-необичайно за нея бе да почувства мъжка ръка върху глезена и прасеца си.

Надяваше се леката гримаса, която правеше с уста, да прилича на усмивка.

— Чувствам се такова дърво.

— Е, наистина изглеждаше малко непохватно — каза Дейвис и нежно обгърна с ръка раменете ѝ. После целуна слепоочието ѝ. — Сигурна ли си, че си добре?

— Разбира се — отговори тя весело, като отчаяно се опитваше да фокусира неясния му образ. — Това ли е приятелят ти? Спенсър?

Алисън се обърна към замъглената масивна фигура пред нея и подаде ръката си. Тя се удари в ръкава му.

— Спенсър Рафт, представям ти Ан Лемън, годеницата ми — каза Дейвис.

— Ръката ти кърви.

— О, съжалявам — ахна тя. — Изцапах ли те с кръв?

— Всичко е наред. Ето така.

Същата силна ръка пое нейната, същите топли пръсти, които бяха обгърнали глезена ѝ. Беше здрава ръка. Здрава, но чувствителна. Усети нещо меко, което докосваше леко дланите ѝ, и когато погледна надолу, различи бяла носна кърпичка от фин лен.

— Дейвис, мисля, че би било по-добре да я заведем вкъщи — каза тихо Спенсър.

— Не, не — възпротиви се тя.

Ан ще я убие, ако провали вечерта на Дейвис.

— Добре съм, наистина. Само да отида до дамската тоалетна, за да се поправа малко и всичко ще бъде наред.

Помисли си, че провидението може би ще я подsigури също и с бастун или с куче-водач.

— Сигурна ли си? — попита Дейвис.

— Да, разбира се.

— Хайде тогава, скъпа.

Дейвис я поведе към вратата на ресторанта, като собственически държеше ръката си около раменете ѝ. Тя чу, че Спенсър ги последва.

Веднага щом влязоха в изискания ресторант, Алисън се извини и отиде до тоалетната. Надяваше се, че накуцването ѝ бе добро извинение за несигурните стъпки, които правеше, докато вървеше по тъмния коридор. След като влезе в тоалетната, свали другата леща и набързо сложи очилата си. Носеше ги в дамската си чанта.

Докато се оглеждаше, видя, че не се е наранила много лошо. С няколко сресвания косата ѝ доби предишната си форма. Изми дланите си със студена вода и ги подсуши с хартия. Драскотините не бяха

толкова лоши, колкото си беше помислила. Имаше дупка на чорапа с големина на монета от двадесет и пет цента над коляното, което бе ударила в решетката. Бримка от два-три сантиметра се спускаше надолу по крака ѝ, а друга се изкачваше по бедрото, но нямаше как да се оправят.

Благодарение на прическата, грима и дрехите отражението на Ан се виждаше в нея от огледалото. Беше се ужасила, когато премери морскозелената рокля от шифон. Незабавно бе взела слушалката и бе набрала номера на клиниката, където Ан бе вече приета.

— Взеха ми кръв, а след няколко минути трябва да ми направят рентгенова снимка на гърдите. След това ще си лягам. Операцията е определена за утре рано сутринта.

Въпреки че Алисън бе загрижена за сестра си, тя попита:

— Ан, къде е сутиенът, който слагаш с тази рокля? Всички, които пробвах, си личат.

— С тази рокля не се носи сутиен, глупачето ми.

— Но аз... толкова е *разголено*.

— Роклята нарочно е ушита така.

— Ще облека нещо друго. Какво ще кажеш за...

— Не. Това е любимата рокля на Дейвис. Той ме помоли да бъда с нея тази вечер.

Премеждието ѝ на тротоара бе отклонило вниманието ѝ от роклята. Сега, като се бе втренчила в себе си, си спомни за нейната оскъдност. Беше с тънки презрамки, а изрязаното деколте стигаше до над бюста ѝ. Не можеше да разбере защо Ан искаше да направи гърдите си по-големи, отколкото тези, които имаха. Почувства се така, сякаш плътта и се разливаше от роклята, но и в този случай нямаше какво да направи.

Неохотно свали очилата си и ги постави в чантата. След като си пое дълбоко въздух, излезе от тоалетната. Благодарение на управителя на ресторанта стигна до масата, иначе никога нямаше да забележи Дейвис и Спенсър в тази подобна на лабиринт зала, осветявана само от свещи. И двамата станаха, когато тя приближи.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено Дейвис, докато ѝ помагаше да се настани.

— С изключение на една бримка на чорапа ми.

— Това няма значение. Изглеждаш възхитително.

Дейвис се наведе към нея и нежно я целуна по устните. Трябваше да се съсредоточи напълно, за да не се отдръпне рязко назад.

— Благодаря ти. Съжалявам, че се изложих така. Не знам какво стана. Погледнах нагоре, когато ти извика името ми, и в следващия момент вече се опитвах да стана от тротоара.

Съжаляваше заради Дейвис. Дейвис Лъндстръм не беше завъртял главата на Ан, но тя го боготвореше. Беше красив по характерния за американците начин, великодушен, любезен, със спокоен нрав, преуспяващ в работата си, която беше свързана с компютрите. Нямаше да ѝ е приятно да постави в неудобно положение бъдещия си зет.

— Стана случайно — каза нежно Дейвис и сложи ръката си върху коляното на Алисън под масата. Когато тя се отдръпна, той попита: — Какво има?

— Това е нараненото ми коляно.

— О, извинявай, мила.

Дейвис махна ръката си и Алисън се отпусна.

— Радвам се, че не си се ударила — каза Спенсър. Тя се обърна към него и остана леко разочарована, че не може да види ясно чертите му. Имаше привлекателен глас — възбуждащ и дълбок. Знаеше, че е висок, защото когато я беше изправил до себе си, върхът на главата ѝ не успя да достигне брадичката му. Сигурно беше мускулест. Беше се отпуснала върху гръдния му кош и се бе уверила, че е широк.

— Дейвис очакваше с нетърпение твоето посещение.

— А аз изгарях от желание да се срещна с теб. По пътя от летището Дейвис не спря да говори за теб — каза Спенсър, смеейки се. — Но дори неговото възторжено описание не беше справедливо към теб. Прекрасна си и аз поздравявам приятеля си в избора му на годеница.

— Бла-благодаря — заекна Алисън.

Наистина рядко получаваше комплименти от мъже. Ан щеше умело да се справи със ситуацията, като измисли някакъв очароващ, предизвикателен и духовит отговор. Алисън само седеше там с все още туптящи длани и коляно. Езикът ѝ сякаш бе залепнал към небцето единствено защото човекът имаше глас като добре настроено виолончело. Не можеше да каже абсолютно нищо — нито нещо

очароващо и предизвикателно, нито нещо остроумно или каквото и да било друго.

Как щеше да се храни, без да изпусне половината от яденето в скута си? Само да останеха насаме с Ан...

Дали Спенсър Рафт гледаше гърдите ѝ?

Боже господи, не можеше да се познае. Тя ли си зададе този въпрос. Заради някакъв си мъж, когото дори не можеше да види много добре. Заради един неясен и изказан повече от любезност комплимент. Ако Ан можеше да я види в момента, сигурно щеше да умре от смях. О, само да ѝ падне! Сега ли точно реши да си оправя гърдите. И защо? Нали Дейвис я харесваше и така. Никога нямаше да разбере сестра си, наистина бяха съвсем различни.

Но сега трябваше да се съсредоточи. Играеше Ан и повече не биваше да се излага.

Чувстваше се неудобно в присъствието на мъжа до себе си и затова потърси чашата си с коктейла, намери сламката и започна да я върти безцелно. Спенсър Рафт се наклони по-близо до нея. Ухаеше на парфюм, който я караше да потърси източника на миризмата.

— Падна лошо. Сигурна ли си, че си добре? — попита тихо той.

Дъхът му обгърна едната страна на шията ѝ и голата ѝ ръка.

— Разбира се, че съм добре.

Лицето му определено беше мъжествено, с изострени линии, но все още не можеше да различи ясно чертите му. Това я разстройваше и самата тя не знаеше защо.

— Пиеш от две чаши — прошепна той и въпреки че Алисън не можеше да види усмивката му, долови я в гласа му.

— Така ли? — ахна тя, като се опита да имитира очарователния смях на Ан. — Каква глупачка съм.

— И не си изяде цялата баничка, а Дейвис обясняваше колко много я обичаш.

Ан ѝ бе казала, че този стар приятел на Дейвис е някакъв наемник, ангажиран в заинтригуващи бизнес дела, които го отвеждаха навсякъде по света. Каквото и да правеше, не беше глупав и бе много по-проницателен от Дейвис.

— Малко съм неспокойна.

— Защо?

— Заради теб.

— Заради мен?

— Дейвис искаше да останеш очарован от мен.

Само как спокойно го каза. Може би в края на краищата не беше загубена за каузата на един банален разговор. Това щеше да му хареса, да го поласкае, да го накара да се засмее леко и да се отпусне назад в стола си, както би направил всеки мъж, чието *его* е било поласкано.

Това, което я смути, бе, че вместо да се отдръпне, Спенсър се наведе по-близо.

— Тогава отпусни се. Очарован съм.

Отново не успя да види изражението му, но можеше да го долови. То извираше от гласа му — показателен, намекващ, чувствен. И тя беше тази, която остана поласкана. Можеше да усети очите му, обхождащи с поглед гърдите ѝ, които сякаш се повдигаха безпрекословно под напора на властния му глас.

Беше благодарна на Дейвис, че се върна в този момент. Сърцето ѝ биеше лудо и от възбуждане по ожулените ѝ длани избиваше пот. Въпреки че коляното ѝ бе наранено, тя кръстоса крака и здраво ги стисна.

— Разкажи ми за сватбата — каза Спенсър, сякаш досега си бяха говорили за времето.

Това беше неутрална тема. Алисън знаеше плана на сватбата, защото Ан беше обсъдила с нея всяка подробност.

— Ще бъде църковен брак, но в тесен кръг и не много официален. До мен ще бъде само сестра ми. И, разбира се, ти ще бъдеш свидетелят на Дейвис.

— Ти имаш сестра? — попита любезно Спенсър.

— Да — подсмихна се Дейвис, отпивайки от уискито си.

— Какво толкова смешно има? — попита Алисън.

— Само си помислих за Алисън.

— Какво си помисли за нея?

— О, хайде, мила. Знаеш, че не ѝ се подигравам, но трябва да признаеш, че е особена.

— Особена? — обади се Спенсър.

Преди Алисън да успее да отговори, Дейвис се зае сам да обяснява.

— Те са близначки. На външен вид не можеш да ги разпознаеш една от друга, но във всяко друго отношение са различни като деня и нощта.

— Че сме различни, различни сме, но какво имаш предвид, като казваш, че Алисън е особена?

Направила бе всичко възможно вечерта да бъде успешна за Дейвис, а сега той я обиждаше; разбира се, че несъзнателно, но все пак я заболя.

— Ами начинът, по който се държи, как се облича — Дейвис се обърна към Спенсър. — Ако някога някой по собствено желание е искал да се присъедини към редиците на старите моми, то това е тя. От половия живот се интересува само като от процес, който се извършва в нейната лаборатория. Миналия ден се беше развълнувала толкова много, когато две от редките буболечки се бяха чифтосали.

— Бяха *мишки*. Работата ѝ е изключително важна — избухна Алисън.

— Не казвам, че не е, но...

— С какво се занимава? — прекъсна го Спенсър.

— Генно инженерство — отговори рязко Алисън в самозащита, като почти предизвика мъжа до себе си да направи някакъв ироничен или неприличен коментар във връзка с това.

Но Дейвис се обади вместо него.

— Кой се интересува от сексуалния живот на хлебарките? Тя пипа всички тези отвратителни пълзящи малки твари. Гадост! — Направи физиономия и потръпна.

— Всички трябва да се интересуваме от работата, която аз... Алисън върши. Тя е от значение за качеството на нашия живот и за идните поколения. А Алисън никога не се е занимавала с нещо, свързано с половия живот на хлебарките — довърши раздразнено тя.

Спенсър каза тактично:

— Изследването изглежда интересно.

Дейвис с усмивка поиска извинение от Алисън.

— Съжалявам, мила, може би твърде много се заяждам. На Спенсър сигурно ще му е приятно да се срещне с Алисън. Той също е момче-факир.

Алисън отпи още една глътка от водката „Колинс“ и се зачуди дали питието или това, че избухна в самозащита, я накара да се

почувства по-добре.

— Така ли?

— Да, той е невероятен умник. Член на философския кръг „Фи Бета Капа“.

Алисън погледна Спенсър с нов интерес. Предполагала беше, че е от типа мъже, които тя веднага започваше да презира; мъже, които гледаха на жените като на обекти за секс и за тях нямаше нищо по-важно от задоволяването на физическите им нужди. Очевидно той не беше толкова повърхностен, макар че бе своеволен любител на приключенията.

— Бих желал да се срещна със сестра ти, Алисън ли се казваше?
— попита Спенсър. — За кого прави изследвания?

— „Мичел-Бърнс“.

— Аха — поклати глава той.

Очевидно бе запознат с компанията, която произвеждаше фармацевтични средства и химикали и спонсорираше всякаква изследователска дейност от медицината до съхраняване на енергията.

Келнерът сервира вечерята. Алисън се насили да яде от кървавочервеното говеждо месо и да пие кървавочервеното вино, защото не харесваше и двете. Би предпочела сервираните напитки със стайна температура, ако се намираще на Северния полюс. Иначе слагаше лед във всичко, което не беше толкова горещо, че да изгори езика.

Виното, комбинирано с водка, изобщо не подобри зрението ѝ. Тя искаше да намери пипнешком чашата с вода в момента, когато ръката ѝ се блъсна в чашата с вино и я събори. Виното се разля върху ръкава на Спенсър и остави яркочервено петно върху естествената коприна.

— О, боже! — каза тя, като повдигна ръка към разголеното си деколте. — Извинявай.

Тя никога не плачеше. Ан бе тази, която винаги можеше да избухне в сълзи, без да има някаква причина. Сега Алисън изпитваше нужда да се разплаче. Сигурно беше или ужасно пияна, или ужасно объркана, или ужасно обидена.

И защо да не се чувства обидена?

Тази вечер разбра, че е била обект на присмех от страна на сестра си и Дейвис. Колко ли други хора я смятаха за странна стара мома, която задоволява сексуалните си нужди чрез лабораторните си

животни? Мисълта я отврати и стомахът ѝ заплашваше да се разбунтува срещу храната, която беше насилена да приеме.

— О, петното се разширява — без никакъв ефект тя започна да попива петното със салфетката си.

— Няма значение.

— Скъпа, сигурна ли си, че си добре? — попита Дейвис. — Цялата вечер не приличаш на себе си.

Внезапно ѝ се прииска да се разсмее, така както преди ѝ се искаше да заплаче.

— Чувствам се отлично — помъчи се да каже през истеричния смях, който се надигаше в гърлото ѝ. — Предполагам, че все още ръцете ми треперят от падането. — Усещайки някаква вълна на разкаяние да се надига в нея, тя погледна Спенсър. — Наистина съжалявам за самото ти.

— Реванширай се за това.

— Как?

— Танцувай с мен.

Алисън моментално изтрезня.

— Да танцувам! — възкликна недоумяващо тя.

ВТОРА ГЛАВА

— Отивай, Ан — каза Дейвис. — Това ще те накара да се почувстваш по-добре. Ти обичаш да танцуваш.

Ан наистина обичаше да танцува и правеше това с изящество и чувство за ритъм. Алисън никога не успя да усвои това изкуство. Майка им бе настоявала и двете да посещават курсове по балет и стандартни танци. Но дори и най-добрите опити на Алисън претърпяха провал.

— Моля те — каза Спенсър Рафт, като стана и протегна ръка. — Освен ако още не те боли коляното.

— О, не, коляното ми е наред — *притесняват ме двата ми леви крака.*

Какъв избор имаше? Беше се сгромолясала в ръцете на един мъж, когото още не познаваше. Беше изцапала с кръв носната му кърпичка. Беше съсипала спортното му сако, което струваше поне триста долара. Щом като той желаше да танцува с лекясан от вино ръкав, тя би трябвало да танцува, макар че имаше бримка на чорапа си. Ако откажеше, Дейвис без съмнение щеше да се разгневи на „Ан“ за това, че не е любезна с приятеля му. Алисън не можеше да допусне това. Остави салфетката настрана и стана. Неговата ръка обгърна лакътя ѝ и той я завъртя.

— Скоро ще се върнем, скъпи — каза тя на Дейвис през рамото си.

Мигновено почувства обхващащата я паника, че изоставяха Дейвис завинаги. Мъжът, който я насочваше към малкия дансинг, изглежда, притежаваше необичайната способност да кара хората да изпълняват неговите желания. Представи си, че Спенсър без никакво затруднение можеше да заведе където и да било всяка жена, дори под носа на кръжащия около нея годеник.

Ако в действителност беше придърпал Ан в ръцете си, притискайки я до тялото си, което беше пример за мъжествеността в

естествената ѝ форма, Алисън щеше да бъде загрижена за бъдещия живот на своята сестра с Дейвис.

Но това не беше Ан.

Това беше Алисън, която се подчини на неуловимата власт на ръцете му и без да се двоуми, се притисна в прегръдката му. Изпила беше много повече от полагащото ѝ се количество алкохол. Вечерта се бе превърнала в истинска катастрофа, както бе предсказала, че ще стане. Беше се изморила да играе нечия друга роля.

Поради всички тези причини тя остави завладяващата му топлина да извае тялото ѝ. Като малка, когато искаше да се скрие, покриваше главата си с одеяло и мислеше, че никой не може да я види, щом като тя не можеше да види някого. Сега се почувства по същия начин. Светът изглеждаше неясен и размазан и тя се криеше зад тази мъглявина. По-късно нямаше да бъде отговорна за това, което щеше да се случи.

Не беше ли странно, че без никакво усилие следваше стъпките на Спенсър Рафт, когато никой друг мъж не можеше да я води в танца? Дори на високи токчета, Алисън се движеше в такт с музиката, накланяйки се към тялото му в идеален ритъм.

— Въпреки това, което каза, не се чувстваш добре, нали?

Устните му докосваха косите ѝ. Дъхът му, свеж и топъл, обгръщаше шията ѝ.

— Замаяна съм — призна Алисън.

Нещо повече — всяка част от тялото ѝ бе станала безтегловна и търсеше ново място, където да се установи.

Спенсър обгърна с длан главата ѝ отзад и я притисна към гърдите си. Пръстите му потънаха в косата ѝ и той започна да масажира скалпа ѝ. Очите ѝ бавно се затвориха, но веднага след това се отвориха широко. Какво правеше тя?

— Моля те, Спенсър — каза Алисън, като се опита да повдигне и отблъсне ръката му от тила си. — Аз... Дейвис...

— Ш-шт, всичко е наред. Прекара тежка вечер. Бяха в далечния край на дансинга. Имаше други двойки между тях и масата, където доверчивият годеник на Ан седеше и чакаше. Осветлението бе слабо. Така или иначе той вероятно не можеше да види ръката на Спенсър, която шареше нагоре-надолу по гърба ѝ.

— Не трябва да ме държиш така — възпротиви се леко тя, но главата ѝ се подчини на движенията на ръката му. Отпусна я отново върху гърдите му. Силната им извивка сякаш бе оформена така, че да прилегне плътно към хлътналата ѝ буза.

— Не, не трябва. И не се гордея с това, което правя — прошепна той. — Дейвис е най-добрият ми приятел — ръцете му я обгърнаха поплътно. — Но толкова добре те чувствам. Знаех си, че ще е така.

Наистина беше хубаво. Така идеално си бяха паснали двете противоположности. Не си спомняше някога да е усещала по-ясно тялото си. Преди винаги я беше ръководило съзнанието ѝ. Сега тялото ѝ изискваше внимание от нейна страна.

Кожата ѝ настръхна, макар че отвътре цялата гореше. Беше ли чувствала някога гърдите си толкова пълни и натезали? И защо изпитваше желание да се притисне плътно до Спенсър? Крайниците ѝ тежаха като олово и не можеше да ги помръдне, но сърцето ѝ биеше силно. Усещаше всеки негов удар ниско долу в стомаха си.

Никога досега не беше чувствала толкова близко нечие друго човешко тяло. Всички нейни сетива се нагаждаха към него. Минаваше за висока, но в сравнение със Спенсър изглеждаше дребна. Той беше здрав като скала: от рамото, върху което лежеше ръката ѝ, до бедрата, които се плъзгаха покрай нейните. Без дори да ги докосва, знаеше, че ръцете и краката му бяха изпъкнали от стегнати мускули.

Но Спенсър не беше само маса мускули. Физическата му сила не вземаше надмошцие над неговата чувствителност. Можеше да бъде нежен. Дори в този момент палецът му притискаше дланта ѝ с бавни кръгови движения, а пръстите на дясната му ръка преминаваха по разголеното ѝ рамо.

— Никога не съм виждал червенокоса жена с кожа като твоята. Повечето от тях не са ли със светъл тен?

— Ние двете със сестра ми сме наследили цвета на кожата от баба ни по майчина линия. Тя беше испанка и беше мургава. Също от нея сме наследили и зеления цвят на очите.

— А червената коса?

Той прокара пръсти през нея, като бавно, с невероятна чувственост разплиташе гъстите кичури.

— От ирландския ни дядо.

— Много колоритно семейство.

Тя се засмя, допирайки устни до колосания му нагръдник.

— В много отношения.

— Твоята близначка например.

В този момент Алисън повдигна глава и го погледна.

— Дейвис те накара да повярваш, че тя е особена. Това не е вярно.

Спенсър докосна страната ѝ.

— Колкото теб ли е красива?

— О, благодаря.

Смущаваше се, че я държи близо, но още по-неприятно ѝ беше, че се взира в лицето му, чува хипнотизиращия му глас и все още не може да различи как изглежда той. Отпусна челото си върху рамото му.

— Еднакви сме. Но едновременно и много различни.

— Как така?

— Тя нямаше да ти позволи да я притискаш по този начин.

Браво. Припиши това своеволие на Ан. Не, това се отнасяше за Алисън. Нали за нея говореха? О, боже мой, ставаше ѝ все по-трудно да се оправя в цялата тази бъркотия. Не можеше да мисли. Умствените ѝ способности намаляваха пропорционално на по-голямата ѝ близост до Спенсър.

— По-добре е да се връщаме на масата — каза тя, опитвайки се да се изплъзне на свобода.

— Не. Току-що започна друга песен.

Ръцете му не я пускаха. Замалко не стана сцена, която щеше да я унижи, да ядоса Дейвис, и да застраши едно дългогодишно приятелство, но тя му позволи още веднъж да я притисне към себе си.

— Откога сте сгодени с Дейвис?

— Почти година.

— Обичаш ли го?

— Разбира се!

— Наистина ли? — настоятелно попита Спенсър.

Тя сведе очи. В сравнение със способността ѝ да лъже, танцуваше като Джинджър Роджърс. Откакто беше проговорила, никога не бе успявала да се измъкне с лъжа.

— Много го обичам — отговори решително.

— Заедно ли живеете?

— Не.

Дейвис на няколко пъти беше молил Ан да се премести при него, но от уважение към родителите им тя бе отказала.

— Но спите заедно.

Страните ѝ пламнаха от смущение и гняв и тя го стрелна с поглед.

— Това не е твоя работа.

— Искам да знам — заинати се той.

— Разбира се, че спим заедно — също толкова упорито отговори тя.

— Задоволителен ли е сексуалният ви живот?

— Забележителен.

— Лъжкиня.

Поразена от дързостта му, тя спря да танцува.

— Как смееш да ми говориш така!

— Как смея ли? Ще ти кажа как. Ако сексуалните ви отношения с Дейвис бяха така „забележителни“, както казваш, тялото ти нямаше да е толкова жадно за ласки.

Отново я придърпа към себе си и те така плътно се приближиха, че въздухът бавно излезе от дробовете ѝ.

— А то е жадно, Ан.

Спенсър леко докосна бедрата ѝ, при което един многозначителен стон се изтръгна от устните ѝ, преди да успее да го спре.

Ядосана на него и засрамена от себе си, Алисън се отблъсна от Спенсър. Докато се отправяше през дансинга назад към масата, връхлетя върху две двойки. Дейвис се изправи и пое ръката ѝ.

— По-добре ли се чувстваш сега?

— Много по-добре.

Краката ѝ се подкосиха в момента, в който седна. Цялата трепереше и се мразеше за това.

Беше се държала като ученичка в ръцете на някакъв мъж, който прелъстява жените само за да не скучае. Вероятно можеше да говори така чувствено на шестнадесет езика. Ан, която беше лудо влюбена в Дейвис, нямаше да позволи да я прегръщат по този начин и да ѝ говорят толкова нагло. Сигурно щеше да го обърне на смях или щеше да му удари плесница, или щеше да го фрасне с коляно в слабините, или *каквото и да било*, но нямаше да се гуши в него като бездомно

котенце, което току-що е било прибрано на топло в някаква буреносна нощ.

Ако изобщо се поддадеше на очарованието на Спенсър Рафт, Дейвис щеше да се ядоса не на Алисън, а на Ан. Ан нямаше повече да ѝ проговори, ако изложеше на опасност връзката ѝ с Дейвис. А тя...

Е, добре, със сигурност нямаше да се впусне с главата напред в някаква връзка с който и да е мъж. Знаеше го много добре. Този вид романтика не беше за практичен човек като нея.

Беше си загубила ума от един танц. И какво от това? Нищо лошо не беше станало. Всяко животинче, когато го гаят и милват, мърка от задоволство. Това няма да се повтори. Тя ще бяга от този мъж като от чума.

През останалата част от вечерта тя посвети цялото си внимание на Дейвис и разговаряше със Спенсър само от благоприличие. Беше наблюдавала Ан и Дейвис и сега имитираше проявите на любов от страна на сестра си. Дейвис беше сигурен в отношението ѝ към него. Той се радваше на очевидната ѝ привързаност. Алисън не рискуваше да погледне Спенсър, за да прецени реакцията му.

След като излязоха навън, Дейвис помоли портиера да извика такси за Спенсър.

— Ето ти адреса, на който живея, и един резервен ключ — Дейвис подаде на госта си листче и ключ. — Искам да изпратя Ан до дома ѝ и да се убедя, че се е прибрала благополучно.

— Няма да се разсърдя — каза Спенсър. Мина напред, докосна леко с ръце раменете на Алисън и приятелски целуна бузата ѝ. — Лека нощ, Ан. Ти си всичко, което Дейвис беше казал... и дори нещо повече.

Отстъпи назад и дръпна ръцете си, но отпечатъкът от тях изгаряше кожата ѝ. Този мъж със завладяващ глас и едро, силно тяло представляваше опасност, която тя все още не можеше да разбере. Алисън хвана Дейвис под ръка, сякаш търсеше опора и покровителство в него.

— Благодаря, Спенсър. Лека нощ. Приятно ми беше да се запознаем.

Едва когато таксито, в което влезе Спенсър Рафт, потегли, тя започна да диша нормално.

Беше трудно, но успя да махне лещите. Сложи незабелязано очилата си и така кара до дома си, без Дейвис да ги види. След като сви по алеята към къщи, тя ги свали със светкавична бързина и изключи мотора. Очилата вече бяха на сигурно място в чантичката ѝ, когато Дейвис се доближи до нея пред входната врата.

Отключи вратата и Дейвис я последва с някаква интимност, която разтревожи Алисън и я изправи пред още едно деликатно положение, от което трябваше да се измъкне.

— Лека нощ, скъпи — каза тя.

— „Лека нощ скъпи“? Иска ми се да си кажем *здравей*. През цялата вечер не можах да те целува както трябва.

Преди да успее да се отдръпне, той я притегли към себе си и плътно прилепи устните си към нейните. Първоначалната ѝ реакция бе да затвори устата си, но знаеше, че така не може. Затова му позволи да я целуне истински и колебливо отпусна ръце върху кръста му.

— О, боже, Ани! — прошепна в ухото ѝ, когато най-накрая освободи устните ѝ. — Липсваше ми уединението с теб тази вечер. Какво е мнението ти за Спенсър?

Не можеше да измисли нищо, докато ръката на годеника на сестра ѝ се спускаше плавно надолу от раменете към гърдите ѝ.

— Ами... той беше очарователен, така както ти беше споменал.

— И той каза това за теб. Бях му разправял колко прекрасна и секси си. Напълно се съгласи с твърдението ми.

— Ох! — Възклицанието се изтръгна неволно от нея, когато той плъзна надолу презрамката на роклята ѝ и я отмести настрана.

— Какво има? — Дейвис подскочи назад от изненада.

— Н-нищо. Само... ъ-ъ... станах за смях пред приятеля ти. Боях се, че ще се сърдиш.

Дейвис отново я хвана и я прегърна силно.

— Трябва да призная, че бях слисан, като те видях да се плъосваш на тротоара — засмя се той. — Това щеше да прилича повече на Алисън.

В този момент, на разстояние една ръка, той я огледа от главата до петите.

— Не те боли някъде, нали?

— Не. — Алисън — непохватната, Алисън — старата мома, Алисън — развлекателната тема на разговор, му се усмихна мигновено

и неискрено с аленочервените си устни. — Чувствам се отлично.

— Добре — измърмори той.

Устните му се движеха надолу по врата ѝ, докато ръцете му галеха гърдите ѝ. Тя изпадна в паника и го отблъсна.

— Дейвис!

— *Какво?* — Той сложи ръце на кръста си и я погледна с някаква войнственост, присъща само на сексуално незадоволен мъж. — *Какво ти става тази вечер?*

Алисън искаше да му каже съвсем ясно, че всичко с нея беше наред и че беше нейно право да каже не, щом като така ѝ се искаше. Но Ан нямаше да постъпи по този начин. *Какво щеше да направи Ан, ако не желаше да се люби, но искаше лесно да го откаже от това негово намерение?*

Тя вдигна разтрепераната си ръка към гърлото.

— Всичко е наред. Аз само... — търсеше отчаяно някакво логично обяснение.

Ан ѝ беше казала, че той няма да се надява да легне с нея, защото... *Защо, защо? Ами да, хапчетата.* Тя се насили да се усмихне, както Ан — нежно и женствено.

— Просто не искам да започнем нещо, което не можем да довършим — за да замаже положението, тя плъзна ръка под разкопчаната му яка нагоре към брадичката и я докосна с пръсти.

— *Да, мисля, че си права* — Дейвис прокара раздражено ръка през косата си. — *Колко време ще продължи това?*

— Не много — очите ѝ бяха замъглени и обещаващи. — Не мога да издържа дълго така.

Беше чула тези думи наскоро в някакъв филм, но дали в действителност любовниците говореха по този начин?

— Нито пък аз, скъпа — той я притегли към себе си и я целуна целомъдрено. Е, почти така. — По-добре е да си вървя.

— Да, разбира се — тя обгърна с ръка кръста му и го изпрати до вратата. — *Лека нощ.* — Повдигайки се на пръсти, целуна устните му.

— *Лека нощ* — Дейвис прокара леко ръка по дупето ѝ. Усмихна му се неестествено и му махна за довиждане, когато той влезе в колата си и тръгна.

В мига, в който затвори вратата, Алисън се облегна на нея и стискайки продължително очи, си пое дълбоко въздух. Беше оцеляла

след всичко това. Освен че бе паднала на публично място и бе позволила на приятеля на Дейвис — един плейбой — да танцува доста интимно с нея, нищо пагубно не се бе случило. Колко още такива вечери щеше да преживее? Две? Три? Вероятно утре вечер можеше да се направи, че е пипнала един от онези мръсни стомашни вируси.

Размишлявайки за тази окуражаваща възможност, отиде в спалнята на Ан. Беше опаковала и донесла някои свои неща. Сред тях имаше една стара риза на баща ѝ, с която обикновено спеше, като навиваше ръкавите нагоре. Беше я откъснала от гардероба му преди години. Дълга беше до средата на бедрата ѝ.

Изми лицето и зъбите си. Сецайки се за резервната контактна леща в чантичката за тоалетни принадлежности, тя я сложи, за да я пробва. Колко хубав беше светът, когато човек можеше да вижда! Отдъхна си, че поне нямаше да ѝ се налага да ходи при лекар-специалист по очни болести за други лещи.

Тъкмо когато се канеше да свали лещите и да си ляга, на вратата се звънна. Дейвис? Дали беше забравил нещо? Промъкна се боса през тъмните стаи, а подгъвът на ризата прошумоляваше покрай бедрата ѝ. След като отвори вратата, подаде навън само главата си и се озърна.

— Здравей, Ан.

От устата ѝ излезе някакъв странен звук, сякаш изпъшка и си пое дъх едновременно. Беше красив. Всички замъглени кранчета и неясни черти се изясниха напълно. Испита благоговение пред внушителната комбинация от сила и бляскаво очарование.

Тъмна коса, разрошена небрежно. Широко, интелигентно чело, подчертано от вежди, дяволити и рунтави и все пак изразителни. Очи, които я пронизваха като сини лазерни лъчи; толкова тъмносин беше цветът им, заобиколени от гъсти черни мигли.

На носа му можеше да завиди всеки, чийто профил е бил някога изобразяван върху монета. Устата му... Стомахът ѝ се преобърна, когато за първи път видя ясното изображение на чувствено оформените му устни, долната малко по-провиснала от горната — като на ирландец.

Всяка нейна частица реагира на абсолютната сила и мъжественост, които се излъчваха от мъжа, изправен пред нея. Гърдите ѝ започнаха ритмично да се повдигат. Възбудата премина през цялото ѝ тяло. Почувства как отмалява и започва да се поддава на всякакво

влияние — от върха на главата до крайчеца на пръстите на краката си, които сега се извиваха, потънали в дебелия килим на сестра й. Тя, която никога не беше отдавала голямо внимание на нечия физика, реагираше дори само при хубавия външен вид на Спенсър Рафт.

Единствено се надяваше целият този хаос вътре в нея да не личи. Отдръпна се на педя зад вратата.

— Дейвис вече си тръгна.

— Знам. Видях го, че си отиде.

— Тогава какво правиш тук?

— Дойдох да те видя.

Не нея. Не Алисън. Беше дошъл да види Ан.

— Добре, но не трябваше.

— И това знам. Но дойдох.

— Как стигна дотук?

— Наех кола и намерих адреса ти в телефонния указател. След това оставих съобщение за Дейвис и му казах да не ме очаква скоро. Ще ме поканиш ли вътре?

— Не.

— Тогава ще трябва сам да вляза.

Без каквото и да било усилие той бутна вратата и влезе вътре.

Вече нямаше какво да я прикрива, освен голямата риза, която беше изтъняла и бе станала прозрачна от честото пране през годините. Само ако беше сляп — както тя, когато не носеше очила, — той нямаше да разбере, че под ризата е облечена само с оскъдно бельо, а страните й бяха поруменели и това й отиваше.

За известно време синият му поглед обгърна тялото й, спирайки се често върху някои части, което засилваше топлината и червения цвят, разливащ се върху нея. Очите му изгаряха памучния плат и докосваха кожата й, целуваха я и оставяха следи върху нея.

Дълго изучаваше всяка черта от лицето й.

— Имаш невероятна коса — посегна към една къдрица, която примамливо лежеше върху рамото й.

— А ти си невероятно нахален — тя отблъсна ръката му и отстъпи крачка назад.

Беше ядосана и трябваше да си признае, че ядът й беше породен отчасти от факта, че той я мислеше за Ан. Ако тази вечер беше дошла в ресторанта не с разпиляна червена коса и прилепнала по тялото

рокля от шифон, а като неелегантно облечената стара мома Алисън, щеше да бъде любезен с нея, но нямаше да дойде тук и да разсъблича ризата на баща ѝ с тези страстни и всепроникващи очи.

— Заради Дейвис ли?

— Разбира се, че заради него! — извика тя. — Съмнявам се, че той знае за късното нощно посещение, което най-добрият му приятел прави на годеницата му.

— Права си, не знае.

— Има високо мнение за теб. Всичко, което слушам, откакто го срещнах, е: Спенсър това, Спенсър онова. Сега...

— Добре — прекъсна я отсечено. В продължение на няколко секунди, изпълнени с напрежение, той се взираше в пода между краката си, обути във вечерни обувки. Когато отново вдигна глава, сините му очи бяха пълни с болка, а върху устните му бе изписано съжаление. — Да не мислиш, че съм бил планирал да ме привлечеш? Да не мислиш, че съм планирал всичко това да се случи?

— Нищо не се е случило.

Почувства някаква безумна необходимост да възрази не само заради Ан, а и заради себе си. Защото нещо наистина ставаше. А ѝ се случваше за първи път. Преди да срещне Спенсър Рафт, си беше мислила, че идеята за внезапно възпламенено сексуално привличане е примамка, използвана от рекламните агенти, за да продават парфюми и пасти за зъби. Но не беше така. Привличането бе истинско.

— Нищо не се е случило — повтори, за да убеди самата себе си.

Веждите му се повдигнаха въпросително.

— Нищо?

Тя прехвърли тежестта на тялото си от единия бос крак върху другия и нервно навлажни устните си.

— Нищо.

— Отново лъжеш, Ан. Ако не изпитваше нещо, за което да не се чувстваш виновна, щеше да ме посрещнеш с приятелска усмивка и да ме поканиш вътре. Сигурно щеше да предложиш да открием Дейвис и да хапнем заедно някаква лека среднощна закуска.

Беше прав. Именно това щеше да направи Ан. Но тя не беше Ан! Защо просто не му го кажеше? Защо да не се засмее и да каже: „Виж какво, може и да не повярваш“ — и след това да му разкаже за плана на Ан?

Защото тогава щеше да ѝ се наложи да общува по съвсем друг начин. А щом като не можеше да се оправи с него, докато се преструваше на Ан, едва ли можеше да се надява да се справи, когато разкрие самоличността си.

Спенсър усети вцепенението ѝ и изражението му забележимо се смекчи.

— Мислиш си най-лошото за мен. Мога ли да ти разкажа за себе си, за да не си въобразяваш, че това е нещо, което често върша?

— Не се срещаш често с жени и не ги прелъстяваш, така ли? — попита хладно тя, предизвиквайки го да отрече твърдението ѝ.

Той се засмя и високомерието ѝ се стопи. Никоя жена не можеше да устои на възбуждащата му усмивка.

— Не, не се срещам с момичетата на най-добрите ми приятели, за да ги прелъстявам. Дори за човек, преситен от светския живот като мен, това е за първи път.

Шегата му я подразни.

— Дейвис ми е разправял, че пътуваш из целия свят с твоята яхта. Казва, че си авантюрист и някакъв наемник. Сигурна съм, че разиграваш този театър, за да се забавляваш, но не мисля, че е смешно. А сега, моля те, върви си, преди аз...

Той пристъпи напред.

— Преди какво да направиш?

Тя преглътна и продължи да отстъпва назад, докато той се приближаваше.

— Преди да съм се обадила на Дейвис и да му кажа какво се каниш да направиш.

— И какво е то?

— Да ме прелъстиш.

Гърбът ѝ се опря в стената и нямаше повече накъде да отстъпва. Той приближаваше към нея, докато най-накрая разпери дългите си крака пред нейните и допря ръцете си на стената от двете страни на главата ѝ.

— Така ли правя?

Дъхът му обгърна лицето ѝ. Излъчваше някаква възбуда, която я обливаше като непрекъсната вълна.

— А не правиш ли това?

Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Това само ти можеш да кажеш, нали? Ще призная само, че правя всичко възможно да те прелъстя. Само ти можеш да потвърдиш дали се получава нещо.

О, наистина ставаше нещо. Цялата отмаляваше, а съзнанието ѝ се замъгляваше. Усещаше пулса си да бие силно на нови места — срамни, забранени, дивни места.

— Почувства го, когато танцувахме, нали?

Той сгуши глава във врата ѝ и потърка с нос нежната ѝ шия.

Алисън бавно притвори очи. Да, наистина го беше усетила. Беше изучавала биология в продължение на десет години и знаеше всичко за същността на мъжкото тяло. А неговото действаше прекрасно. Беше го усетила, когато той прилепи плътно бедрата си до нейните. Как можеше да не почувства едно такова страстно желание, една такава дръзка проява на мъжественост!

Но в нея все още имаше гордост.

— Какво да почувствам? — попита с дрезгав глас, отваряйки очи.

— Онова погъделичкване, което започва някъде тук — Спенсър натисна с върха на показалеца си корема ѝ.

— И се насочва нагоре някъде тук — същият пръст със зигзагообразни движения премина по долината между ребрата ѝ и стигна до гърдите, като бавно направи кръгче около едната. — Докато го почувстваш в задната част на гърлото си. — Натисна нежно плиткия триъгълник в основата на гърлото ѝ. — Преди да се понесе надолу, надолу, надолу и стигне, експлодирайки леко, някъде тук. — Пръстът му се плъзна по стомаха ѝ, покрай пъпа и спря до ръба на бикините. Разтвори ръката си и с длан притисна мястото, за което говореше. — Тук — изрече почти шепнешком последната дума.

Тя изпъшка и наведе главата си върху гърдите му.

— Моля те, недей.

Цялото ѝ тяло чувства тази лека експлозия като надигащи се вълни в езеро, което е било спокойно в продължение на години.

Той обгърна с длани лицето ѝ и го повдигна.

— Ненавиждам мисълта, че предавам най-добрия си приятел. Последното, което някога бих искал да направя, е да нараня Дейвис. Затова трябва да ти е ясно какво въздействие имаш върху мен, за да

дойда при теб и да рискувам да разруша едно дългогодишно приятелство.

— Не трябваше да го правиш.

— Ако бях послушал разума си, сигурно нямаше да постъпя така.

— Но не го послуша.

— Не можех да го чуя през ударите на сърцето си.

— Това е невъзможно.

— Така ли? Хайде да разберем.

Устните ѝ първо усетиха възглавничките на палците му. И двата се плъзнаха последователно по долната ѝ устна. След това дъха му — влажен и топъл. Когато за първи път докосна с устните си нейните, някаква наслада я прониза като стрела от точката на допира до долната коремна област.

Усещането беше напълно непознато и до такава степен разстройващо духа, че тя от възбуждане извика името му.

— Спенсър!

— Да, да — прошепна той, преди да я обгърне с ръце и да скъси разстоянието между тях.

Притисна кръста ѝ с едната си ръка, а другата прехвърли през раменете ѝ. Придърпа я собственически към себе си. Главата му се наклони на една страна, а устните му се плъзнаха върху нейните. Натисна силно, изучавайки очертанията на устата ѝ с езика си.

От влажното, меко като кадифе докосване устните ѝ се разтвориха. Това бе поканата, която той очакваше, и устните им се сляха в една истинска, страстна целувка.

Горката Ан, мислеше си Алисън. Щеше да се задоми и после щеше да се задоволява само със сладникавите целувки на Дейвис, без да може някога да преживее това. Беше същото като да направиш сравнение между лек дъждец и буря. Целувката на Дейвис бе свежа и приятна, но ѝ липсваше сила, необузданост, изящна свирепост, вълнуваща дивост. Целувката на Дейвис беше леко възбуждаща, а тази на Спенсър — безцеремонна и необуздана. Целувката на Дейвис включваше само устните му, а Спенсър се отдаваше с цялото си тяло.

Спенсър повдигна ризата ѝ, плъзна ръката си покрай талията до дупето ѝ и след едно продължително напористо движение, на което тя

нямаше сили да се противопостави, той я повдигна и я намести към себе си.

Започна да масажира нежно тялото ѝ и когато то цялото изтръпна, той прошепна името ѝ. Устните му изпиваха жадно капчиците благотворен нектар върху нейните.

— Ан, Ан. Знаех, че ще стане така с нас.

Името на сестра ѝ беше като плесница в лицето ѝ, която я извади от унеса. Освободи устните си от неговите и се извърна от милувките му. Той я пусна изненадан и тя отстъпи между него и стената. Застанала по средата на всекидневната на Ан, стиснала здраво очи срещу неестественото си държане, Алисън постави плътно ръце върху талията си, като се опита да запази равновесие.

Когато най-накрая се обърна с лице към него, видя съсредоточения му поглед. Знаеше, че той стои на разстояние не защото така му се искаше, а за да ѝ даде време да събере мислите си.

— Спенсър, трябва да си тръгнеш. Веднага. И забрави, че... някога е имало такава целувка.

— Ако искаш да си вървя, ще го направя, но няма да забравя тази целувка.

— Трябва! — извика разтревожено тя.

Спенсър мислеше, че това е Ан. Тази вечер тя беше Ан, но утре щеше отново да се превърне в старомодно облечената умна Алисън и той нямаше да я погледне повече. Но освен всичко друго, това, което ставаше между тях, можеше да съсипе връзката на Ан с Дейвис.

— Не мога да я забравя — каза решително той. — Нямах намерение да дойда в ресторанта и веднага да пожелая годеницата на моя приятел, но така се получи. След като си тръгнах, помислих, че може би съм фантазирал. Може би някаква игра на светлината от свещите те бе направила най-желаната жена, която някога съм срещал. Или вероятно съм ревнувал от това как Дейвис се чувстваше с теб.

Той пристъпи напред, но когато протегна ръка да я докосне, тя се отдръпна. Лицето му придоби строго и решително изражение.

— Но сега те целунах и това ме подлуди напълно. Наистина ли мислиш, че ще обърна гръб, ще продължа веселия си живот и ще забравя, че това се е случило? Никога. Не съм устроен така.

— Преследваш това, което желает, така ли?

— Да.

— А последиците по дяволите?

Устните му се изпънаха от усилието да обуздае гнева си.

— Независимо от това как изглеждам, аз съм човек на честта. Желая те, Ан. И от всичко ясно личи, че и ти ме желаеш. Но тук се намесва Дейвис. Ще трябва да направя нещо по този въпрос, нали?

След това косвено твърдение я обля леденостудена вълна и тя изпадна в паника. Толкова силно стисна яката на ризата си, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Какво означава, че ще трябва да направиш нещо за това?

— Остави всичко на мен.

Той направи три големи крачки към нея и звучно я целуна.

— Не, Спенсър, слушай. Не трябва...

Отново я целуна, след което, докато тя се опитваше да възстанови дишането си и да му обясни нещата, излезе бързо.

Алисън гледаше втренчено затворената врата в продължение на няколко мъчителни секунди. Като закри уста с трепереща ръка, тя каза:

— Боже мой. Какво направих?

ТРЕТА ГЛАВА

На следващия ден в един часа Алисън отиде в клиниката и попита за Ан.

— Все още е в реанимацията, но може да я видите.

Сестрата ѝ даде напътствия и Алисън тръгна по облицованите с плочки коридори. Не приличаха на коридорите в обикновените болници. Не бяха ставали свидетели на трагедии, а бяха украсени с прекрасни литографии и навсякъде бяха наредени саксии с буйни тропически растения. Човек можеше по-скоро да завиди на пациентите за спокойната и тиха обстановка, отколкото да им съчувства.

Беше прекарала безсънна нощ. В седем сутринта се бе обадила в клиниката и само ѝ бяха казали, че отвеждат госпожа Лемън към операционната, след което щеше да бъде под упойка няколко часа и по-добре да провери отново към обяд.

Имаше още две пациентки в реанимация. И за двете се грижеха медицински сестри. Ан беше на леглото най-близо до вратата. Очите ѝ бяха затворени, но банките и другите хирургически принадлежности бяха махнати. Спеше с ръце покрай тялото. Под болничната нощница Алисън можеше да види превръзките. Тя направи гримаса.

— Ани — шепнейки, взе ръката на сестра си и я стисна. — Ани?

Ан с мъка отвори очи и премигна, за да фокусира Алисън.

— Здравсти — думата сякаш се заваля подобно на топче за игра, преди най-накрая да излезе от устата ѝ.

— Как си?

— Добре. Много ми се спи — тя трепна, когато помръдна раменете си. — Сигурно щях да се чувствам наистина отвратително, ако не знаех колко страхотно ще изглеждам отсега нататък по бански.

Алисън се опита да се усмихне, но се получи някакво измъчено начумерване. Въпреки че беше напълно замаяна, Ан се усмихна леко.

— Не се притеснявай толкова много. Наистина съм добре. Докторът каза... — думите ѝ се сляха, а клепачите ѝ се спуснаха, преди отново да отвори с мъка очи: — ... каза, че всичко е наред.

— Добре. Радвам се. Кога ще те преместят в твоята стая?

Ан отпусна тежко главата си на една страна върху твърдата възглавница.

— Предполагам, скоро — каза с пресипнал глас и очите ѝ отново се затвориха.

Алисън се почувства безпомощна и неловко. Беше спала малко предната нощ, премисляйки тревожно дилемата, свързана с Ан, която трябваше да разреши. Цяла сутрин се бе мъчила да измисли какво да направи, за да уреди нещата. Първо, трябваше да разкаже на Ан за всичко, което се бе случило. Но Ан не беше в състояние да я слуша.

— Ани — осмели се да започне, като разклати ръката на близначката си.

Когато Ан опита отново да отвори зелените си очи, Алисън каза:

— Нека да извикам Дейвис. Ще обезумее, ако разбере, че се подлагаш на каквато и да била операция без негово знание. Той трябва да бъде тук и да държи ръката ти, а не аз. Много ще ти се разсърди, когато разбере, че си пазила това в тайна от него.

— Моля те, Алисън, недей — изрече Ан с прегракнал глас, защото гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Но той трябва да знае.

— Ще разбере. Не искам да ме вижда, преди да са ми свалили превръзките и да изглеждам чудесно.

— Няма значение как изглеждаш. Той те обича.

— Моля те, Алисън, направи това заради мен.

Тя отново затвори очи и по всичко личеше, че е заспала. Алисън се питаше дали Ан симулира. Като дете бе избегнала доста караници, преструвайки се на заспала.

— Ще ти се обадя по-късно — каза покорно Алисън, като остави отпуснатата ръка на Ан и излезе от стаята.

Не можеше да не се ядоса на Ан. Ан бе забъркала цялата каша, а сега я проспиваше. Междувременно Алисън търсеше изход от нея.

— Е, добре, няма да е моя вината, ако годежът на Ан се развали — заяви Алисън, докато буташе тежката врата на клиниката и след като излезе навън, потъна в яркото слънчево лято на Джорджия.

Въпреки това знаеше, че вината щеше да бъде нейна. Всеки, включително и самата тя, щеше да я осъди за този неуспех.

През целия път обратно до лабораторията се опитваше да се освободи от чувството за вина, но нито един от доводите ѝ не беше убедителен. Беше танцувала с онзи мъж. Беше го пуснала в къщата на Ан. Беше му позволила волности, каквито обикновено обуздаваше само с един убийствен поглед. Беше му разрешила да я целуне.

А и тя го бе целунала.

Някакъв арогантен плейбой си правеше шега с Ан, която в действителност никога не беше срещал. Той щеше да разруши едно съвършено и великолепно приятелство, като го направи любовен триъгълник, когато нито един от тримата не знае за това, което става. Алисън като външно лице бе отговорна за цялата бъркотия. Но не можеше да направи каквото и да било, защото рискуваше да се прояви като отчаяна стара мома, която се бе представила за сестра си, за да спечели целувката на един мъж.

Дилемите, пред които се беше изправяла Бет Дейвис, не бяха нищо в сравнение с тази бъркотия.

Разбира се, че си търся белята, мислеше тя, докато влизаше в сградата на лабораторията си. Можеше никога вече да не види отново Спенсър Рафт. Той беше от типа мъже, които биха откраднали целувка от годеницата на най-добрия си приятел, за да задоволят своето собствено перверзно желание, и после биха се отправили към нови завоевания. Дейвис беше казал, че Спенсър не се застоява дълго на едно място. Може би дори в този момент беше на път към Хилтън Хед, където яхтата му бе оставена на док, готова да отплава към нови хоризонти.

Алисън потръпна, припомняйки си решимостта, която се четеше по лицето му на излизане от дома на Ан миналата вечер. Не приличаше на човек, когото съдбата би отвела нанякъде. Нямаше вид на мъж, който би поверил бъдещето си на една приумица. Личеше, че направлява участта си. И щом като можеше да открадне целувки от жена, забранена за него, какво друго щеше да се опита да открадне?

Мисълта я изнерви толкова, че едва ли би успяла да се концентрира върху експеримента, по който работеше от месеци. Това бе важен експеримент, свързан с въпроса за влиянието на наследствеността и средата върху интелигентността. Алисън винаги се бе удивлявала от противоречивите теории във връзка с факторите, определящи интелигентността. Убедена беше, че съществува „среден

път“ между тези, които вярваха, че коефициентът на интелигентност е генетично обоснован — представителите на натуралистичната школа, и тези, които бяха сигурни, че средата играе по-важна роля — представителите на бихейвиоризма. Днес обаче тази обикновено интригуваща я тема и експериментът, свързан с нея, не можеха да отклонят мислите ѝ от Спенсър. Успя само следобеда да се съсредоточи достатъчно, за да може да опише резултатите от опита в лабораторния дневник.

— Малка умна гадинка.

Беше късно. Слънцето хвърляше дълги коси сенки върху пода. След като чу гласа на ръководителя си, Алисън погледна през рамо. Доктор Хайдън се взираше в един плъх, който беше отделен от другите в двойна клетка.

— Не е ли такъв? — попита тя с гордост. — Това е Александър Велики.

— Той е умен по рождение — обясни ученият. — Също като теб. — Доктор Хайдън нежно щипна върха на носа ѝ.

Откакто бе заела мястото в „Мичел-Бърнс“, работеше заедно с доктор Дърк Хайдън, когото обожаваше. Някаква обаятелна упоритост витаеше около него. Беше събрал в себе си всичко, присъщо за гения. Често търсеше очилата си, които бе поставил върху плешивата си глава; обикновено имаше разнообразни петна от ядене върху вратовръзката му; лабораторната му престилка бе винаги чиста, обаче рядко бе изгладена. Но той беше водещ в тяхната област и Алисън извади късмет, че я бяха пратили към неговия екип. Възхищението и привързаността им бяха взаимни.

Алисън се вгледа в Александър Велики и пъкна пръста си в клетката, за да го потърка леко. Лицето ѝ имаше замислено изражение.

— Не изглеждаш много развълнувана от това, че опитите ти потвърждават, че хипотезата ти е правилна — отбеляза доктор Хайдън.

— О, напротив. Но просто си мисля за нещо друго. Днес оперираха сестра ми.

Ясните очи на доктор Хайдън потъмняха.

— Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Не, не е нищо сериозно — успокои го Алисън. — Само съм загрижена за нея.

Доктор Хайдън оценяваше отдадеността ѝ към програмата им, но му се искаше да има нещо друго извън лабораторията, което да изпълва ежедневието ѝ. Такава всеотдайност у една млада жена не беше здравословна. През годините на съвместна работа той мислеше за нея не само като за талантлив учен, а с много по-добри чувства.

— С какво ще продължиш?

— Ще работя повече върху връзката между интелигентността и храненето.

— Нетърпелив съм да прочета предложението ти, придружено с всички специфики — каза той, като хвана с ръце реверите си и се олюля назад на пети. — Жалко, че не можем да съчетаваме човешки същества за размножаване, нали?

Тя се засмя.

— Всеки учен ще продължи само да мечтае да подбере идеално съчетани физически и умствено мъж и жена, да ги чифтоса и да документира растежа на ембриона. А след като детето се роди, да отхрани тялото и мозъка му според един внимателно разработен режим. Кой знае, може би докато тръгне в първи клас, ще бъде подготвено да чете Шекспир.

Доктор Хайдън наклони главата си на една страна.

— Ще бъдеш добра майка за такъв експеримент. Имаш ли предвид някакви потенциални бащи?

Тя се засмя и след като свали лабораторната си престилка, отиде да я закачи.

— Като се абстрахирам от бащата, мисля, че едва ли притежавам необходимите качества.

— Защо не? Ти си високоинтелигентна, идеален физически образец на човешкия род. Познавам няколко млади мъже тук, които ще се съгласят с мен.

— Мъжете тук ме уважават като учен. Едва ли ги привличам като сексуален обект.

— А даваш ли им възможност за това?

Тя затвори вратата на металното шкафче и се обърна към него.

— Как е половият ви живот, докторе?

Той се изчерви до корените на рядката си прошарена коса.

— Извинявай. Бъркам се, където не ми е работа.

Приблужи се до нея и хвана с ръце раменете ѝ.

— Работиш много усилено. Трябва повече да се забавляваш. Излез тази вечер. Пийни малко вино. Потанцувай.

Тя се засмя — този път тъжно. Предната вечер беше излязла, беше пила вино, беше танцувала и се бе забъркала в невъобразима каша.

— Не съм много по забавленията. Но благодаря ви, че се грижите за мен — потупвайки бузата му, тя си тръгна.

Телефонът звънеше, когато Алисън влезе в апартамента на Ан.

— Ало?

— Ан, скъпа, здрасти.

Беше Дейвис.

— Здравей.

— Къде беше през целия ден?

Машиналният отговор „На работа“ замря в гърлото ѝ. Ан беше в отпуск. Бе казала на Дейвис, че ще прави покупки за сватбата.

— Пазарувах.

— Купи ли нещо?

Щеше ли да поиска да види покупките?

— Няколко изненади за теб. За след сватбата. Дали звучеше като Ан, подобно на някаква свенлива, превзета бъдеще булка?

— У-ха. Нямам търпение да ги видя. — Гласът му за секунда премина от перверзен шепот до оживление. — Аз също имам изненада за теб. Двамата със Спенсър ще дойдем да те вземем след около петнадесет минути.

— Изненада? — Последното нещо, от което се нуждаеше, беше още една изненада. Спенсър ѝ стигаше. — И Спенсър ли ще дойде?

— Да. Аз го поканих. Нямах нищо против, нали?

— Не, разбира се, че нямам. Ще ми бъде приятно да го видя отново.

Без съмнение това щеше да каже Ан. Но Ан никога нямаше да позволи да се случи нещо подобно като предната вечер. Нито пък дланите на Ан щяха да се изпотят от притеснение само при споменаване името на мъжа и при мисълта, че ще го види отново.

Алисън погледна сиво-кафявата си пола, също толкова скучната блуза и кафявите обувки с ниски токчета, с които беше ходила на работа.

— Нещо официално ли е или обикновена изненада?

— Определено нищо официално — отговори Дейвис. — Двамата със Спенсър ще поиграем тенис след това.

— Добре. Ще се приготвя. След петнадесет минути, нали?

— Да, скъпа — той ѝ изпрати звучна целувка по телефона, преди да затвори.

Отражението ѝ в огледалото не беше много окуражаващо. Трябваше да побърза, ако искаше да се преобрази само за петнадесет минути. Свали дрехите си и разгледа гардероба на Ан, който беше толкова пъстър, колкото нейният беше еднообразен. Въпреки ярките цветове — Ан носеше всеки оттенък от дъгата, — все пак успяваше някак си да постигне смайващи резултати.

Алисън избра чифт ленени летни панталони, за които казваше, че са с цвят на пъпеш, а Ан твърдеше, че са оранжеви, и подходящ памучен плетен пуловер.

Нахлузи сандали с ярко оцветени мъниста, зашита върху каишките, за да украсяват босите ѝ пръсти. След като махна фибите, разреса косата си и тя се разпиля блестяща върху раменете ѝ. Набързо сложи спирала върху миглите, малко руж на бузите и портокалово червило върху устните. В момента, в който се опитваше да отгатне предпочитанията от Ан парфюм, на вратата се позвъни.

— Здравсти! — каза Дейвис, когато тя отвори. Изръмжавайки нежно, той я хвана през кръста и я притегли към себе си. Устните му се сляха с нейните в страстна целувка, която едва не задуши Алисън. Трябваше да положи всички усилия, за да не се отдръпне от прегръдката му. Но заради мъжа зад Дейвис тя притисна здраво с ръце врата му и вложи цялото си сърце и душа в целувката, молейки се Господ и сестра ѝ да я разберат.

Ан не беше уточнила нищо във връзка с истинските целувки. Какво друго можеше да направи, освен да се целува като нея? Целувките на Дейвис не я възбуждаха. Не като... Но не трябваше да мисли за това.

Когато той най-накрая вдигна глава, тя се засмя леко и избърса с връхчетата на пръстите си следите от гланца, който беше оставила върху устните му.

Дейвис отново я притегли към себе си и потърка нос в ухото ѝ.

— Липсваше ми днес — ръцете му погалиха гърба ѝ от горе до долу. — Защо си сложила сутиен?

Като интелигентен човек си бе обещала, че ще се справи с всяка ситуация, която би могла да възникне тази вечер. И въпреки това сега, преди да бяха изминали и тридесет секунди от вечерта, се затрудняваше да даде отговор на интимно прошепнатия въпрос.

— Защото снощи ти беше толкова трудно да устоиш на изкушението. А знаеш, че не можем... — притискайки устни към ухото му, отговори тихо тя.

— Разбирам — измърмори той, доближил устни до бузата ѝ. — Но не ми харесва.

След още една бърза целувка отстъпи настрана, за да може тя да поздрави Спенсър.

— Здравей, Ан!

Почувства се, сякаш гласът му проникна в нея, докосна една струна от сърцето ѝ, а тайното му послание отзвуча по цялото ѝ тяло.

— Здравей, Спенсър! — отговори престорено весело тя.

Коленете ѝ омекнаха, когато погледите им се срещнаха. Очите му приличаха на изпепеляващи сини пламъци изпод гъстите му, издадени напред вежди. Лицето му бе привикнало към соления въздух, морето и слънцето, а всяка извита линия се врязваше изящно — повече за да усили привлекателността му, отколкото да отклони погледа от нея. Крайниците му бяха слаби, но мускулести и със загар. Беше облечен с бели къси панталони и синя плетена блуза, която очертаваше тялото му. Бе вдигнал върху главата си модерните европейски слънчеви очила, които се бяха скрили в рошавата му тъмна коса.

За да се предпази от притегателната му сила и за да подкрепи треперещото си тяло, тя хвана Дейвис под ръка.

— Дейвис остави ли те да скучаеш днес?

— Разведе ме из завода за компютри — отговори любезно Спенсър. — Доста добра разработка.

— Да. И аз се удивлявам от това.

Тя стисна ръката на Дейвис и направи така, че Спенсър да види този показателен жест.

— Дейвис ми каза, че ти също работиш с компютри. Какво точно?

Усмивката ѝ се стопи. Защо не беше слушала по-внимателно, когато Ан бърбореше за работата си?

— Ами аз...

— Твърде скромна е, за да си признае, че е програмистът на цялата фирма.

Алисън дари Дейвис с искрено любяща усмивка. Беше я спасил.

— Е, добре, тази седмица съм в отпуск и нямам желание да говоря за работа. Каква е изненадата за мен?

Дейвис заговорнически се подсмихна към Спенсър.

— Дали да я подържим още малко в напрежение?

— Само да посмееш! — възкликна Алисън, точно както Ан би направила, и го удари закачливо с юмрук в стомаха. Стомахът на Дейвис не беше така плосък и стегнат, както на Спенсър, в който сякаш дори кирка не можеше да направи вдлъбнатина.

— Днес намерих къща, която искам да видиш. Струва ми се, че е точно това, което търсехме.

— О, скъпи, това е чудесно! — Тя обгърна с ръце врата му.

Ан и Дейвис вече месеци наред търсеха подходяща къща. Алисън знаеше, че Ан щеше да реагира доста ентузиазирано при тази новина.

— Къде е къщата? Можем ли да си я позволим? Как изглежда?

Дейвис се засмя възторжено.

— Хайде, ела да ти я покажем.

Тя се взе на предната седалка до Дейвис, но усещаше постоянно присъствието на Спенсър, който седеше, притихнал зад тях като някакъв телохранител. Алисън през цялото време държеше ръката си върху коляното на Дейвис.

Сравнението между двамата мъже беше неуместно, но тя не можеше да не го направи. Краката на Дейвис не бяха така загорели от слънцето, както тези на Спенсър. Изглеждаха бледи и отпуснати. Алисън нямаше желание да докосва Дейвис, но я сърбяха пръстите да прокара ръка по къдравите косъмчета, изпъстрили кожата на Спенсър с медно бакърен цвят, и да изпробва твърдостта на мускулите му.

Все пак тези мисли бяха подсъзнателни. Тя вложи големи усилия да покаже вниманието и привързаността си към Дейвис и сама се поздрави, защото се справяше доста добре.

Въодушевлението ѝ се изпари, когато Дейвис спря колата пред къщата, която нямаше търпение да ѝ покаже. Ан щеше да я хареса. Алисън се отвращаваше от нея.

Беше едноетажна, ниска и с добро разпределение като цяло къща. Покривът ѝ не беше със стръмен скат, нямаше прозорци с фронтони под заслонените корнизи. Беше превъзходна и чисто нова, но ѝ липсваше стил.

— О, Дейвис! — възкликна тя, надявайки се, че гласът ѝ не звучи толкова отчайващо, колкото тя се чувстваше.

Дори дворът изглеждаше неестествен. Всички храсти бяха еднотипни и подредени в редица като войници на парад. Въпреки това Алисън правеше излияния относно пейзажа, докато Дейвис я водеше нагоре по тротоара, за да се ръкува с беззъбия посредник, облечен с костюм от изкуствена материя, който им отключи предната врата.

Вътре миришеше на боя и лепило за тапети, на току-що поставена дървена ламперия и прясно изпечен хляб. Повечето от стаите бяха идеални квадрати и нямаха интересни ниши, където можеше да се мушне шкаф за книги или някаква старинна английска масичка за чай. Камината във всекидневната изглеждаше прекалено стерилна, за да може някога да се запали огън в нея. Липсваше онова предизвикателство, което караше човек да се свие пред нея с огромна възглавница и някой криминален роман. Кухнята беше по-чиста дори от лабораторията на Алисън. Не можеше да си представи да изцапа тези безупречно излъскани повърхности на шкафовете с брашно или нещо пикантно и вкусно, къкрещо върху примитивната кухненска печка.

— Почакай само да видиш банята — Дейвис я дърпаше разпалено напред по тесните коридори, които ѝ напомняха приют за душевно болни.

В банята имаше мраморна вана, облицована с плочки, и вградени тасове. Винаги си бе мечтала за вана с извити крака и мивка, в долната част покрита с ботуш и с месингови кранове.

— Не казвай нищо — заговори загрижено Дейвис. Алисън се извъртя към него и постави ръката си върху неговата, за да го успокои.

— Изумена съм.

Знаеше, че колкото тя се отвращава от къщата, толкова Ан щеше да я хареса. Ан беше говорила хиляди пъти за това, което желаше, и тази къща напълно отговаряше на описанието.

— Не зная какво да кажа. Тя е... тя е...

— Не искам да влияя на решението ти. Наистина ли ти харесва?
— попита той, като неспокойно се взираше в очите ѝ.

— Разбира се. Прекрасна е. Знаеше, че ще ми хареса.

Прегърна го, за да не види очите ѝ. Можеше да забележи контактните ѝ лещи или още по-лошо — лъжата, която изричаше.

— Господин Лъндстръм, бих желал да ви покажа работната маса в гаража — каза посредникът.

Дейвис я погали по брадичката и последва развълнувано навън посредника. Останаха сами със Спенсър в банята. След като бяха влезли в къщата, той ги бе следвал от стая в стая, но не бе направил никакъв коментар, освен когато му задаваха директен въпрос.

— Не ти харесва, нали?

Тя се извърна раздразнена и поразена от това, че той можеше да чете в нея като в отворена книга.

— Обожавам я. Чу ме да го казвам на Дейвис.

— Да — потвърди той, скъсявайки разстоянието между тях. — Точно това чух да казваш на Дейвис, но ти лъжеш.

— Не лъжа.

— Знам, че тази къща не е за теб. Би харесала някоя топла и уютна, с капаци на прозорците и с цветно стъкло поне на един от тях. Стълбище с дървени подпори на парапета. Нестандартни стаи със собствено излъчване. Скърцащи дъсчени подове.

— Звучи като къща, обитавана от духове.

Той се приближи с още една крачка до нея и тогава Алисън трябваше да извие назад главата си, за да го погледне в лицето.

— Твоят образ ме преследваше миналата нощ. Не можах да спя. А ти?

— Спах като бебе.

Той повдигна ръката си и с върха на показалеца си проследи тъмната ивица под очите ѝ.

— Не, не си спала. Просто си лежала и си мислила за нашата целувка, така както и аз. А тази сутрин тя все още е била в ума ти. И през целия ден не те е напускала. Така ли е?

— Не — прошепна Алисън. В гласа ѝ се усещаше нервно отчаяние, което дори самата тя можеше да долови.

— Мислила си за това колко мигновено беше привличането между нас.

— Не. Не съм мислила за...

— И за това как устните ни се сляха.

— Не говори...

— И за това как телата ни се допълват изцяло.

— Престани! Ако Дейвис чуе...

— Защо правиш това, Ан?

— Кое?

— Преструваш се, че обичаш Дейвис.

— Не се преструвам. Аз наистина го обичам.

— Може би, но не достатъчно, за да се омъжиш за него.

— Аз ще се омъжа за него.

— По задължение? Защо? Чувстваш се виновна за това, че не го обожаваш толкова, колкото той теб? Защо се обвързваш с един нещастен брак? По този начин не правиш услуга и на Дейвис. Рано или късно той ще разбере как се чувстваш.

— Не искам повече да слушам за това — тя понечи да мине покрай Спенсър, но той стисна горната част на ръката ѝ със здравите си кокалести пръсти.

— Знам какво си мислиш за мен и е ясно защо. Дейвис погрешно е обвинил живота ми с романтичен ореол. Обрисувал ме е като богат плейбой, който непрекъснато обикаля света с яхтата си и всяка вечер спи с различна жена.

— А не е ли вярно?

Той я дари със смразяваща костите усмивка.

— Едва ли. Работя много усърдно по това, с което се занимавам.

— Което е?

— Което е без значение сега. Ще призная, че когато в началото купих яхтата и започнах да пътувам с нея, беше много забавно. Приключения в различни страни, среща с различни култури, с различни жени.

— Спести ми пикантните подробности.

— Така и ще направя. Искам да кажа, че вече пораснах. Омръзна ми да живея сам. Отдавна нещо ми липсваше. Но до миналата вечер, когато те държах в ръцете си, не знаех точно какво.

— Не казвай...

— Изслушай ме! — заповяда ѝ той, като я разлюля леко. — Не съм и разчитал на това, което се появи като гръм от ясно небе. Знаем, че

си толкова шокирана, колкото и аз. С цялото си същество ненавиждам мисълта, че принадлежиш на Дейвис. Той е най-добрият ми приятел. Ние се обичаме като братя. Но проклет да съм, ако позволя трима души да бъдат ужасно нещастни.

Пред очите ѝ изплува лицето на Ан. Изражението ѝ бе изпълнено с укор. Щеше да стои тук, слушайки думите, които я измъчваха с лъжливи надежди, и да провали живота на сестра си, така ли? Алисън се опита да разкъса романтичната паяжина, която Спенсър плетеше около нея.

— Не съм нещастна. Аз обичам Дейвис.

— Ти се опитваш да го обичаш — каза тихо той, почти съчувствено, сякаш разбираше огромната жертва, която Алисън прави. — Целуваш го, докосваш го. Но аз усещам сдържаността ти. — Сграбчвайки раменете ѝ, Спенсър я притисна към себе си. — Но нали нямаше резервираност, когато тялото ти се подчини на моето миналата вечер? И двамата много добре знаем, че целувката ни не бе просто една целувка, това беше истинска любов.

За да потвърди думите си, той повтори действията си от предната нощ.

Устните ѝ попаднаха в нежното владение на неговите. Нашепваше ѝ любовни думи, даваше обещания, които устните му изпълваха, поглъщайки жадно капчиците влага от нейните уста. Това изпълваше тялото ѝ с топлина и подбуждаше желание, което най-накрая я погълна цялата. Тя се отпусна и го обгърна с ръце.

Алисън Лемън никога не беше мислила, че иска да изживее такава любовна история. Нямаше място за нея в живота ѝ. Романтиката бе едно повърхностно и преходно чувство и само глупаците вярваха в нейната автентичност.

Не знаеше ли по-добре от всеки друг, че сексът е нещо несъзнателно? Един чисто биологичен и физически инстинкт и само малко или изобщо не е свързан с чувствата. Всеки две същества от един и същи вид можеха да се чифтосат. От тях не се изискваше нищо друго, освен правилно функциониращи репродуктивни органи.

Но сега в нея говореше не прагматичният учен, а жената в прегръдките на мъж, с повишено количество адреналин, пулсиращ във вените ѝ, и сърце, което се блъскаше в ребрата ѝ. Тялото ѝ копнееше за

близост, за нещо повече. Умът ѝ протестираше срещу всеки възбуждащ сигнал, който Спенсър изпращаше.

Знаеше, че не само тя е възбудена и това ѝ вдъхна голяма сила. Устните му бяха жадни. Тялото му пулсираше от желанието да я има.

Да притежава нея?

Той не целуваше *нея*. Целуваше Ан. Ако тази Ан, която беше в прегръдките му, чрез някаква магия от приказката за Пепеляшка се превърнеше отново в Алисън, желанието му щеше да се изпари мигновено. Спенсър целуваше една червеноекоска, която се бе издокарала с оранжеви панталони и отворени сандали с кокетни мъниста на пръстите. Която можеше да изпие два коктейла, без да започне да фъфли. Която харесваше изтънчени храни, като баничка с пастет от гъши дроб, и къщи с предварително обработени тревни площи.

И която без съмнение имаше доброто намерение да не позволи на най-добрия приятел на своя годеник да я целува с предизвикателна интимност.

Тя го отблъсна. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха, устните ѝ бяха подпухнали и влажни от целувката му, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Повече не бива да правим така, Спенсър.

— Знам — отстъпвайки от нея, той погледна през рамото си, когато чу Дейвис и посредникът да се връщат. — Докато носиш това — Спенсър посочи диамантения пръстен на лявата ѝ ръка, — не мога да те докосвам отново. Не е в принципите ми да продължавам да предавам приятеля си. Дейвис трябва да разбере как се чувствам. Ще се погрижа някак си за това.

Тя го сграбчи буйно.

— За *нищо* няма да се грижиш. *Нищо* няма да казваш на Дейвис. Чуваш ли ме? — прошепна обезумяла, като чу, че Дейвис се приближава. — Аз ще се омъжа за Дейвис Лъндстръм и с това въпросът се изчерпва.

Забеляза как Спенсър решително стисна челюстта си и разбра, че няма да постигне *нищо*. Бъдещето на Ан беше на ръба на катастрофата и Алисън бе изцяло виновна за това. Въпреки унижението, на което щеше да се подложи, нямаше друг избор, освен да му каже истината.

— Слушай, Спенсър, има нещо, което трябва да знаеш. Аз не съм...

— Хей, вие двамата, трябва да видите гаража — каза Дейвис, докато влизаше. — Там може да паркираме и двете коли, скъпа, и пак ще остане място.

Беше пропуснала момента. Играта на отгатване трябваше да продължи. Алисън се хвърли в обятията на Дейвис.

— Къщата много ми харесва, скъпи. Но не толкова, колкото харесвам теб.

Веднага след като се прибра в апартамента на Ан, Алисън отиде до телефона. Дейвис и Спенсър щяха да играят тенис, а след това щяха да вечерят с някои други свои приятели.

— Нали нямаш нищо против да изляза тази вечер с момчетата?

— Не, разбира се, скъпи.

Само ако знаеше колко голямо беше облекчението ѝ! Но тя се нацупи по начина, който беше виждала Ан да прави, и поставяйки ръката си върху гърдите му, каза:

— Стига само да не е твърде често.

Той страстно я целуна, но въздействието на целувката му върху нея можеше да се сравни с ръкостискане. Сбогуването ѝ се стори цяла вечност. Алисън с нетърпение очакваше да затвори вратата зад гърба му.

След второто извънпяване Ан вдигна телефона в стаята си. Гласът ѝ все още звучеше меко под въздействието на упойката.

— Ани, трябва да говоря с теб и искам да ме изслушаш.

— Здравей, Алисън.

Алисън веднага се разкая за проявата на липса на загриженост и попита:

— Как се чувстваш?

— Само малко неудобно от превръзките. От упойката ми се повдига.

— Съжалявам, но...

— Ти как си? Как е работата?

— Работата?

Работата? Не ѝ се искаше да говори за работа, когато се чувстваше така, сякаш някаква планина ще се сгромоляса върху нея.

— Работата е добре. Ани...

— Какво прави днес?

Алисън въздъхна и потърка слепоочието си, където някакъв дявол удряше с чук.

— Работа върху наследствеността във връзка с интелигентността.

Смехът на Ан беше искрен.

— Ти трябва да имаш бебе. Помисли само какъв малък гений ще бъде.

Сега дяволът блъскаше и двете ѝ слепоочия.

— Да, така каза и доктор Хайдън. Проблемът е в това да се намери също толкова умен баща. Слушай, Ан, не се обаждам, за да говорим за моята работа. Имаме истински проблем. Дейвис ме заведе днес да разгледам една къща. Той я обожава и мисля, че и на теб ще ти хареса. Но как можем да бъдем сигурни? Не мога да взема такова решение вместо теб.

— Успокой се, Алисън. Веднага щом изляза от клиниката, ще отида да видя къщата.

— Не можеш да разбереш неотложността на работата. Посредникът настояваше Дейвис да подпише договор. Аз се противопоставих, като казах, че искам да си помисля. Казах на Дейвис, че извъртам с надеждата да смъкнем цената, но... Ани, чуваш ли ме? Будна ли си все още?

— Да — отговори замаяно тя. — Как изглежда къщата?

Алисън ѝ я описа.

— Мисля, че е точно това, което искаш.

— Имам доверие на твоя вкус. Продължавай по същия начин и се съгласи с договора.

— Не. В никакъв случай! Ако намразиш къщата, няма да можеш да се отървеш от нея и аз ще бъда виновна.

— Добре тогава — каза уморено Ан. — Продължавай да извърташ.

— Не мога — проплака Алисън.

Пред Дейвис можеше да извърта, но пред Спенсър — не. От малкото часове, в които го познаваше, една черта от характера му се беше проявила много ясно. След като си наумеше нещо, нищо не бе в състояние да му попречи да го извърши. Можеше да направи нещо ужасно, преди истината да излезе наяве.

— Утре сутринта ще доведе Дейвис в болницата — каза Алисън.

Дейвис и Ан ще се сдобрят. Спенсър ще разбере колко лудо се обичат. Той ще си тръгне или ще остане и ще се бори за нея. Но така или иначе Алисън ще излезе невредима от цялата тази каша.

— О, недей, моля те — каза Ан, а в гласа ѝ се усети прилив на сила. — Алисън, ти обеща. — Полудявам, докато се преструвам на теб. Постави се на мое място. Би ли желала да се правиш на мен дори и за съвсем малко?

Дългото мълчание от страна на Ан бе един вид самопризнание.

— Не, не бих желала. Но не искам все още Дейвис да разбере. Още един или два дни. Моля те.

Алисън скръцна зъби от безсилие. Избра друг начин да действа, поверително сниши гласа си.

— Ани, знаеш колко нежен е Дейвис. През цялото време ме целува. По начина, по който целува теб. — Алисън остави това да проникне в съзнанието на Ан, след което добави: — Разбираш ли какво ти казвам?

— Знам какво се опитваш да направиш, обаче номерът ти няма да мине. Не ревнувам от теб, Алисън. Знам мнението ти за мъжете и доколко обичаш Дейвис само като зет. Не се прави, че се възбуждаш възмутително от неговите целувки. Ще бъдат необходими повече от няколко целувки, за да се задвижи машината ти.

Искаш ли да се обзаложим? Само ако можеше Ан да я види в прегръдките на Спенсър, нямаше да познае своята безчувствена старомодна сестра. Дори не беше необходима целувка. Само един поглед от негова страна и тя се разтреперваше.

— Не съм наранила чувствата ти, нали? — попита Ан.

— Не.

— Знаеш, че те смятам за доста привлекателна. Това, което имах предвид, е, че не можеш да ме изнудиш да кажеш на Дейвис за моята операция — тя се засмя леко. — Целувай го колкото искаш. Практиката ще ти се отрази добре.

Без да обръща внимание на последната забележка, Алисън въздъхна смирено. Беше направила опит. Беше се опитала да каже на Спенсър, но я прекъснаха. Беше се опитала да убеди Ан, но не успя.

— Добре, Ан. Ще продължа да се правя на теб още един ден, но може да има последици. Надявам се, че си готова да ги посрещнеш.

— Няма да има никакви последствия. Щом като Дейвис разбере, доста ще се посмеем и той ще бъде очарован от това, което съм направила.

Да, ами Спенсър? Алисън не искаше да намесва името му в тази работа. По-добре ще е, ако Ан не узнае за чувствата ѝ към най-добрия приятел на Дейвис.

— Лека нощ, Алисън. И благодаря. Знам, че не ти е лесно.
Това беше откритието на века.

Алисън се бе навела над микроскопа. Очите ѝ бяха толкова изморени от още една безсънна нощ, че бе почувствала контактните си лещи като горещи въглени. Най-накрая ги бе свалила и бе сложила очилата си. Косата ѝ беше изтеглена в добре оформен кок. Беше облечена с масленозелена рокля под лабораторната си престилка. За нещастие обувките ѝ бяха толкова грозни, колкото и удобни. Не носеше бижута, когато бе в лабораторията, но беше тикнала един молив зад ухото си. Цялостното впечатление съвсем не беше това, което правеха оранжевите панталони и шикозните сандали.

— Госпожица Лемън? Алисън Лемън?

Тя вдигна бързо глава и се обърна рязко, като чу познатия пронизващ глас. Остана вцепенена, когато той пристъпи в нейния свят — нахлу в него, промени го, изпълни го с присъствието си и го смали.

— Да — отговори дрезгаво тя.

— Името ми е Спенсър Рафт.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя отстъпи крачка назад. Кръстът ѝ се опря в масата с мраморна плоча и сякаш се залепи там като с магнит. От изумление остана неподвижна и онемя.

Спенсър пристъпваше в стаята с открита и приятелска усмивка. Когато се приближи на няколко крачки от нея, я подложи на цялостна преценка.

— Невероятно! — прошепна той. — Вие наистина сте еднакви.

Най-накрая заклати леко глава, усмихна се по-широко и каза:

— Извинете ме, че съм се втренчил така неприлично във вас. Както казах, името ми е Спенсър Рафт.

Без съмнение очакваше тя да протегне ръка, за да се здрависат, но Алисън не можеше да помръдне. Още по-малко — да го докосне. А още по-малко да го докосне с длани, върху които все още личаха леките драскотини. И след споделените целувки — не беше ли малко нелепо да се ръкуват?

— Алисън Лемън — на половината на името гласът ѝ се издигна от ниския регистър до височината на юношески глас.

— Наскоро се запознах със сестра ви. Приликата е забележителна. Ако не бяха очилата ви, щяхте да сте като две капки вода.

Не можеше да продължава да стои там като статуя. Трябваше да разговаря с него.

— Ан спомена името ви. Вие сте приятелят на Дейвис, нали?

— Да.

За повече от секунда изучи лицето ѝ, преди да започне да разглежда лабораторията. Сякаш беше у дома си, той се отправи към клетките, които бяха приютили плъхове и мишки, семейство малки индийски маймуни и няколко поколения зайци.

— Ан ми разказа за вашата работа. Звучеше интригуващо.

Наистина ли мислеше по този начин или беше любезен от снизхождение?

— Мисля, че е така.

Той се обърна, объркан от нейния високомерен, почти враждебен тон. — Не прекъсвам работата ви в критичен момент, нали?

— Не — засрамена от грубостта си, тя се отблъсна от масата, която привидно ѝ осигуряваше безопасност. — Просто извършвах малко подготвителна работа за един експеримент, който ще започна скоро.

Алисън навлажни устните си и се опита да се отпусне. Не беше лесно. Спенсър беше последният човек, когото очакваше да види в лабораторията. Сега, след като бе тук, чувствата ѝ около внезапното му появяване бяха двузначни. От една страна, безпокоеше се, че той ще открие измамата. От друга страна, бе малко разочарована, че още при самото влизане не бе я погледнал внимателно, за да я познае веднага.

Като сценарий на мелодрама в главата ѝ преминаха картините как той се втурва към нея и казва: „Мила моя, да не мислиш, че няма да те позная, където и да си?“ После сваля фибите от косата ѝ и тя се спуска като водопад върху влудяващите му ръце. Вижда как я навежда назад и пресушава устните ѝ със своите. Непokoйните му ръце разкъсват копчетата на роклята ѝ и той заравя устни в долчинката между гърдите ѝ, пламенно нашепвайки явната си любов и страстта си.

Каква глупачка съм, помисли си тя. Никога не би позволила на един мъж такъв своеволен достъп до нея.

— Какъв ще бъде следващият ви експеримент? — попита Спенсър.

Сега просто ѝ задаваше учтив въпрос; едва ли беше във вихъра на някакво увлечение. И с положителност в очите му не личеше, че вижда нещо познато в нея.

Алисън намести очилата си високо назад върху носа си.

— Ще определя разликата, която една балансирана диета би могла да окаже върху интелекта на човека.

— А възможно ли е това?

— Дали е възможно какво?

— Възможно ли е една балансирана диета да окаже влияние върху интелекта на човек?

— Някои други опити са го доказали. Аз ще проверя в каква степен се проявява тази разлика.

— Разбирам. Продължавайте.

Това бе първият разговор, който не бе директно свързан с тях. Ако Спенсър просто се държеше учтиво, очевидно бе добър артист, защото имаше вид на искрено заинтригуван човек.

Алисън отиде до мястото, където стоеше той, близо до клетките, и накратко обясни протоколите на първоначалната си работа с мишките. Погледна нагоре, за да види дали Спенсър вече бе загубил интерес. Но не беше така. Погледът му бе насочен към нея.

— И после какво? — попита той.

— След това ще направя същото с приматите.

Тя пхна пръста си в клетката на маймуните. Най-малката от тях профуча от другата страна и хвана закачливо пръста ѝ.

— Това е Оскар. Ужасно е разглезен.

Посегна към джоба си, извади един фъстък и го подаде на маймунчето. То започна да го гризе лакомо.

При звука от дрезгавия смях на Спенсър стомахът ѝ се преобърна и тя отново погледна нагоре към него.

— Работата ви наистина изглежда интересна — каза той.

— Понякога е така. В повечето случаи е нещо рутинно. Понякога е голяма по обем и изисква огромно търпение. Природата невинаги реагира бързо. И тогава може да ти нанесе удар точно между очите в продължение само на няколко мига.

Оскар беше изял фъстъка и сега дърпаше пръста на Спенсър, който беше проврял между пръчките на клетката.

— Скъпи ли са лабораторните животни?

— Да. Но тъй като не провеждаме изследователска работа върху никакви болести, нашите животни има вероятност да живеят по-дълго. Ние ги отглеждаме за провеждане на опити. Така че дейността ни има двойна цел.

— Вие сте сватовница.

След последните му думи, които я подразниха, тя се осмели да го погледне отново. Господ сигурно е счупил калъпа, след като Спенсър е бил създаден. Бог никога няма да надмине този образец на човек.

— Обикновено съвкупяването се извършва клинично.

— Изкуствено осеменяване.

— Да.

Той хвърли бърз поглед към родителите на Оскар и съчувствено се усмихна на мъжката маймуна.

— Това едва ли е честно.

Когато погледна надолу към Алисън, очите му блестяха лукаво.

Тя преглътна тежко и избегна погледа му, като попита:

— Желаете ли кафе, господин Рафт?

Без да изчака отговора му, се насочи към далечния край на стаята, където имаше маса с кафе машина и сервиз от нащърбени чаши плюс разнообразни подсладители и мляко на прах.

— Да, благодаря. Черно — каза той, като я последва. — И моля, наричайте ме Спенсър.

Той седна без покана върху висок стол и подпря петата на обувката си на втората стъпенка. Беше застанал така, че платът на сивите му панталони се опъна върху бедрата му и върху скута му. Алисън отново трябваше да преглътне тежко. Ръцете ѝ така силно трепереха, че едва успя да налее кафето. Опитвайки се отчаяно да прикрие вълнението си, каза:

— Винаги с удоволствие показвам лабораторията на всеки, но не мисля, че това е причината за посещението ти.

Подаде му чашата с кафе и когато той я пие, погледите им се срещнаха и се задържаха така в продължение на една дълга секунда.

— Права си, Алисън. Дойдох тук, за да поговорим за Ан.

Поемайки своята чаша с кафе, тя се облегна върху друга висока маса.

— Ан? Какво за нея?

— Искам да спя с нея.

Алисън изпръска с горещо кафе лабораторната си престилка и предницата на неговата стодоларова спортна риза „Пери Елис“. Сякаш часове продължи да кашля и да пръска кафе от устата си, докато сълзи потекоха от очите ѝ и тя направи опит да не се задави.

Спенсър държеше рамото ѝ с едната си ръка, а с другата внимателно я тупаше по гърба.

— Ето така. По-добре ли е? — попита той, след като бяха изминали няколко секунди, без Алисън да се закашля.

— Да, по-добре е — изхриптя тя.

— Искаш ли да пийнеш малко вода?

— Да, моля.

Той взе празна чаша, отиде до една от мивките, напълни я с чешмяна вода и я донесе. Алисън отпи отначало колебливо, тъй като не беше сигурна дали дихателните ѝ пътища са отворени отново. След като изпи водата, тя избърса леко очите си с ръба на лабораторната си престилка. Спенсър ѝ подаде носна кърпичка, втората, която ѝ даваше за 48 часа, но той не знаеше това.

— Благодаря — каза тя, като му я върна обратно. — Съжалявам, че изцапах ризата ти.

Той огледа мокрите петна, които бяха започнали вече да изсъхват.

— Ще се изпере. Сигурна ли си, че си добре?

— Да. Това е просто... Това, което каза... ти...

— Трябва да се извиня. Нямах намерение да бъда толкова груб. Предположих, че след като сте близначки, двете с Ан си споделяте всичко.

— О, много сме близки. Просто не очаквах да се появиш и направо да кажеш... каквото каза.

Той се усмихна чаровно.

— Боя се, че прямотата е един от недостатъците ми. Не губя време да увъртам.

— Да, знам — измънка тя.

— Моля? — попита той, като се наклони напред върху стола.

Алисън се отдръпна бързо.

— Нищо. Тъкмо казвах, че ще трябва да те разочаровам. Ан ще се омъжва за Дейвис след няколко седмици. Влюбена е в него до уши.

— Наистина ли?

— Да.

— Със сигурност ли знаеш това?

Беше сигурна в това. Ан обичаше Дейвис.

— Да. Тя говори само за него.

Алисън се опита да се усмихне уверено. Но се получи някакво подобие на усмивка. Сама можеше да усети това.

Той нервно стана от стола и започна да крачи из лабораторията. Обръщайки се с гръб към нея, пхна ръце в джобовете на панталоните си. Този път те се опънаха отзад. Алисън наведе поглед към слабите му стегнати бедра. Дали не я преследваше? Завладяваше? Не помнеше някога преди, да се беше заглеждала в задните части на мъж. Какво ставаше с нея напоследък? Ако не беше лицето му, което караше

стомаха ѝ да олеква, щеше да е предната част на панталоните му, а сега — задната.

— Не съм съгласен с теб, Алисън — каза той, като се обърна рязко. Погледът ѝ се измести бързо върху лицето му. — Не смятам, че Ан обича Дейвис толкова, колкото твърди.

— За-защо говориш така?

— Защото съм я целувал и не мисля, че жена, която обича един мъж достатъчно, за да се омъжи за него, би реагирала на целувките на друг мъж по начина, по който Ан реагира на моите целувки.

— О, ти си я целувал! — промълви тихо Алисън.

— Моля те да ме разбереш. Не съм човек, който целува и разказва за това. Никога не обсъждам интимния си живот с „приятелите“ или с когото и да било друг. Това е изключение — прокарвайки ръка по косата си, той продължи: — Ан е изключение.

Беше свалила очилата си в момента, когато се задави. Сега отново ги сложи, за да прикрие смущението в очите си. Знаеше, че лесно се издава, а той беше дяволски хитър.

— Изключение? Как така е изключение?

Той повдигна ясните си очи към нейните и Алисън си помисли, че коленете ѝ се огъват.

— Не знам как да го обясня. Желая я по начин, по който досега не съм желал друга жена. Това не е просто похот. Похотливостта бих могъл да заситя с всяка жена. Това е... по дяволите, не знам. Чувствам се като идиот, че стоя тук и ти говоря по този начин. Знаеш какво очарователно същество е сестра ти.

Очарователна? Тя? В края на краищата знаеше ли той коя е тя? Подиграваше ли ѝ се?

— Ан ми каза, че сте се срещнали. Разправи ми как е направила голям цирк.

Той се засмя тихо и отново седна на стола. Напрежението му беше намаляло. Костите и мускулите му сега се бяха отпуснали, докато седеше, леко прегърбен напред. Беше проснал дългите си крака пред себе си и бе стиснал ръце между бедрата си.

— Да, началото бе твърде неблагоприятно.

Алисън взе една хартиена кърпичка уж да попие петната от кафе върху лабораторната си престилка. Всъщност направи това, за да си придаде равнодушен вид.

— Ако се е държала толкова несръчно и непохватно, както тя ми описа, как може мъж като теб — изискан, привлекателен и изтънчен мъж, който кавалерства на жени по цял свят, как можеш да бъдеш привлечен от м... а-а... Ан?

Той повдигна веждите си и се взря в нея през гора от черни мигли. Устата му се изви в единия край в ленива усмивка.

— Кой казва, че съм изискан, привлекателен и изтънчен? Ан? Говорила ли ти е за мен?

— Малко — каза Алисън уклончиво, като хвърли долу кърпичката. Беше започнала да става мокра накъсана топка в изпотената ѝ ръка.

— Предполагам, че няма да бъде любезно, ако те попитам какво ти е казала. — Той проучваше почвата с надежда.

— Не мога да повтора това, което сестра ми ми е казала поверително.

Спенсър отметна глава назад и въздъхна.

— Е, добре, трябва да уважава това. Но да отговоря на въпроса ти. Ан ме привлече, първо, защото мисля, че е красива — той нежно се усмихна. — Толкова храбро се държа, след като падна нелепо, а това би унижило повечето жени и би ги довело до сълзи. Никога не съм виждал жена да проявява такъв непоколебим характер. Толкова много искаше вечерта да премине добре заради самия Дейвис. Мога да кажа, че за нея беше много важно да му достави удоволствие и да ми направи добро впечатление. Събра всички сили в себе си и се представи добре през останалата част от вечерта. Просто трябва да опозная повече тази смела жена.

Искаше ѝ се да се порадва на комплиментите, отнасящи се за характера ѝ, но не можеше да си го позволи. Спенсър бе поразен от вида на Ан, а не на Алисън. Хвана се за част от думите му и ги използва, за да убеди Спенсър във верността на Ан към Дейвис.

— Каза, че тя е била твърдо решена да изкара успешно вечерта заради Дейвис. Това с положителност показва колко много го обича.

Спенсър се изправи, като прегърби рамене в безсилието си, и отново пъхна ръце в джобовете си. По дяволите! Искаше ѝ се да престане да прави така.

— Ан се преструва, че го обича. Смятам, че наистина го обича нежно, като приятел.

— Обича го по всякакъв начин — заяви Алисън. Спенсър се обърна войнствено към нея.

— Защо тогава се отдръпва от прегръдките му?

— Не се отдръпва.

— Отдръпва се. Наблюдавай ги следващия път, когато си с тях. Това е нещо мигновено, несъзнателно. Тялото ѝ не се привлича от неговото, както обикновено става при хората, които се обичат — то се оттегля. Това нормално ли е? Не. Мисля, че тя се чувства обвързана с него по задължение. Дейвис ѝ поръча вечеря, но на нея не ѝ хареса. Само се преструваше заради него. Престори се, че обожава къщата, която той беше избрал, но не беше така.

Алисън подскочи.

— Ан каза, че харесва къщата.

— Тогава тя лъже теб и себе си. Ако беше там, щеше да разбереш за какво говоря.

Алисън изви ръце и захапа долната си устна. Сега беше моментът да го убеди, че Ан обича безумно годеника си, но Спенсър оборваше всеки неин аргумент. Поради факта, че беше наблюдавал през последните няколко дни нея, а не Ан, тя нямаше много доказателства. Всички негови думи попадаха право в целта.

— Знаеш ли, Ан позволява на Дейвис да ѝ поръчва ястията, за да задоволи егото му и да го накара да се почувства важен и необходим за нея.

Спенсър се втренчи в Алисън, а челюстта му бе отпусната скептично.

— Да задоволи егото му? Имаш предвид онова отживяло разпределение на половете. Доминиращият мъж и покорната жена, която никога не взема сама решение.

Алисън раздвижи нервно рамене.

— Нещо подобно.

Спенсър плесна челото си с ръка.

— Не мога да повярвам. Ан е по-умна. Искаш да кажеш, че ще се остави да живее в къща, която в действителност не харесва, само за да не нарани чувствата на Дейвис, да не засегне самолюбието му?

— Това си е тяхна работа, не моя или твоя.

— Аз я направих моя — почти извика той. — Не вярвам в такова лицемерие, а ти?

Очите ѝ се спряха по-дълго на неговите. Той искаше да разбере истината, затова му отговори така, както самата тя, Алисън, чувстваше, а не както Ан би отговорила.

— Не, не вярвам.

— Не мисля, че Ан също вярва в това. Не наистина. Само върви по някакъв отъпкан път, от който не знае как да се отклони.

— Може би така ѝ харесва. Никога ли не взимаш под внимание мнението на другите?

— Вероятно ѝ е харесвало допреди няколко дни.

— Докато срещна теб? — попита предизвикателно Алисън.

— Да, точно така. Колкото и самонадеяно да звучи, мисля, че тя започва да разбира, че не е необходимо да поддържа изкуствена връзка с един мъж.

— А според теб не е нахално да кажеш, че желаяш да я вкараш в леглото? — попита ядосана Алисън.

Спенсър поне прояви благоприличие и се засмя самоосъдително.

— Признавам се за виновен. Обаче — задържа ръката си във въздуха — тя желае да се люби с мен толкова, колкото и аз с нея.

Раздразнението на Алисън се изпари под пристъпа на някакво смущение. Горещи вълни я обляха цялата.

— Защо казваш това?

— Между другото тя реагира всеки път, когато я държи в ръцете си. Не е необходимо да обяснявам на теб — биолога — физическите симптоми на възбудата. Като мъж мога да ги разпозная у една жена.

Алисън се опита да преглътне буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ.

— Не, не е нужно да ми обясняваш каквото и да било — взе чашата си с кафе и разбърка съдържанието ѝ, като се вторачи в него. — Ако Ан развали годежа си с Дейвис и... дойде при теб, какво смяташ да правиш?

— Какво смятам да направя?

Това беше най-трудното нещо, което бе вършила някога, но тя вдигна погледа си към неговия. Извъртя мигновено настрани трепкащите си очи, за да не може Спенсър да види, че това не беше само празно любопитство.

— След като... след като...

— След като станем любовници?

Очите ѝ се спряха отново на неговите. Той пак я дразнеше. Но след като се наслади на руменината, която изби по страните ѝ и му напомни толкова много за Ан, Спенсър стана сериозен. Рошавите му вежди се извиха нагоре в недоумение.

— Честно казано, не знам, Алисън. Никога не бих дал обещания на жена, които не смятам да изпълня, но не мисля, че това е някакво мимолетно желание, което ще отmine бързо. Ан възбужда любопитството ми. Струва ми се, че ми е необходимо доста време, за да разбера всичко, което искам да знам за нея — той въздъхна, вдигна ръце настрани и после отново ги отпусна. — Сега съм напълно откровен.

— Оценявам прямотата ти — каза дрезгаво Алисън, втренчила поглед във върховете на обувките си. — Като сестра на Ан — побърза да добави.

През последните няколко минути почти бе забравила, че става въпрос за Ан, а не за нея. След като се съвзе, тя каза:

— Разбира се, ако изобщо имаш някакви чувства към Ан, няма да я молиш да пожертва спокойствието на брака и дома заради една неясна връзка с теб.

— Никога няма да я нараня.

— Напротив. Ако зареже Дейвис заради теб, по-късно ще я заболи ужасно.

— Но как така?

— Като отплаваш с яхтата си и я оставиш сама, ето как.

— Но тя не бива да попада в клопката на един нещастен брак с мъж, когото не обича.

— Ан обича Дейвис. Ти самият го каза — Алисън спря и пое дълбоко въздух. — Мога ли да изкажа мнението си?

Спенсър прие, кимайки с глава.

— Ти си по-различен от мъжете, които Ан е срещала досега. Сигурно си ѝ завъртял главата. Временно е заслепена — Алисън навлажни устните си с бързо движение на езика. — Но ти се кълна, че Ан няма никога да пожертва щастието си с Дейвис заради една случайна връзка с теб.

Спенсър хвана ръцете ѝ, слава богу, докосвайки само пръстите ѝ.

— Ти си млада здравомислеща жена, Алисън.

Здравомислеща. Да. Обличаше се разумно, обуваше се разумно, имаше разумна прическа. Можеше разумно да разговаря на много теми. Носеше здравомислеща глава на раменете си. Но без женските украшения на своята сестра-близначка тя беше само такава. Здравомислеща.

Нямаше обаче нищо здравомислещо в изгарящите тръпки, които преминаваха по ръцете ѝ от горе до долу при неговия допир. Очите ѝ изгубваха всякакви следи от благоразумие, потъвайки в дълбоката синева на неговите. Той можеше да ѝ заповяда със своя леко дрезгав властен глас да отиде до края на света и да скочи оттам и тя щеше да се съгласи.

Но той виждаше в нея здравомислещата Алисън. Не я приемаше като жената, която събуждаше страстта у него. Изуми се от това колко много я заболя, когато го осъзна.

— Каж ми истината — продължи той. — След като ти разказах всичко, смяташ ли, че чувствата ми към Ан са „случайни“? Мислиш ли, че ще разбия приятелството си с Дейвис заради случайна връзка? Очевидно си с предубеждение към мен. Ще призная, че съм имал доста жени, но съм способен на нещо по-добро от това да разбия една красива любов между двама души само за да задоволя моето себелюбие и след това да продължа весело по пътя си.

Палците му разтриваха опакото на пръстите ѝ. Той я очароваше дори когато не си беше поставил това за цел, а Алисън се мразеше, че се поддава.

— Действително ли смяташ, че Ан е влюбена до уши в Дейвис? — попита тихо той.

— Да — Гласът ѝ прозвуча искрено. — Знам, че е така.

Въздъхвайки, Спенсър отстъпи назад и пусна ръцете ѝ. Загледа се за известно време през високите широки прозорци в оформената поляна на комплекса.

— Съжалявам, Алисън. Знам, че ти си най-близо до Ан, от който и да е друг на този свят. Но не съм съгласен с теб. Предполагам, че трябва да си мъж, който е държал и целувал Ан, за да разбереш за какво говоря. Разчитам на инстинктите си. Те никога не са ме лъгали. И този път им вярвам.

Усмихна ѝ се.

— Довиждане. Сигурен съм, че ще се срещнем отново. Бих желал да не споменаваш на Ан, че съм идвал тук.

Понечи да си върви, но Алисън го попита, заеквайки:

— Какво ще правиш?

Спенсър се спря на вратата.

— Не знам. Но мразя да извъртам. Отдавам значение на откритите карти във всяка връзка — бизнес или лична. — При вида на измъченото ѝ лице мимоходом ѝ се усмихна, внушавайки доверие. — Не се притеснявай, Алисън. Всичко ще свърши по най-добрия начин.

И си тръгна. Тя продължаваше да кърши ръце и все още хапеше долната си изранена устна.

Спенсър излезе унил от „Мичел-Бърнс“ и отиде до мястото, където бе паркирал взетата под наем кола. Обладалото го чувство беше непознато за него и не знаеше как да се справи с него.

Влезе в колата, свали стъклото и отпусна назад глава, за да помисли.

А сега какво? Беше потърсил близначката на Ан, като очакваше, че тя ще го озари с някакво проникновение, някаква слаба надежда. Алисън по-скоро бе убедена, че Ан обича Дейвис.

Беше разочарован, ядосан и обезумял. Безпокоеше го най-много самоувереността, която го напускаше. Жените винаги бяха лесен обект за него. Ако срещнеш някоя, която да пожелае, я печелеше веднага. В случай че имаше някакви усложнения, които не си заслужаваха усилието или риска, той буквално си грабваше шапката и изчезваше, без дори да хвърли тъжен поглед назад. Загубата не беше голяма.

Сега беше по-различно. Ако не превземеше сърцето на Ан, щеше дълго време да чувства липсата ѝ. Знаеше това инстинктивно. Знаеше също, че въпреки твърденията на Алисън, и Ан го желаше.

Колебанието между желанието да я има и чувството за вина щеше да го подлуди. Ако Ан обичаше Дейвис, нямаше друг избор, освен да я остави на него. Дейвис пръв я беше срещнал и пръв се бе влюбил в нея. От друга страна, ако той я привличаше така, както тя него, те вече нараняваха Дейвис по този начин. Спенсър винаги е бил защитник на честната игра. Не може ли тримата да бъдат пряма един към друг, да признаят открито проблема и да го обсъдят като зрели хора?

След като имаше надежда за успех в такава трудна работа, щеше да приеме развързката, каквато и да е тя.

Излезе от колата и отиде до телефонната кабина в предната част на сградата. След като погледна в телефонния указател, набра номера.

— Господин Лъндстръм, ако обичате... Спенсър Рафт... Да, ще изчакам.

Докато държеше слушалката, барабанеше с пръст по металната поставка под телефона и си мислеше за вкуса на устата на Ан.

— Здравсти, Дейвис! Хайде да се срещнем двамата за по едно питие днес следобед... Да, знам, че имаш среща с Ан довечера, но първо искам да поговоря с теб. Веднага щом като приключиш работа. Няма да ти отнема много време, но е важно... В пет? Дай ми отново адреса. Чудесно. До скоро!

Затвори и задържа замислено ръката си върху слушалката за известно време. Беше наклонил глава, докато, размишлявайки, се връщаше до колата.

Алисън пристигна в апартамента и надяна маската на Ан. Дейвис се обади, за да каже, че ще закъснее за срещата им вечерта. Алисън трябваше да отиде до болницата на посещение при Ан, но когато телефонира, Ан ѝ каза да не се притеснява.

— Добре съм. Всъщност чувствам се отлично. Докторът ме прегледа днес следобед и каза, че могат да свалят превръзките утре. Алисън, трябва да ме видиш. Новите ми гърди са великолепни!

— Поздравления! — каза небрежно Алисън. — Това означава ли, че утре мога да стана пак самата аз?

— Да. До утре следобед ще бъда готова да напусна клиниката. Тържественото разкриване на тайната ще стане утре вечер.

Алисън въздъхна с облекчение.

— Добре. Сигурна ли си, че не се нуждаеш от нещо тази вечер.

— Не. Само целуни Дейвис от мен.

— Много смешно.

Алисън затвори телефона, но не почувства никаква промяна в положението към по-добро. Все още имаше двадесет и четири часа пред себе си и не можеше да се отърве от мрачното предчувствие,

което я бе обхванало, след като Спенсър я посети в лабораторията. Много неща могат да тръгнат на зло за двадесет и четири часа.

Стана девет часът и подмина, а Дейвис още не се беше появил. Тъкмо отиваше от дивана към прозореца, когато го видя да пристига. Облекчението ѝ помръкна, след като отвори предната врата, за да го посрещне. Той се клатушкаше пиян по тротоара, плачейки като малко дете.

Когато я забеляза на верандата, лицето му се сбръчка и олюлявайки се, се хвърли срещу нея с такава сила, че едва не я събори. Обви ръцете си, които не можеше да координира, около нея и рухна върху гърдите ѝ.

— Ани, Ани! — ридаше той. — Как можа да направиш това? Как можа да захвърлиш любовта ни заради един донжуан като Спенсър?

ПЕТА ГЛАВА

— О, боже мой! — изстена Алисън.

Как можа да обърка така работата? Пред погледите на няколко любопитни съседи тя държеше в ръце годеника на сестра си, докато той ревеше като бебе. Само преди седмица не би повярвала, че подобно нещо е възможно.

Тъй като коленете ѝ щяха да се огънат под тежестта му и защото, не искаше да изложи на опасност репутацията на Ан, завлече Дейвис вътре и двамата заедно се стовариха върху дивана.

— Дейвис, Дейвис — говореше напевно Алисън. — Тя... Алисън се въздържа да изрече думите, които бяха на върха на езика ѝ.

Вече беше сторила достатъчно поразии относно взаимоотношенията между Ан и Дейвис. Измамата трябваше да продължи само още един ден. Защо да не я доведе до самия ѝ край? Междувременно може би ще успее да оправи хаоса, който беше предизвикала.

— Дейвис, чуй ме — каза решително тя, като се опита да повдигне главата му от гърдите си.

Само да можеше да му каже, но бе обещала на Ан. Мъжът до нея отново изхлипа и Алисън едва сдържа усмивката си. Въпреки всичко в ситуацията имаше нещо комично. Никога не си бе представяла, че Спенсър ще постъпи по този начин или пък, че Дейвис ще реагира така. Ан сигурно щеше да бъде доволна. Пиянството вероятно бе доказателство за искрената му любов и за липсата на характер. Но това не беше неин проблем, нейният проблем беше да го успокои, да го накара да повярва, че онова, което му е казал Спенсър, не е истина. Беше чувала, че пияните са податливи на внушение.

— Дейвис, чуй ме — повтори отново тя. — Чуй ме — почти кресна.

Той едва повдигна натежалите си клепачи, готов всеки миг отново да ревне.

— Аз не го обичам. Трябва да ми вярваш. Обичам единствено теб.

Дейвид кимаше като хипнотизиран.

— Не го обичам!

— Защо го лъжеш? — чу се откъм вратата.

Алисън скочи от дивана. Дейвис, който все още не беше изтрезнял, се прекатури назад върху пода. Той се изправи с цялото достойнство, което можеше да събере в себе си, и застана, олюлявайки се, до Алисън.

— Махай се отгук — каза студено тя. — Почти разруши живота ни.

Спенсър стоеше до вратата, която Алисън не бе успяла да затвори, докато преместваше пияния Дейвис вътре. Изглеждаше висок и заплашителен, като се изключи букетът от рози, който държеше в ръката си. Тъмните му вежди бяха свъсени гневно от откритото признание на „Ан“ в любов и вяност към Дейвис.

— Няма да си тръгна, докато въпросът не бъде разрешен.

— Той е разрешен — заяви твърдо тя, като в същото време се опитваше да закрепил Дейвис. Трудно му беше да се държи на краката си, а още повече — да запази равновесие.

— Аз обичам Дейвис и ще се омъжа за него. Ще те помоля да не се намесваш повече в личния ни живот. Как можа да го нараниш по този начин?

— Как можах аз? — изрева той. — Как можа ти? Не беше ли по-добре от моя страна да отида при него, да се срещнем двамата като мъже и да обясня положението, отколкото да се преструвам, че целувката вчера и онази тук още първата вечер не са се случвали никога?

Дейвис се олюля към Алисън.

— Целунала си го и тук? Първата вечер, когато го срещна? — Той се отпусна тежко върху дивана, стенички, и отново зарови лице в ръцете си.

Тя коленичи пред него.

— Дейвис, мили, недей, моля те. Не издържам да те гледам така. Моля те, престани да плачеш.

Спенсър прекоси стаята и застана до нея, като сложи ръка върху рамото ѝ, за да я успокои.

— Ан, нека да си изплаче мъката. В края на краищата така ще му бъде по-леко.

Тя се изправи на крака.

— Я млъкни! Ти си едно безсърдечно копеле. Погледни каква каша забърка.

Спенсър повдигна войнствено брадичката си.

— Вероятно с появяването ми на сцената бъркотията започна, но ти я продължи. Приеми фактите, Ан. Трябва да направиш своя избор между нас двамата.

— О, Ани, Ани! — простена Дейвис. — Как можа? Той не е за теб.

Тялото на Алисън се изпъна като струна в мига, в който тя отвори уста и изкрещя. Ръцете ѝ бяха така сковани от двете страни на тялото ѝ, сякаш бяха завързани долу. Извъртя се и марширувайки, без да прегъва колене, се отдалечи от двамата мъже. Стисна с всичка сила очите, зъбите и юмруците си в старанието си да удържи буйния гняв, който рядко се проявяваше. Но когато това се случваше, беше страховито.

Усилията ѝ бяха безрезултатни. Тя избухна.

Хвърли се към Дейвис, който седеше отпуснат на дивана, облян в сълзи. Сграбчи го отпред за ризата и го дръпна да стане. Тридесетте килограма, с които той бе по-тежък, не бяха от значение. Зашлеви силно и двете му бузи.

— Изтрезнявай веднага! — извика тя. — И, за бога, престани с това адско хленчене.

— Ти — обърна се тя към слисания Спенсър и го прониза властно с показалеца си в корема. — Ти идваш с нас. — После посегна да вземе дамската си чанта и ключовете от масичката за кафе.

— Къде?

— Просто се движи — бутна го тя към входната врата, дърпайки след себе си слисания Дейвис. — Влизай в колата ми! — каза на Спенсър, като затръшна вратата зад тях.

По дяволите съседите, които надничаха, помисли си тя. На първо място, това беше грешка единствено на Ан.

Напъха Дейвис на предната седалка и заплашително изгледа Спенсър, докато той се качи покорно отзад. Безмилостно запали двигателя на колата на Ан, включи на скорост и профуча по алеята.

Челюстта ѝ трепереше от ярост, докато караше към клиниката. Спътниците ѝ бяха достатъчно разумни, за да мълчат.

Клиниката не беше много далеч от апартамента на Ан. Стигнаха дотам за десет минути. Беше скъсила пътуването им с пет минути, не зачитайки нито ограничението за скорост, нито сигурността.

— К'во пра'им тук? — измънка Дейвис.

— Излизайте! Влизаме вътре в клиниката.

След като и тримата излязоха от колата, Алисън хвана Дейвис за ръката и наполовина го завлече, наполовина го занесе до слабо осветения вход. Остави Спенсър да се погрижи сам за себе си.

Вратата на клиниката беше заключена и това я вбеси. Тя заудря със свити юмруци по стъклената табела.

— Отворете! — извика Алисън.

— Ан! — осмели се да се обади Спенсър.

— Казах ти да мълчиш — каза тя през рамото си.

Една объркана медицинска сестра се движеше бързо по коридора към тях, за да провери каква е тази суматоха. Отключи вратата и я отвори само няколко сантиметра.

— Съжалявам, часовете за посещение свършиха. Пациентите ни спят. Елате...

— Влизам сега — каза Алисън, като бутна настрана сестрата и се промъкна през вратата, влачейки Дейвис след себе си. — И тези мъже ще влязат с мен.

— Извинете ни — помоли учтиво Спенсър, минавайки покрай зяпналата сестра. — Тя е разстроена — добави той, сякаш това щеше да обясни всичко.

Алисън се запъти към стаята на Ан и с тласък отвори вратата. Светна лампата и бутна силно Дейвис за раменете. Препъвайки се, той влезе в стаята точно когато Ан се събуди и седна в леглото, премигвайки с очи срещу светлината.

— Какво става? — попита тя. — Дейвис? Какво правиш тук? Алисън?

— Алисън — повториха в хор двамата мъже.

Дейвис съсредоточи зачервените си очи върху болничната пациентка. Позна нощницата на Ан.

— Ани — изрече колебливо с писклив, тънък глас.

Ан погледна с укор Алисън.

— Алисън, ще те убия. Изглеждам ужасно. Ти обеща, ти...

— Тихо! Ти си причината за всичко това — прекъсна я рязко Алисън.

За първи път през живота им Ан се подчини на сестра си, вместо обратното. Устата ѝ, която беше зинала, се затвори с едно леко тракване на зъбите. Никога не беше виждала очите на Алисън толкова яснозелени, а косата ѝ — настръхнала от ярост.

Алисън посочи с пръст към обитателката на болничното легло.

— Дейвис, това е Ан. Тя си уголеми бюста. Трябваше да бъде изненада за теб. Не искаше да разбереш, докато всичко не е свършило. Затова ме помоли да се преструвам на нея за няколко дни.

Дейвис гледаше глупаво Ан.

— Уголемение на бюста? Искаш да кажеш...

— Да. Доволен ли си? — попита плахо Ан.

Рошавата му коса стърчеше на всички страни.

— Да, разбира се, аз съм само...

— Нямам търпение да го видиш...

— Моля те, Ан, изчакай, докато останете насаме — прекъсна я Алисън. — Освен ако не искаш Спенс... — тя отстъпи настрана, за да може Ан да види мъжа, който стоеше зад нея. — Ан, това е Спенсър Рафт, най-добрият приятел на Дейвис — каза тя с подигравателна усмивка. Дръпвайки розите — вече леко увехнали — от ръцете му, Алисън ги хвърли безцеремонно върху леглото. — За теб са. Между другото той иска да спи с теб.

— Какво? — възкликна Ан, като застана по-изправено, подпирайки се отзад на ръцете си.

Дейвис се втренчи с провиснала уста в гърдите ѝ, които — личеше дори под свободната ѝ нощница — бяха пораснали видимо.

— Само защото те е целунал няколко пъти, смята, че ти си готова да развалиш годежа си с Дейвис и да офейкаш с него. А, щях да забравя, ето ти пръстена.

— Но аз никога... — започна Ан.

— Здравейте, Ан! — каза Спенсър, прекъсвайки думите ѝ.

Във внезапен пристъп на скромност тя дръпна чаршафа нагоре.

— Здравейте! Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също.

Алисън въздъхна раздражено.

— Мога ли да довърша, за да си вървя? — тя се обърна към Спенсър. — Аз бях тази, която падна на тротоара, изцапа те с кръв, разля вино върху теб. Когато паднах, си загубих контактната леща и затова не само че бях непохватна, просто не виждах нищо и пиех от две чаши и прочие. Аз също съм тази, която дойде да видиш в лабораторията днес и която те изпръска с кафе.

— Паднала си? Къде? Кога? — попита объркано Ан. — Алисън, какво става?

— Опитвам се да обясня. Спенсър те желае. Смята, че ти не обичаш Дейвис, защото ме наблюдава с него цяла седмица, а аз очевидно съм отвратителна актриса.

— Искаш да кажеш, че съм целувал... — Дейвис, изглежда, се съвземаше от вцепенението си и погледна виновно Алисън. — Алисън, аз, ъ-ъ... — Бледите му бузи се покриха с ярки петна. — Ани, целувал съм нея, но мислех...

— Разбирам, скъпи — каза Ан, потупвайки ръката му. — Идеята беше моя. Ела седни до мен. Липсваше ми.

Тя се протегна към него и той седна на края на леглото, пое ръцете ѝ и ги поднесе до устните си.

— Както казвах — Алисън продължи да говори високо над прошепнатите от тях любовни думи, — Спенсър отишъл днес вечерта при Дейвис и му казал, че ти го желаеш също толкова, колкото той теб. След това Дейвис се напил, като помислил, че ти ще го зарежеш, за да се обвържеш с този донжуан. Дейвис дойде при мен разплакан, всъщност при теб, молейки да не отхвърляш любовта ви. Спенсър се появи ядосан, че оставаш с Дейвис. Трябва да избереш един от двамата.

Алисън си пое дълбоко въздух.

— Това е. Мисля, че споменах всички факти, които се отнасят до объркването и ще спомогнат да си изясниш състоянието на нещата. От този момент аз съм вън от играта. Оставям ви да се оправяте тримата.

Тя излезе гордо от стаята с отметната назад червена коса, с изпънат гръбнак и рамене.

Откритото ѝ пренебрежение продължи, докато влезе в своя малък апартамент с мирис на застояло след няколкото дни, през които

не беше обитаван. Тогава чудовищността на всичко случило се я затисна като лавина и Алисън падна върху леглото, обляна в сълзи.

Плака няколко минути, докато сълзите ѝ пресъхнаха и разрушителните ридания се усилиха от истинско изтощение.

Защо плачеше? Не беше ли доволна, че всичко свърши?

Изви се по гръб и остави нещастния си поглед да се рее из стаята. Беше харесала този апартамент, защото бе малък и уютен. Но след няколко дни, прекарани в апартамента на Ан, големината му сякаш я притискаше. Като че ли се намираше в затворническа килия, която се سماляваше.

Беше прекалено чисто. Никога не бе разхвърляно. Нямаше безпорядък, така както в сърцето ѝ не цареше хаос. Никога не можеше да се види мъжки пуловер за тенис върху облегалката на стола или спортен раздел от вестник, търкалящ се по пода. Винаги имаше само една чаша, оставена в кухненската мивка, никога две. Къщата на Ан си личеше, че е обитавана. Домът на Алисън беше толкова стерилен, колкото лабораторията ѝ. Стерилен, както самият ѝ живот.

— Престани да се самосъжаляваш — измърмори тя, като слезе от леглото и отиде до банята. Сама бе избрала да води такъв живот. Ан беше ходила на танци и събирания, когато бе в колежа. Алисън си бе стояла къщи и бе учила. Ан винаги бе заобиколена от мъже, които представляваха добра партия за брак. Алисън избягваше светските събирания. Ан беше толкова умна, колкото и Алисън, но тя насочваше заложибите си в разнообразни дейности. Алисън ограничаваше своите изключително в работата си. Често се беше възмущавала от пропилените умствени способности на Ан.

Но бяха ли те пропилены? Ан беше щастлива. Алисън бе... каква? Примирена? „Щастлива“ — със сигурност тази описателна дума не ѝ идваше наум.

Дори преди няколко дни бе доволна от живота си. Сега чувстваше някакво безпокойство, което я дразнеше. Какво искаше?

След като загаси лампата, легна в тясното си единично легло. Беше свикнала с леглото на Ан, което имаше кралски размери и без съмнение бе купено да приюти двама души вместо един.

Също бе привикнала към красиви дрехи и грим. Бе започнала да изпитва удоволствие от разпиляната около раменете си коса и миризмата на парфюм по кожата си.

Обезпокои се, когато осъзна колко много щяха да ѝ липсват тези женски аксесоари. Още по-обезпокоена бе, когато осъзна колко много ще ѝ липсва мъжкото присъствие. Мъжкото ухание. Мъжкото докосване. Мъжките целувки. В очите ѝ отново се появиха сълзи.

Господи! Възможно ли беше наистина да плаче за един мъж? За онзи мъж?

Той беше целувал Ан и бе заявил, че желае нея, а не Алисън. Дори не бе разпознал Алисън в жената, с която устните и ръцете му бяха стигали до интимност. Беше безделник; богаташ, който пътуваше за развлечение из различни места по света — днес е тук, утре го няма, изпълнен с мисли и чувства само за себе си. Щеше да е по-добре, ако никога не бе идвал в Атланта. Той не беше за Ан. Със сигурност не беше и за Алисън. За щастие никога повече нямаше да го види.

Защо тогава се чувстваше самотна повече от всякога?

— Хайде, Распутин. Това се казва добро момче. Какъв красавец си само! Знам, че не съм твоята любима, но ще трябва да стана. Не е ли хубаво така? А?

— Звучи, сякаш наистина е хубаво.

Ръката ѝ все още беше в клетката на заека, а тялото ѝ бе наведено в поза, която изобщо не подобаваше на една възпитана жена. В този момент Алисън извъртя глава и видя Спенсър да стои на по-малко от метър от нея.

— Какво правиш тук?

— Какво правиш там? — кимна към клетката той.

Тя отмести ръката си, тупна веднъж Распутин и затвори телената вратичка. Носеше ръкавица от заешка кожа. Спенсър се взираше любопитно в нея. Очите му проблясваха закачливо, а устните му бяха разтеглени в самодоволна усмивка. Абсолютното му спокойствие и самоувереност я подразниха, особено след ужасната нощ, която прекара, плачейки за него.

Алисън повдигна с достойнство брадичката си.

— Търкам коремчето му с тази кожена ръкавица.

— А има ли някаква специална причина?

— Необходима ми е проба от семенната му течност. Това го възбужда.

Светлинката в очите на Спенсър заблещука, когато си помисли за нещо съвсем друго.

— Искаш да почувстваш възбуда? Разтъркай моето коремче с ръкавицата.

Именно този глас, този проклет дрезгав мъжки глас, а и това, което каза, я накараха да почувства слабост в цялото си тяло. Но тъй като не искаше да го допусне на сантиметър, който той щеше да превърне в километър, Алисън свали ядосано ръкавицата и я хвърли на пода.

— Извинявай, Распутин. Ще трябва по-късно да се върна при теб — измърмори тя, като осигури необходимата дистанция между Спенсър и себе си. Когато беше на безопасно разстояние, тя се нахвърли срещу него. — Получих от теб всичко, което исках да взема, господин Рафт.

Той се усмихна, без дори да се покае за надменността си.

— Не, не си взела всичко. Ще има да вземаш още много от мен.

Яростта и желанието се бореха в нея. Дори да изключваше съзнанието си за намеците и възбуждащите думи, които Спенсър изричаше, тялото ѝ реагираше на тях.

— Писна ми от твоите груби намеци. Докато играех ролята на сестра ми, трябваше да се примирявам с тях, за да има мир с Дейвис. Но говорейки от мое име сега, мисля, че си отвратителен.

— Аз мисля, че ти си великолепна.

Някакво сподавено ридание се надигна в гърдите ѝ и тя се обърна, преди той да успее да забележи вълнението ѝ.

— Престани да ми се подиграваш.

Винаги го бе смятала за надут и себелюбив. Но не беше очаквала преднамерена жестокост от него.

— Да ти се подигравам?

Застана бързо зад нея и сложи ръце върху раменете ѝ. Когато се опита да я обърне към себе си, тя се възпротиви и отблъсна ръцете му.

— Сигурна съм, че добре сте се посмели миналата нощ, след като си тръгнах от клиниката.

Дали наистина пръстите му милваха леко врата ѝ, или усещането бе плод на въображението ѝ?

— Не си спомням да сме се смели от сърце. Дейвис и аз попълнихме някои пропуски в твоята история. Ан остана поразена от

всичко, което се е случило, и започна да ти съчувства. Опита се да се обади по телефона и да ти се извини.

— Бях изключила телефона.

Най-накрая, след като се извъртя и се освободи от ръцете му, Алисън отиде до прозореца и започна да си играе с шнура на щорите, застанала с гръб към него.

— Не исках да говоря с когото и да било, дори и с Ан. Надявам се, че операцията си е заслужавала парите, след като ме накара да мина през ада заради нея?

— Гърдите ѝ бяха ли същите като твоите?

Тя рязко го погледна. Беше се приближил отново. Дори много близо. Гледаше я, сякаш вече бе успял да я вкара в леглото си и бе опознал добре тялото ѝ. Не можеше повече да се въздържа да не му отговори. Не бе в състояние също да успокои бързите удари на сърцето си.

— Абсолютно същите.

Погледът му се спусна към гърдите ѝ, задържа се там неприлично дълго време и след това се върна на лицето ѝ.

— Защо се е безпокояла за тях?

В продължение на няколко дълги секунди те просто се бяха втренчили един в друг.

Алисън пропадна в синевата на очите му. Топлотата им сякаш я завърташе, сгръваше тялото ѝ, правеше го податливо и го изпълваше с копнеж. Харесваше ѝ грубата му кожа и плътните му разкошни вежди. Харесваше дори гънките и бръчките по лицето му, които бяха малко по-светли от загорялата му гладка кожа. Връхчетата на пръстите ѝ копнееха да проучат всяка една поотделно.

Но тя се съвзе от това замаяно състояние и се отдръпна.

Спенсър заговори пръв.

— Ан закачаше Дейвис за това, че те е целувал. Беше стъписан, че се е отнасял към теб като към своя годеница. Не мисля, че ще може скоро да те погледне в очите.

Алисън се бе оттеглила до една от високите маси с плочи, където микроскопи, горелки и стъкленици бяха наредени, подготвени за употреба. Погледна през един микроскоп, като знаеше много добре, че под него няма предметно стъкло. С крайчеца на окото си видя Спенсър да сяда на стола близо до нея. Когато облегна тока на обувката си на

най-ниската стъпенка, свитото му коляно се удари в бедрото ѝ. Тя се отмести.

— Ти какво правеше през цялото време, докато Дейвис се чувстваше неловко, а Ан го дразнеше?

— Аз ли? Почувствах голямо облекчение, че няма да се наложи да жертвам приятелството си с Дейвис заради жената, която желая.

Алисън светкавично го погледна, като попадна случайно в опасната зона между широко разтворените му крака.

— Какво говориш? Не разбра ли, че Ан обича Дейвис. Тя ще се омъжи за него. А с теб се срещна едва миналата нощ.

— Аз разбирам. Не мисля, че ти разбираш.

Той успя някак си да стисне и двете си ръце и я притегли поблизо до себе си. Преди да осъзнае, че той я бутна напред, Алисън се намери очи в очи с него.

— Ти си тази, която преследвах през последните няколко дни, Алисън, а не сестра ти. Вместо да бъда ядосан от смяната на самоличностите, аз съм по-скоро доволен от нея. Ти и аз сме свободни да продължим това, което започна онази вечер, когато те държах за първи път в ръцете си.

Тя се отдръпна по-надалеч от него, доколкото обгърналите я ръце ѝ позволяваха, и се втренчи в Спенсър така, сякаш той бе обезумял.

— Не си толкова умен, колкото те мислех, господин Рафт. Не разбра ли? Погледни ме. Ти танцува с Ан. Докосва Ан. Не мен — тя разтвори широко ръце. — Това съм аз.

Погледът му пробягна по конската опашка, молива, който бе пъхнат зад ухото ѝ, очилата, които носеше, защото чувстваше боцкане в очите си от пресъхналите сълзи и липсата на сън. Разгледа и лабораторната престилка, скромната пола и грозните обувки.

— Ти си прелестна. Харесвам те особено когато бълваш огън и жупел, както направи това снощи с Дейвис и мен. Изглеждаше като запалена факла, когато се ядоса. Беше очарователна и секси. Искаше ми се да те съборя на пода и да те обладая направо там, независимо от Дейвис.

Напълно слисана, тя успя да се отскубне от прегръдката му и се отдалечи, с гръб към него.

— Вчера дойде тук, прекара половин час с мен и не позна жената, която беше целувал само един ден преди това.

— Така е, защото не търсех теб, Алисън — той стана от стола и се приближи до нея. — Ако това беше целта ми, веднага щях да те позная.

Алисън не предполагаше, че един мъж може да се движи толкова бързо и да го прави сякаш без никакво усилие. Преди да успее да разбере какво става, устните му притиснаха пламенно нейните, а ръцете му я обгърнаха плътно. Той не губеше време, тъй като под напора на устните му нейните се разтвориха.

Ръцете му бяха отпуснати свободно покрай страните ѝ, но тялото ѝ се възпламени като факла. С всяко свое движение той искаше да разпръсне съмнението в съзнанието ѝ, че Алисън е жената, която желаше. В отговор цялото ѝ тяло омекна и тя се отпусна в ръцете му, готова сякаш да бъде моделирана.

Не беше лесно да удържи едно такова надигащо се желание, но тя се насили да го направи. Никой никога не се бе приближавал толкова много до нея. Беше изградила стена около себе си. С всяка целувка стената се пропукваше и Спенсър се доближаваше до интимната ѝ същност. Ако го допуснеше там, той можеше и щеше да разбие сърцето ѝ, да разруши живота, който водеше.

Тя се отблъсна с ръце от раменете му. Пое си бързо въздух, като се надяваше той да помисли, че това е от силен гняв, а не от страст.

— Забравяш, че ти позволих да ме целунеш само за да не поставя Дейвис в неудобно положение. Не е нужно да търпя повече подлите ти прегръдки.

— Подли?

— Да, подли. Сега, моля те, си върви. Не знам защо си направи труда да дойдеш тук, но не си добре дошъл. Не се опитвай да ме виждаш отново.

Докато все още я гледаше, чертите на лицето му омекнаха и той се отдръпна. Алисън се издаде първа, поглеждайки настрани, което беше почти признание, че лъже. И той знаеше това.

— Ти изобщо не ме харесваш, така ли?

— Не. Искам да кажа, да, така е. Не ми харесваш.

— Дори и съвсем малко?

Дразнещата и подигравателна нотка в гласа му я накара да стисне зъби в яда си.

— Не.

- Добре, това е много лошо.
- Тя го погледна едновременно с внимание и любопитство.
- Защо?
- Дойдох тук като доброволец.
- Доброволец? За какво?
- Да стана баща на детето, което искаш да имаш.
- Каква прекрасна идея!

ШЕСТА ГЛАВА

Изумена, тя се втрени първо в Спенсър, който бе направил това необикновено предложение, и след това в доктор Хайдън, който го бе подкрепил още с влизането си през вратата. Спенсър не отклони поглед от Алисън. Доктор Хайдън се раздвижи първи от тримата. Приблужи се напред, а очите му горяха от любопитство.

— Не си ми казала, че проучваш кандидати — подразни той добродушно Алисън.

Тя се насили да произнесе думите през свитото си гърло:

— Не проучвам кандидати за каквото и да било. Не разбирам откъде му е дошла наум такава вятърничава идея.

— Е, от теб, предполагам — отговори доктор Хайдън. — Само преди няколко дни ми говореше за нея. Здравейте, млади човече! — каза той, протягайки ръка към Спенсър. — Дърк Хайдън.

Спенсър се ръкува сърдечно.

— Спенсър Рафт. Приятно ми е да се запознаем, доктор Хайдън.

Алисън отново избухна гневно.

— Биха ли могли, моля, двамата господа да се запознават някъде другаде. Имам си работа.

Тя се извърна и тръгна към клетките на животните. Спенсър я хвана за ръба на лабораторната ѝ престилка и я дръпна рязко.

— Не-е. Тук обсъждаме научен експеримент. Ромео може да почака.

— Распутин — отговори грубо тя, като се опита безуспешно да издърпа престилката си от здравия му захват. — Не знам нищо за научен експеримент, който да има връзка с теб.

— Разбира се, че знаеш — продължи неустрашимо Спенсър. — Ан ми разказа всичко за него миналата нощ. Тя навлезе в значително по-големи подробности за работата ти, отколкото вие двамата с Дейвис онази вечер в ресторанта. Каза, че искаш да извършиш опити върху зависимостта между наследствеността и интелекта. Тази седмица си

споделила с нея, че ако намериш подходящ баща, би желала да имаш бебе, за да провериш теорията си.

Нима е възможно едно толкова невинно изказване да рикошира така, че да уличи във вина този, който го беше направил?

— Ан все още беше под упойка след операцията! — възкликна Алисън. — В отговор на въпроса ѝ за работата ми аз на шега казах колко жалко е, че не мога да експериментирам с човешко бебе. Това беше всичко. Не говорех сериозно. Не съм искала да кажа буквално, че желая да имам дете точно с такава цел.

— А защо не, щом като има мъж, който се наема доброволно да стане баща?

— Да, защо не? — намеси се доктор Хайдън.

— Защо не! — ахна Алисън. Тя ли беше единственият нормален човек на тази планета?

— Повтарям, че смятам идеята за чудесна — обади се доктор Хайдън. — Казах ти, че от теб ще излезе съвършена майка. Всичко, от което се нуждаеше, беше един също толкова квалифициран баща — пренебрегвайки втрещения поглед на Алисън, той се обърна към Спенсър: — Моля ви, не се обиждайте от въпроса ми.

— Питайте — каза свойски Спенсър и отново се отпусна върху стола. Чувстваше се като у дома си и по всичко личеше, че се забавлява отлично.

— Знаете ли какъв е процентът ви на интелигентност?

— Мисля, че е някъде около 170.

Доктор Хайдън, впечатлен, повдигна вежди. Смъкна очилата от върха на главата си и подложи Спенсър на подробно проучване.

— Вие със сигурност сте екземпляр с внушителен физически вид. И двамата ви родители ли са живи?

— Да.

— В добро здраве?

— Отлично.

— Братя или сестри?

— За съжаление съм едно дете.

— Надявам се, че няма наследствени болести във вашето семейство?

— Никакви, за които да знам.

— А и сте човек с приятна външност — доктор Хайдън се обърна към Алисън, която беше скръстила ръце пред гърдите си и потропваше ядосано с крака — поздравления. Избрали сте съвършен индивид.

— Не съм го избрала за нищо! Впечатлена съм искрено от неговите качества, но едва ли бих желала да имам дете от всеки расов жребец с философски наклонности.

Доктор Хайдън премисли внимателно думите ѝ и отново се обърна към Спенсър. Той беше леко намръщен.

— Вие „расов жребец“ само за забавление ли сте?

— Не — Спенсър стана от стола и без да обръща внимание на преценяващия поглед на доктор Хайдън, застана пред Алисън. — Много харесвам Алисън. Мисля, че и тя ме харесва. Искам да се обвържа с нея.

— Е, добре, това е чудесно — каза доктор Хайдън, сияещ, потривайки ръце.

— Но тя е инат — продължи Спенсър. — Противопоставя се на идеята да бъдем заедно.

Доктор Хайдън погледна неодобрително протежето си.

— Да, знам, че е инат.

Алисън стоеше навъсена и мълчалива. Но възбуждащият блясък в очите на Спенсър, който се бе втренчил в нея, възвърна оптимизма на доктор Хайдън. Той потупа Спенсър по гърба.

— Имам пълно доверие в способността ви да я убедите, моето момче. Алисън, ще очаквам периодични доклади във връзка с проекта. Приятен ден и на двама ви — той излезе навън като хала, а лабораторната му престилка шумолеше зад него като платно, духано от вятъра.

Сиво-зелените очи на Алисън нямаха излъчването на тържествуващите сини очи на противника ѝ.

— Мислиш се за много умен, така ли?

Той я дари с усмивка на филмова звезда.

— Доктор Хайдън, изглежда, смята така.

— Е, добре, аз не смятам така. Мисля, че манипулираш хората и си високомерен и непоносимо горд.

— Виждаш ли? Допълваме се взаимно, защото ти страниш прекалено от хората и се унижаваш.

Тя кипна, обърна се с гръб и се направи, че продължава работата си. Привидната ѝ ангажираност не го възпря. Спенсър сложи ръце върху раменете ѝ, обърна я към себе си и я заклеци между високата маса и силното си тяло. Повдигна очилата от носа ѝ и ги сложи настрана.

— Това го доказва.

— Кое? — попита той, като свали ластика от косата ѝ.

— Че си бил привлечен от мен, когато приличах на Ан. Защо не престанеш с тази извратена игра?

Опита се да прозвучи непреклонно, но гласът ѝ се разтрепери и излезе малко френетичен, когато Спенсър прокара ръце през разпуснатата ѝ коса. Трябваше да се бори срещу него, трябваше да се съпротивлява. Вместо това позволи телата им да се прилепят толкова плътно, че дъхът ѝ секна.

— Това не е игра и смятам само в началото да бъда малко развратен.

Палците му напипаха възглавниците на ушите ѝ и започнаха да ги масажират, а тя изстена:

— Остави ме сама.

— Не мога да те оставя, Алисън — прошепна той, навеждайки глава и докосвайки с устни шията ѝ. Започна да я обсипва с целувки. — Ще призная, че харесвам повече косата ти разпусната, защото мога да заровя пръстите си в нея. Мисля, че си много готина с очила и изглеждаш като цветна пъпка. Свалих ги само за да не се счупят.

— Да се счупят ли? — попита задъхано тя. Устните му си играеха с ухото ѝ. — Какво смяташ да правиш?

— Ще се опитам да те накарам да приемеш това, което вече знаеш.

В следващия миг устните му се спуснаха върху нейните. Те ги милваха, отначало леко, докосвайки ги нежно, после се отдръпваха и отново ги докосваха.

— Сега бъди внимателна и ме остави да ти покажа как ще бъде с нас по-нататък — промълви Спенсър, а дъхът му обгърна устните ѝ.

Той започна да я целува страстно. Колкото повече усещаше вкуса ѝ, толкова повече му се искаше да проникне в необятните дълбини, които се разтваряха под напористите му движения.

Гърдите ѝ бяха прилепнали плътно до неговите, но той докосна леко с кокалчетата на пръстите си изящните им извивки. Алисън усещаше ласката дори през лабораторната престилка, блузата и сутиена. След това едната му ръка се спусна към кръста ѝ и я притисна по-близо до тялото му, което беше жадно за нейното.

Когато отмести устните си, Алисън гореше цялата и можеше лесно да бъде моделирана като разтопен восък.

— Ще ти направя едно великолепно бебе — промълви той, като пое с уста капчиците по устните ѝ, останали от целувката им. — Мисли си за това до осем часа вечерта, когато ще дойда да те взема. Ще очаквам отговора ти по време на вечерята.

Алисън едва не се строполи на пода като кукла от парцали, когато той я пусна. Трябваше да мине доста време, след като Спенсър беше напуснал лабораторията, за да престане силното ѝ сърцебиене, а дишането ѝ се успокои и тя успя да се стегне.

Защо не? Защо не? Защо не?

— Защо не? — каза си тя пред огледалото, окачено от вътрешната страна на вратата на гардероба ѝ. — Милион причини защо не може, ето защо не.

Единствената подходяща рокля все пак не беше толкова хубава, колкото която и да било в гардероба на Ан, но трябваше да свърши работа. Бледосиният жоржет и добре оформените плисета на корсажа я правеха да изглежда такава, каквато всъщност беше — една стара мома.

Какво толкова те интересува как изглеждаш пред него?

Добре, грижа ти е. Но само малко. Ти просто не искаш да те смята за някаква безнадеждна стара мома.

Но да се върнем на въпроса за бебето. Бебе? Мислиш ли наистина за това? Да, защото той ще очаква отговор и ще бъде по-добре да му изтъкнеш десетки хиляди причини защо това е изключено. Спенсър е страшно умен и винаги има готов отговор.

Първо, ти дори не го харесваш.

Но той няма да остане, след като всичко свърши. Само ще използваш неговото... неговото... семе. (Каква дума от Стария завет да използва един учен!) Наистина няма значение дали го харесваш или

не. Трябва да се съгласиш с доктор Хайдън, че ако се беше наложило да избираш баща за своето дете, Спенсър Рафт би бил добро решение.

Второ, ще бъдеш самотна майка. Това едва ли е сериозен аргумент в наше време. Хиляди неомъжени жени сами отглеждат децата си, а и неженени мъже правят същото.

Но какво ще стане с твоите родители? Ще бъдат шокирани от това, че тяхната умна Алисън, която привидно не се е интересувала от нито едно живо същество извън лабораторията си, ще има дете, без да е извършено бракосъчетание. Още едно позоваване на Библията.

Защо те е грижа какво мисли някой, дори и твоите родители? Нали ще направиш това заради себе си? Тя се извърна от огледалото и остави погледът ѝ да проследи празния апартамент. Да, заради мен. Това ще бъде моето бебе. Моето дете. Някой, който да ме обича и когото да дарявам с любов...

Трето...

Намери някаква спирала в дъното на едно чекмедже. Беше засъхнала, но след като ѝ капна малко вода, успя да почерни миглите си. За първи път слагаше перлените обици, подарък от майка ѝ за последната Коледа. Косата ѝ беше на кок, но този път по-отпуснат от обикновено. Малки масурчета коса, прилепнали до основата на шията ѝ, очертаваха лицето ѝ. След като за последен път се огледа, се възгордя от резултата, с който бяха увенчани усилията ѝ.

Но когато се звънна на вратата, тя трепна от вълнение, а дланите ѝ мигновено се изпотиха. Дори собствените ѝ аргументи не успяха да оборят причините защо не можеха да създадат едно дете. Спенсър сигурно щеше да ги разбие на пух и прах.

— Проклет да е за това, което ми причинява! — измърмори тя, докато изгасяше лампата в спалнята, и се отправи към предната врата.

В продължение на няколко дълги секунди, след като отвори вратата, единствено очите му се движеха. Докато я измерваше с поглед, топли вълни обляха тялото ѝ от главата до пръстите на краката.

— Изглеждаш прекрасно, Алисън.

Влизайки в стаята, той хвана ръката ѝ и я повдигна към устата си. Обърна я с дланта нагоре и притисна устните си към китката ѝ, точно до мястото, където ускореният ѝ пулс биеше силно. След това я целуна нежно по устата.

— И ти изглеждаш чудесно — каза тя с треперещ глас, след като Спенсър я пусна.

Беше облечен с тъмносиньо двуредно сако, сиви панталони и кремава риза. Не носеше вратовръзка. Яката на ризата му бе разкопчана, така че се виждаха загорялата шия и горната част на гъстата гора, която се бе образувала върху гърдите му от къдрави тъмни косми. Имаше червена копринена кърпичка в малкото джобче на блейзера си, която го освежаваше.

— Изглеждаш, сякаш си готов да вдигнеш котва и да отплаваш.

Той плъзна пръсти надолу по шията ѝ към гърлото.

— Все още не съм готов.

Дълбоко вътре в тялото ѝ танцуваха пеперуди. Една от тях се издигна, пърхайки с криле, към гърлото ѝ, когато Алисън се опита да говори.

— Готов ли си да тръгваме?

— Бих желал да видя апартамента ти.

— Няма нищо за гледане — с един замах на ръката тя посочи малката всекидневна и кухнята зад разделящата преграда. — Това е.

Той огледа стаите, без да каже нещо. Когато погледите им се срещнаха отново, очите му бяха безизразни.

— Да вървим тогава. Имаш ли връхна дреха?

— Не.

Слязоха надолу по външните стълби. Алисън подскочи нервно, когато Спенсър обгърна с ръка врата ѝ отзад. Пръстите му бяха силни, но се чувстваше някаква нежност в тях. Когато стигнаха до колата, той ѝ отвори вратата и после я затвори след нея. Качи се в колата, но не завъртя веднага ключа. След няколко секунди Алисън, която стоеше, скована като дърво, започна да разглежда обстановката в колата.

— Има ли нещо нередно? — попита тя.

— И аз искам да разбера това.

— Не знам какво имаш предвид.

— Всеки път, когато те докосвам, ти подскачаш, сякаш се плашиш от мен. Това ме вбесява и искам да престанеш още тук и сега. Няма да те изнася, Алисън. Никога не съм ухажвал жена насила, така че би ли престанала, моля те, да се държиш така, сякаш ще бъдеш първата ми жертва.

Погледът ѝ се измести бързо.

— Не знаех, че правя така.

— Да, правиш го. Повярвай ми, когато бъда готов да се любя с теб, ти първа ще разбереш — очите ѝ се върнаха отново на неговите.

— Ако исках да правим любов преди вечеря, досега щяхме да сме в спалнята ти. Щях вече да съм свалил роклята, комбинезона, сутиена и чорапогащника ти и щеше да лежиш под мен гола. Щях да те обсипвам с целувки, ти щеше да ме галиш и тогава щях да съм готов за любов.

— Остави я думите му да достигнат до съзнанието ѝ, докато я гледаше напрегнато и хипнотизиращо. Но дотогава би ли се отпуснала?

Да се отпусне? Когато той току-що бе изброил всяка част от облеклото, което носеше под роклята си, сякаш имаше рентгенови очи? Когато току-що ѝ бе описал детайлно и най-подробно любовната игра? Но въпреки това тя кимна утвърдително с глава само за да го накара да запали мотора и да престане да я гледа с такава проникателност, която можеше да усети.

Колкото и странно да беше, веднага щом потеглиха, той я увлече в лек разговор. Говореха за всичко и нищо. Попита я дали е говорила с Ан същия ден.

— Да, след като се прибрах у дома, ѝ телефонирах. Вече се беше върнала в апартамента си и приготвяше голяма празнична вечеря за Дейвис. Изглежда, чувстваше се отлично.

— Лудост е това, което направи — каза Спенсър през смях. — Надявам се, че Дейвис е доволен.

— Сигурна съм, че е доволен.

Те се усмихнаха един на друг и Алисън осъзна, че се беше отпуснала.

Спенсър я прегърна през кръста, докато я съпровождаше до ресторанта, и се усмихна, когато тя не се дръпна. По време на цялата вечеря се опитваше да я накара да се почувства удобно. Дори на няколко пъти Алисън избухна в непринуден смях. Едва когато им сервираха десерта, той започна да обсъжда въпроса, който нарочно оставяше на заден план през цялата вечер.

Спенсър отпи от кафето си и внимателно постави обратно чашата в чинийката.

— Мислила ли си за нашия план?

Тя потопи лъжичката в останалия шоколадов мус, за да не я изтърве. Преди това мусът беше разкошен, с каймак и хладен. Сега

изведнъж стана безвкусен.

— Да.

— И?

— Свързано е с всякакви усложнения, освен тези, които са очевидни.

— Нека се опитам да уточня някои неясноти — той отмести настрана чашата си и като скръсти ръце върху масата, се наведе по-близо към нея. — Първо, не искам да се безпокоиш за финансовата страна на въпроса. Със сигурност ще обезпечавам детето преди и след като се появи на бял свят.

— Не бих молила за това.

Той я стрелна със смразяващ поглед.

— Да, знам, горда и упорита червенкоске. Именно заради това настоявам. Сега замълчи и ме остави да го върша. Второ, как смяташ да родиш?

Алисън не можеше да повярва, че в действителност участваше в този разговор, но въпреки това отговори.

— Нормално раждане, ако няма никакви усложнения.

— Добре. Искам да присъствам.

Тя отвори широко очи.

— Наистина ли?

Не смяташе да споделя с него преживяването от раждането. Това изглеждаше заплашително интимно, нещо, което само двама влюбени трябва да изживеят заедно.

— Да — белите му зъби блеснаха на фона на мургавото му лице, когато се усмихна. — Нима мислиш, че няма да се интересувам от раждането на моето собствено дете?

— Предполагам, че да — тя се замисли за момент дали всичко това беше истина и после попита тихо: — Спенсър, защо...

— Кажй го отново.

— Моля?

— Кажй името ми отново. Изрече го за първи път.

— Доста пъти съм го казвала.

— Не от името на Алисън.

Така се беше вторачил в устата ѝ, че тя навлажни устните си с език, за да ги разхлади. Те сякаш изгаряха от топлината на очите му.

— Спенсър, цялата тази работа ми изглежда странна. Защо искаш да го направиш?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че това е начин да спечеля сърцето ти?

— Не.

— Така си и мислех. Тогава нека ти кажа, че го правя за подпомагане на науката.

Нямаше сили да го погледне право в очите, докато му задаваше следващия въпрос:

— Имаш ли... Имал ли си... Това първото дете ли ще ти е?

Спенсър пое ръката ѝ и продължи да я стиска до момента, в който тя повдигна поглед към него.

— Да. Първото и единственото. И бих желал да го виждам често. Искам предварително да се споразумеем, че в бъдеще няма да има юридическа намеса, която да ми забрани това.

— Разбира се, че няма да има. Винаги ще правя това, което е най-добро за детето. То трябва да познава баща си.

Всъщност не смяташе, че човек със страстта на Спенсър към странстване ще се подчини на една жена и ще се меси в отглеждането на детето. Новостта бързо ще загуби първоначалния си ефект. Ако детето изобщо ще го вижда, то ще бъде рядко. На това условие можеше лесно да се съгласи.

— Говориш за детето в мъжки род — отбеляза тя. — Ще има ли значение за теб, ако е момиче?

— Не, изобщо. По-скоро бих си представил да имам една червенокоса дъщеря.

Алисън бе готова да се усмихне свенливо, но при следващия му въпрос лицето ѝ остана безизразно и мрачно.

— Смяташ ли да го кърмиш?

Никога не бе предполагала, че пръстите ѝ в основата бяха толкова чувствителни. Палецът на Спенсър преминаваше по ивицата, където пръстите ѝ се свързваха с дланта, издигаше се и се гмурваше отново, проследявайки линията с форма на раковина. Вълна от еротични усещания се надигаше и стихваше, преминавайки по цялото ѝ тяло. Или може би от начина, по който очите му преброждаха гръдта ѝ, се почувства омекнала отвътре? Или това бе мислената ѝ представа как кърми детето — едно тъмнокосо синеоко дете — докато Спенсър я

гледа с благоговение и посяга да докосне натезалата ѝ млечна гърд с пръстите, при чийто допир всяка частица от тялото ѝ изтръпваше мълниеносно.

— Определено ще се опитам да го кърмя — каза тя с пресипнал глас.

— Чудесно. Одобрявам.

Очите му се скриваха от веждите и сякаш бяха по-мътнели. Изражението на лицето му бе присъщо само за него и поверително, също както в представите ѝ. То говореше, че Спенсър искаше да бъде следващият, който щеше да усети вкуса на гърдата ѝ.

— Кога ще настъпи овулацията при теб?

Това беше един напълно научен и необходим въпрос. И въпреки че Алисън продължаваше да строи основата на своята въздушна кула, той я накара да усети някакво вибриране, което премина като вълна от бедрата ѝ нагоре до гърлото, докосвайки всяка ерогенна точка по пътя си. Смутена, Алисън сведе поглед. Тя, която се занимаваше всеки ден с въпросите на плодовитостта и възпроизводството, сега, докато обсъждаха темата, се чувстваше неловко като викторианска девица.

— По-късно тази седмица — прошепна дрезгаво. — Но няма нужда да се бърза.

— Струва ми се, че колкото по-скоро стане, ще е по-добре, не мислиш ли?

— Предполагам. Но, разбира се, това може да се извърши по всяко време, щом като имам... ъ-ъ... течността от теб.

— Течността?

— Да. Тя се замразява.

Спенсър присви едното си око и наклони глава настрана.

— Мисля, че съм пропуснал нещо. Кое се замразява?

Алисън го погледна, но веднага след това сведе очи надолу.

— А-ми... ъ-ъ... ти знаеш. Спермата.

— Замръзва!

Той избухна в смях, привличайки вниманието на хората, които вечеряха на съседните маси. Алисън се размърда нервно върху стола.

— Всички те гледат — прошепна тя.

Спенсър се наведе по-близо, като се опитваше да потисне смеха си.

— Ти говориш за изкуствено оплождане?

— Да. И моля те, говори по-тихо.

Вместо това, Спенсър отново се разсмя — силно и поривисто. Когато най-после смехът му утихна, той каза тихо, с поверителен глас:

— Госпожице Лемън, моля да разберете това. Нищо от мен няма да бъде замразено. Ръмпълстилтскин може да бъде задоволен с една кожена ръкавица и да си свърши работата, но ви уверявам, че при мен не става така.

Страните ѝ така горяха, че корените на косата ѝ изглеждаха сякаш подпалени.

— Името на заека е *Распутин* и се надявам, че нямаш предвид това, което си мисля, че искаш да кажеш.

— Провери предположението си.

Сега тя се наведе напред и изрече през зъби:

— Имаш предвид друг вид оплождане?

Спенсър се усмихна широко.

— Да, традиционния начин.

— Н-но аз не мога да го направя по традиционния начин.

— Няма проблем. Ще го направим в която поза пожелаеш. Аз съм гъвкав, имам желание да опитам...

— Би ли престанал! Имах предвид нас — ръкомахайки, посочи бързо тях двамата. — Ние заедно, това е абсолютно невъзможно.

— Защо?

— Защото единствената причина да дискутираме този въпрос, на първо място, е само за да създадем друго човешко същество. Нуждая се единствено от твоята течност и мога да опитвам да я имплантирам отново и отново, докато стане.

Той я погледна съблазняващо.

— Тази възможност се изключва от моя метод. По-скоро ми допада идеята за необходимостта от много опити — той хвана ръката ѝ, преди тя да успее да скочи от стола. — Защо си толкова изненадана? Вчера ти казах какво искам. Заявих открито, че искам да те вкарам в леглото си.

— Ти каза това за Ан.

— По дяволите! Дори не бях срещнал Ан, когато казах това.

Беше наистина ядосан. Пръстите му стискаха нейните, а устните му бяха присвити сурово в тънка линия.

— Е, добре, по никаква причина не искам да спя с теб.

— Лъжкия.

— Не съм!

— Да, такава си. И ти искаш това дете. Трябваше да приеме друга тактика. Тази очевидно не даваше резултати.

— Очакваш да повярвам, че искаш да направиш бебе на жена, която се плъосна по лице на тротоара, през цялата вечер беше като сляпа, защото бе загубила контактната си леща, опипваше и се препъваше и...

— Тръгнах след теб, нали? А сега престани с тези глупости и ми отговори — да или не?

Алисън загриза долната си устна.

— Не знам. Мислех си за другия начин. Никога не ми е идвало наум, че ще се унижиш дотам и ще поискаш това.

— Ще бъдеш изненадана, като разбереш колко далеч мога да стигна, за да получа онова, което желая — каза той и извика сервитьора, за да уредят сметката. — Помисли за това. Не бързай. Давам ти време, докато стигнем до твоя апартамент.

Пътуваха мълчаливо на път към дома. Спенсър само веднъж я заговори:

— Мислиш ли за това?

— Да. Мълчи.

Когато стигнаха до вратата на апартамента, Алисън си пое дълбоко въздух и се обърна към него.

— Добре. Искам това дете. То ще бъде важно за работата ми и за живота ми. Щом като няма други мъже с твоите качества, които да чакат на опашка за мен, и щом като имаш желание, съгласна съм да му станеш баща.

— При моите условия? — гласът му галеше толкова много слуха ѝ, колкото устните му милваха долната месеста част на ухото ѝ.

Тя преглътна.

— Да. При твоите условия. Въпреки че смятам, че си един безскрупулен изнудвач.

Той хвана със зъби ухото ѝ и го заръфа нежно, тържествувайки.

— Така ли се говори за бащата на твоето дете?

— Ще ти се обадя по-късно тази седмица, когато му дойде времето — каза задъхано тя.

Усещаше топлия му и влажен език, който се движеше игриво по врата ѝ.

— Няма начин.

Тя се промъкна извън кръга, който бе направил с ръцете си.

— Какво означава това „няма начин“?

— Ние сме човешки същества, които са призвани да създадат друго човешко същество. Не сме лабораторни животни, които са обусловени да изпълняват задачата, когато настъпи времето. Макар че няма да възразя, ако вземеш със себе си онази кожена ръкавица.

— Къде да я взема?

— Отиваме в Хилтън Хед и ще останем заедно сами на моята яхта.

Още веднъж я беше изненадал.

— Но аз не мога просто така да си стегна багажа и да замина с теб.

— Сигурен съм, че едно телефонно обаждане на доктор Хейдън ще е достатъчно, за да те освободи от работа. Остави на мен. Само бъди готова утре по обяд. Пътят е няколко часа с кола. А няма по-хубаво време от залеза, когато човек пристига в Хилтън Хед.

— Но...

— Не вземай никакви схеми или термометри или каквото и да било друго клинично. Ще се усамотим на яхтата и ще правим това, което става от само себе си, и когато ни се прииска.

— Кой е ученият — аз или ти?

— И не вземай много дрехи. Няма да са ти необходими. Нека сега да направим тренировка.

— Тренировка?

Той обгърна лицето ѝ с длани и целуна всяка негова черта. Започвайки от слепоочието, устните му преминаха леко и по челото ѝ. Целуна поотделно клепачите, а после скулите ѝ. Обсипа дори носа ѝ с бързи целувки. Целуна брадичката. След това устата.

Устните му обгърнаха собственически нейните и тя дори не се замисли, когато разтвори устата си. Езикът му се плъзна по долната ѝ устна — изучаващ и изпитващ.

— Спенсър — каза тихо тя.

— Хм?

— Гъделичкаш ме.

Усети нежния полъх върху устните си от неговия смях.

— Така ли?

Той вкуси гладката вътрешна линия на устните ѝ.

Ръцете му я обгърнаха здраво. Искаше да я почувства по-силно, затова притисна тялото си към нея. Алисън не знаеше какво да прави с ръцете си и ги облегна нерешително върху раменете му.

— Искам да те докосвам тази вечер — говореше дрезгаво той, докато едната му ръка се провря между телата им и започна да разкопчава роклята ѝ.

Трябва да спра това, крещеше съзнанието ѝ, но тялото отказваше да слуша. То копнееше за неговия допир. Беше лудост, но Алисън се бе изморила вече да бъде здравомислеща.

След като разкопча всички копчета, ръката на Спенсър се плъзна по корсажа ѝ и обгърна с длан тупкащата ѝ гърд.

— О, толкова си хубава! — промълви той, допирайки устните ѝ. — Нежна и толкова истинска, съвършена. Нямам търпение да те видя, да те целуна.

Той отново пое устните ѝ и продължи чувствено да ги целува. Цялото и тяло реагира на страстния му порив.

Някаква болка започна да се надига в нея, която я обхващаше по-здраво и по-здраво, докато Алисън си помисли, че ще умре славно от това напрежение. Защо се беше отказвала от това? Защо се бе заблуждавала, че човешката сексуалност е чисто механична и присъща само на тялото? Това не беше така. Душата ѝ копнееше да се слее със Спенсър толкова много, колкото тялото ѝ го жадуваше.

Когато ръката му се плъзна по комбинезона ѝ, надолу по ребрата, върху стомаха и докосна точката в долната част на корема ѝ, тя издаде сподавен вик и стисна здраво Спенсър.

— Знам, знам — прошепна бързо той в ухото ѝ, а дъхът му беше възбуждащ и страстен. После отмести ръка и стисна брадичката ѝ. — Толкова много желая да бъда с теб, че не мога да издържам, но искам първия път всичко да бъде чудесно подготвено.

Откъсна се постепенно от нея. Страните ѝ пламтяха от възбуда и срам. Още от първия път, когато го видя, този мъж упражняваше някакво странно влияние над нея. Не можеше да се познае в негово присъствие.

Спенсър закопча роклята ѝ, след което повдигна главата ѝ, подпирайки брадичката ѝ с пръст.

— Добре ли си?

— Мисля, че да — отговори тя и се усмихна леко.

— Ще бъдеш ли готова утре по обяд да тръгнем?

— Да.

Алисън влезе в апартамента си. След като светна лампата в спалнята и хвърли чантичката си върху леглото, отиде до огледалото върху вратата на гардероба. В продължение на няколко дълги минути разглеждаше втренчено отражението си. Очите ѝ бяха блестящи и лъскави, ясни и непоколебими. В тях се четеше истината, която тя не можеше повече да пренебрегва.

Утре щеше да замине с него. И то не защото беше време да остави настрана предпазливостта и да се впусне в любовна авантюра. Не беше в името на науката. Не беше дори, за да създаде едно дете, което щеше да даде смисъл на живота ѝ.

Щеше да замине, защото обичаше Спенсър Рафт.

СЕДМА ГЛАВА

Не беше нещо необмислено да признае, че го обича. Колко ли други жени бяха отстъпвали пред чара му? Без съмнение бе оставил след себе си много разбити сърца навсякъде по света. Алисън щеше да бъде още една брънка в цялата верига.

Сигурно не я обичаше, но я желаше. По някаква причина, която будеше недоумение, Спенсър я считаше за достатъчно привлекателна, за да я преследва. Дали липсата на изтънченост го беше притеглила магнетично? Може би това само по себе си я бе направило един необикновен и привлекателен обект.

Алисън се впускаше в тази любовна авантюра с ясно съзнание. Не се залъгваше за характера на чувствата му към нея. Спенсър бе авантюрист и донжуан. Скоро щеше да си отиде. Ако тя забременееше, щеше да го вижда периодично, когато идва при детето. Нямаше никога да се хвърли на врата му и да му тежи като воденичен камък. Но завинаги до нея щеше да остане една жива частица от него — детето.

А ако нямаше дете, все пак щеше да запази един спомен за него, който да изпълва самотата на живота ѝ и да оживява мрачните часове. Алисън Лемън се нуждаеше от спомени, свързани с времето, когато за пръв и последен път бе опознала любовта и привързаността на един мъж. Имаше отчаяно нужда от това.

Затова без никакво колебание щеше да отиде в Хилтън Хед. Ако по-късно съжаляваше за нещо, тогава щеше да му мисли.

Телефонът я събуди рано сутринта.

— Ало.

— Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам.

Алисън седна в леглото, опитвайки се да се разсъни.

— Здравсти, Ан. Какво не можеш да повярваш?

— Не мога да повярвам, че заминаваш със Спенсър в Хилтън Хед.

— Не си е губил времето и веднага се е похвалил за завоеванието си, нали?

— Не започвай да се отбраняваш. Обади се тук, за да съобщи на Дейвис, че заминава днес. Дейвис го притисна да каже защо и когато той ни съобщи, не можахме да повярваме.

— Вече каза това. Много повдигаш и без това ниското ми самочувствие, Ани.

Нима беше нечувано Спенсър да я покани да остане няколко дни на яхтата му? О, господи, нали не им беше казал за бебето?

— Ето пак започваш да тълкуваш по войнствен начин нещо, казано толкова безобидно. Мога да повярвам, че Спенсър те кани. Това, което не мога да повярвам, е, че ти си приела.

Алисън въздъхна с облекчение и благодарност. Имаше нещо джентълменско у него, за да не им спомене истинската причина, поради която тръгваха заедно.

— Мисля, че за мен ще бъде малко развлечение да се махна оттук за няколко дни. Никога не съм ходила в Хилтън Хед и...

— Алисън, не искам да слушам това. Искам да разбера всички пикантни подробности около вашата вихрена любов.

— Няма вихрена любов.

— По думите на Спенсър съществува такава любовна история. Когато най-накрая изплю камъчето и каза на Дейвис, че отиваш с него, продължи да говори надълго и нашироко колко си красива, как се е увлякъл по теб още първия път, когато те е видял. Между другото напомни ми после да ти се ядосам страшно затова, че не ми каза всичко, което е ставало. Пропуснала съм цялото вълнение. Както и да е — тя спря, за да си поеме дълбоко въздух. — Трябва да побързам...

— Аз също, Ани. Трябва да свърша милион неща преди обяд. Колко е часът? О, господи, минава девет. Чао, Ан. Ще ти се обадя...

— Секунда само. Вземи си душ и се облечи. Ще дойда в десет, за да те изведа да пазаруваме. Ще тръгнем по магазините веднага след като отворят.

— Да пазарувам? Какво?

— Дрехи, подходящи за една любовна авантюра. Недей да спориш. Чао.

Следващите няколко часа бяха изпълнени с трескава дейност и хаос. След като изпи утринното си кафе, Алисън направи списък на нещата, които трябваше да извърши, за да подsigури апартамента си, докато отсъства. Взе набързо душ, изми си косата и започна да

преглежда оскъдния си гардероб, за да намери нещо, което човек може да носи на яхта. Когато търсенето се оказа безрезултатно, започна да си мисли, че идеята на Ан да пазаруват е била божествена.

Ходиха в най-изисканите бутици в града. За час и половина Ан доведе до полуда продавачите, докато Алисън си купи три нови летни панталона, две много приятни летни рокли, три ефирни нощници, четири бански костюма и половин дузина къси панталони и горница. Това, което Алисън нямаше време да премери, Ан пробва на себе си, като вземаше предвид новата пълнота на бюста си.

Отбиха се също на щанда за козметика в един универсален магазин, за да минат един експресен курс по гримиране, воден от някаква изтормозена козметичка, която рухна от нервно изтощение, след като те си тръгнаха. Купиха и парфюм — лек, с аромат на цветя, една приятна миризма, за която продавачката се кълнеше, че е „само за теб, миличка“.

Пристигнаха в апартамента на Алисън само няколко минути, преди да дойде Спенсър. Ан започна да сгъва дрехите в куфара, като клъцваше бързо етикетите с цената. Алисън облече една от новите си премени — чифт широки бежови памучни панталони и обемисто горнице, което падаше на дипли и върху раменете и покрай бедрата ѝ и бе оформено само от един зелен мрежест колан на талията.

— Нали няма да вземеш тази отвратителна стара риза на татко?

— Не.

— Добре. Опакова ли всички нови гримове, Алисън?

— Да.

— Кълнеш ли се? Ако отидеш в Хилтън Хед и се оставиш да заприличаш на старомодна жена, повече няма да ти проговорят.

— Опаковах ги, опаковах ги и... О, боже! — ахна тя, кръстосвайки ръце върху гърдите си, когато звънецът изписука. — Ето го и него.

— Иди да му отвориш. Аз ще затворя куфара — предложи Ан.

Алисън остана за миг до вратата, за да си поеме дъх. Не можеше да направи нищо, за да успокои тупкащото си сърце. Беше учудващо как една прагматична жена като нея бе завладяна от романтичния ентузиазъм на Ан. Почти си представяше, че цялата работа е един вид приставане или меден месец. Когато отвори вратата, Спенсър не

промени нагласата ѝ. Сините му очи буквално разсъблякоха новия ѝ тоалет и той я изяде с поглед.

— Здравсти!

— Здравсти!

Спенсър пристъпи навътре, но се спря неуверено, когато Ан излезе през вратата на спалнята. С разпуснатата коса, грим и нови дрехи, Алисън бе отново пълно копие на своята сестра-близначка. За известно време очите на Спенсър отскачаха ту към едната, ту към другата жена, след което се усмихна, обгърна с ръце Алисън и я целуна страстно.

— Готова ли си? — попита, когато освободи най-накрая устните ѝ.

Ан сложи ръце на хълбоците си. Изглеждаше войнствено настроена.

— Как така ти успя да ни различиш, а Дейвис се хвана на въдицата за смяната на местата?

Те ѝ се засмяха, макар че Алисън стори това по-вяло и несигурно. След тази целувка не беше в състояние да се включи в един безцелен разговор.

— Лично се обадох на доктор Хайдън — надяваше се гласът ѝ да не прозвучи толкова несигурно, колкото усещаше цялото си тяло.

— Знам. Той каза, че е говорил с теб.

— Ти също си му се обаждал?

— Нямахме да ти дам никаква възможност да се откажеш от пътуването.

— Във всеки случай аз нямаме да я оставя — каза Ан. — Чантите ѝ са готови. — Кимна с глава по посока на спалнята.

След минути Ан ги изпращаше, махайки за довиждане, след като прегърна набързо Алисън и прошепна в ухото ѝ: „*Не казвай не на каквото и да било.*“ Алисън се озова в колата, седнала до мъжа, когото бе срещнала преди по-малко от седмица, на път към неговата океанска яхта. Там щяха да бъдат сами с една-единствена цел в ума — да правят любов.

— Харесва ми как си облечена — каза Спенсър, като пръв започна разговора.

— Благодаря.

— Дрехите нови ли са?

— Да.

— Косата ти изглежда чудесно днес.

— Благодаря.

— Климатикът да не духа много студено?

— Не.

— Да очаквам ли само едносрични отговори през цялото време, докато сме извън града?

Алисън го погледна и забеляза блясък на раздразнение в очите му. Засмя се и наведе бързо глава от смущение.

— Извини ме.

— Страхотно. Имаме напредък. Това е отговор от две думи — той посегна към нея и постави ръка върху бедрото ѝ. — През цялото пътуване ли ще седиш толкова далеч?

Спенсър натисна леко бедрото ѝ, подръпна я и Алисън осъзна нещо, чийто отговор знаеше вече, без да се налага да задава въпроси. Тялото ѝ се плъзна по седалката, докато се доближи толкова до Спенсър, че лявото ѝ бедро се опря в неговото дясно. Той прехвърли ръката си върху раменете ѝ, плъзна я в широкото деколте на горницето и погали рамото ѝ.

— Направи ми една услуга — каза той.

— Каква?

— Сложи ръката си върху крака ми.

Очакваше да ѝ каже: „Погледни пътната карта“, „Включи радиото“, „Заклучи вратата си“. Очакваше да ѝ каже всичко друго, но не и: „Сложи ръката си върху крака ми.“ Съгласи се, защото не можа да измисли никакъв остроумен отговор, иронична забележка или аргумент срещу молбата му.

Той носеше обикновени панталони — скъпи, но обикновени. Бяха от сиво-синя лятна материя. Дланта ѝ усещаше гладкия плат, но и мускулите на бедрото му, които бяха твърди като стомана. Изкушаваше се да свие пръстите си, да ги плъзне нагоре-надолу по здравия му като колона крак, да ги извие към вътрешността му. Но ръката ѝ остана неподвижна, след като веднъж бе намерила удобно място.

— Благодаря — промърмори той, като отклони погледа си от пътя достатъчно дълго време, за да успее да потърка носа си в ухото ѝ.

Започна да ѝ разказва за своето детство, родителите си, приятелството си с Дейвис, дните в университета и спортовете, с които се беше занимавал. Гласът му звучеше успокояващо и тя почти

привикна към твърдите връхчета на пръстите, които си играеха с ключицата ѝ и изучаваха основно гръдния ѝ кош. Изведнъж попита:

— Знаеш ли какво става, когато имам ясното съзнание, че само някакви оскъдни двадесет сантиметра делят върха на пръста ми от върха на бюста ти?

Дъхът в гърлото ѝ спря.

— Ан не ми позволи да сложа сутиен днес.

— Не знам дали да ѝ благодаря, или да я проклинам. Това е мъчение. Блажено мъчение, но все пак мъчение.

Спенсър махна ръката си. Алисън изпита смесени чувства във връзка с това негово действие. Беше ѝ харесало усещането от милувките му, но се изплаши от това, което те предизвикваха у нея, превръщайки тялото ѝ в сетивен рецептор, който се нуждае от нещо повече. Още по-страшно беше, че бе готова да допусне тези ласки. Тази любовна връзка беше временна. Нито за миг не можеше да забрави това.

Ръката ѝ все още лежеше върху бедрото му. Със свободната си ръка той я вдигна до устните си. Целуна дланта ѝ, милвайки интимно чувствителната ѝ плът с ласка, която тя усети под лъжичката си. След това постави обратно ръката ѝ върху бедрото си, този път по-нагоре, и я притисна.

Пътуваха бавно и спираха, когато им скимнеше. През една от почивките си поделиха кока-кола и пакетче фъстъци, а през друга — сладолед във фунийка. Ближеха фунийката и се целуваха. Ближеха, целуваха се. Смеейки се, Спенсър попи с хартиена кърпичка брадичката ѝ, когато едно късче шоколад не попадна на място.

Алисън му разказа смешни истории за тях двете с Ан като деца и объркването, което са причинявали често. Опита се да обясни дълбоката и трайна връзка, съществуваща между близнаците. Призна също и някои от недостатъците да си един от тях.

— Чувствам се като незавършена, сякаш Ан носи в себе си някаква съществена част от мен и аз никога не ще я притежавам — поглеждайки плахо към него, попита: — Това звучи ли налудничаво?

— Не. Само че аз не съм забелязал някакво несъвършенство у теб. Ти си независима жена и не мога да се сетя за нещо, което Ан притежава, а ти не.

За да повиши настроението, той ѝ доставяше удоволствие с разказите за хора, които беше срещал в чужбина.

Но каквото и да правеха, Спенсър я докосваше постоянно. Някъде, някак си, но ръцете му бяха непрекъснато върху нея. Алисън беше убедена, че за човек, наблюдаващ ги отстрани, те изглеждаха като една двойка лудо влюбени. Беше лесноразбираемо защо Спенсър нямаше проблеми, съблазнявайки жените навсякъде по света. Той беше експерт в това изкуство. Инстинктивно се отнасяше към жената така, както на нея ѝ се искаше. Спенсър караше Алисън да се чувства секси, привлекателна, красива, остроумна, завладяваща, когато в действителност тя беше тази, която бе покорена от него.

Колкото се приближаваха до океана, толкова по-равна ставаше земята и по-голяма — влажността. Извит сив мъх се нагъваше надолу по клоните на масивни дъбове, цветята бяха разцъфнали буйно и изобилно, боровете се издигаха високо в небето. Те пресякоха граничната линия между двата щата от северната част на Джорджия в Южна Каролина и след няколко километра стигнаха до шосето, което водеше до курорта на острова.

Хората, които полагаха усилия за развитието на Хилтън Хед, разумно го бяха опазили от прекомерно комерсиализиране. За да се впише в околната среда, всяка сграда трябваше да отговаря на строго определени стандарти. Курортът представляваше една хармонична комбинация от морски пейзаж и Стария юг. Плажове с цвят на захар граничеха с гъсти елхови гори, обрасли с мъх големи дъбове и крепирана мирта и се простираха към океана.

— Прекрасно е! — възкликна Алисън, след като се беше отдръпнала от Спенсър и наблюдаваше пейзажа през страничното стъкло. — Не мога да повярвам, че никога преди не съм идвала тук. Яхтата ти през цялото време ли стои на док тук?

— Зависи. Ако идвам по работа в тази част на страната, предпочитам това пристанище.

— Точно с какво се занимаваш?

— Изпразних хладилника, преди да тръгна — каза той, като зави към паркинга на един супермаркет. — По-добре ще е да спрем и да купим някои продукти.

Алисън се нацупи, защото беше пренебрегнал въпроса ѝ, и остана упорито в колата, когато той заобиколи и отвори вратата ѝ.

— Защо пазиш в тайна работата си? Нещо незаконно ли е?

— Не.

— Защо тогава правиш така?

— Търгувам с един продукт.

— Какъв продукт?

— Не е твоя работа.

— Какво правиш с този продукт? Произвеждаш ли го? Продаваш ли го?

— Вземам го от една държава и го транспортирам до друга — отговори той загадъчно.

Алисън пребледня.

— Контрабандист? Ти си контрабандист?

— Ще ми помогнеш ли да напазуваме или ще хапнем каквото дал господ? — попита с мнима строгост той.

С представата за черноборсаджийски диаманти, наркотици и атомни оръжия във въображението си тя излезе от колата.

Както ѝ беше обещал, пристигнаха в залива, където се намираше яхтата, точно когато слънцето потъваше в тесния пролив Калибоуг зад западната точка на острова. Гледката беше величествена. Огромното оранжево кълбо се отразяваше в златисто над водата и оцветяваше небето в яркочервено и виолетово.

— Не ти ли казах, че залезът е нещо грандиозно? — прошепна Спенсър в ухото ѝ и обгърна раменете ѝ, докато стояха на кея.

— Да, но това е повече, отколкото очаквах.

Мълчаливи и леко унесени, те се наслаждаваха на гледката, докато слънцето залезе напълно и денят отстъпи пред виолетово-синя дрезгавина.

— Хайде, готов съм да ти покажа „Дабъл Дийлър“^[1].

— Това името на яхтата ти ли е?

— Нищо друго.

— Името има ли някакво значение?

— Не, нищо, което би желала да знаеш.

— Ето от това се страхувах.

Той се засмя и когато стигнаха до крайната цел на пътуването — яхтата, извика:

— Хей, има ли някой тук?

Момче около шестнадесетте показа главата си иззад един шезлонг.

— Здравейте, господин Рафт. Не ви очаквах днес.

— Върнах се няколко дни по-рано. Всичко наред ли е? — попита Спенсър и помогна на Алисън да се качи на палубата на яхтата.

— В отлично състояние. Здравейте! — Момчето се обърна към Алисън.

— Здравей! — отговори сдържано тя.

Младежът бе любопитен да разбере защо Алисън е тук и това я накара да се почувства видимо неловко.

Спенсър представи момчето, чиито родители притежаваха съседната яхта.

— Наех Гари да наглежда нещата, докато ме няма.

— Можем по-късно да уредим сметките — каза младежът. — До скоро! — Той отскочи от палубата върху кея и се отправи към семейната им лодка.

— Благодарности на вашите, че ми позволиха да ползвам услугите ти.

— Разбира се.

Момчето им махна и изчезна, а те останаха сами в падащия мрак.

— Хайде да те разведе наоколо.

Яхтата представляваше деветнадесет метра само удобства и разкош. Алисън не разбираше от плавателни съдове, но „Дабъл Дийлър“, изглежда, притежаваше всички удобства на един дом, събрани на едно място. Палубата беше безупречно чиста. Нито една откъртена треска не можеше да се забележи никъде по бялата боя. Дървените части бяха хубаво лакирани. Месинговите инструменти блестяха.

Кабината на щурвала беше оборудвана с всевъзможни апарати за навигация и изглеждаше по-сложна от таблото с апаратура в пилотската кабина на „Боинг 747“. Камбузът беше като всяка съвременна кухня. Покрай три от стените на „бърлогата“ бяха наредени бели кожени дивани. Беше застлана с килим в морскосиньо. Имаше чисти стереоуредба, видео, телевизор, мокър бюфет. Единствената каюта за спане бе огромна и екстравагантно обзаведена с бели столове, тапицирани с чортова кожа, черни шкафове, лакирани с японски лак, и едно легло с естествени размери, скътано под няколкото

прозореца в предната част на яхтата. В съседното помещение липсваше вана, но душът и другите принадлежности компенсират това, дори нещо повече.

— Харесва ли ти? — попита Спенсър близо до ухото ѝ, докато тя разглеждаше втренчено спалнята. Напомняше ѝ за ориенталски палат на удоволствията.

— Харесва ми — отговори с дрезгав глас Алисън. След това, раздвижвайки се, се обърна към него с ясна, изразителна усмивка на лицето. — Много ми харесва.

— Добре. Чувствай се удобно. Ще отида да разтоваря колата на няколко курса.

— Имаш ли нужда от помощ?

Той я целуна бързо, но звучно.

— Не. По-добре е да си почиваш колкото можеш повече. Ще ти е необходимо за после.

С това предупреждение, което я накара да се замисли, и като щипна дупето ѝ, Спенсър излезе. Първо донесе от колата чантите с продуктите, за да приберат в хладилника това, което можеше да се развали лесно. Алисън ги разопакова и разпредели нещата, а той се върна за куфарите им. След като остави багажа ѝ в спалнята, Спенсър се приближи до нея и докосна леко устните ѝ със своите.

— Само още един курс.

Беше започнала да нарежда нещата си в празните чекмеджета, които можеше да използва, когато Спенсър се върна с две чаши студено бяло вино.

— Мислех си, че трябва да дадем успешен старт на работата, като вдигнем тост.

Поемайки чашата с вино, която той ѝ предложи, Алисън се засмя.

— Спомням си последната наздравица, която вдигнахме. Аз едва можех да видя чашата си. А теб изобщо не можех да те различа.

— Когато ме видя ясно за първи път, остана ли разочарована?

— Прочиш си комплимент, а?

— Да.

Усмивката ѝ изчезна постепенно, докато изучаваше сериозно чертите му, загрубели от влиянието на природните сили, които с часове му бяха въздействали пряко. Очите му бяха някаква мистерия.

Непрекъснато възбуждаха любопитството ѝ, прикрити от буйни вежди и очертани от мимически бръчки във вид на слънчеви лъчи. Дълбочината на цвета им възбуждаше, но човек забелязваше най-напред тяхната живост и тя привличаше вниманието му. Те издаваха заинтригуващата личност на мъжа.

Косата му бе разпусната небрежно. Морският бриз я повдигаше и подмяташе. Ризата му бе разкопчана до половината на гърдите. Гъстата мрежа от тъмни къдрави косми покриваше мургавата му кожа и изпъкналите мускули.

— Не, не останах разочарована — изрече тихо тя.

По устните му се плъзна усмивка и ъгълчетата им се повдигнаха. Спенсър чукна чашата ѝ със своята.

— За нас двамата! И за успеха на това пътуване!

Тя отпи от виното, взирайки се в мъжа над ръба на чашата си. След като бяха поели само по една глътка от студеното, освежаващо питие, той взе чашата ѝ и заедно със своята ги остави настрана. После плъзна ръка под косата ѝ и я изви около врата ѝ.

— Цял ден те жадувам — съвсем бавно я притегли към себе си. — Не издържам повече.

Наведе главата си и устните му намериха нейните, отворени леко в очакване на целувката му. Докато палецът му притискаше нежно долната част на челюстта ѝ, устните му изучаваха бавно нейните. Движенията им предизвикваха приятна реакция във всяка част от тялото ѝ и изтръгваха глухи стонове от гърлото ѝ.

Отдръпна се леко назад, ограбвайки устните ѝ от капчиците влага по тях с една нарастваща свирепост, която я възбуждаше. Ръцете му се бяха обвили около нея като стоманени окови. Притискаше я в прегръдките си, а телата им се допълваха подобно на парчета от картинна мозайка.

После ръцете му се настаниха от двете страни на бедрата ѝ. С бавни кръгови движения на палците проучи гладката повърхност на таза ѝ. При неговото докосване някаква топлина се разливаше в долната част на корема ѝ, топлина, която я обливаше цялата като разтопен мед.

— Спенсър — промълви задъхано тя.

Секунда по-късно той махна колана ѝ и я постави полека върху леглото. С един замах разкопча ризата си. Алисън успя да зърне само

бегло великолепия му гръден кош, преди той да се наведе над нея за една изгаряща целувка, която прикова цялото ѝ внимание.

Плъзна ръка под горницето ѝ и бавно, измъчвайки я с лъжливи надежди, заиздига пръстите си нагоре по ребрата до извивката под гърдите ѝ. Гърбът ѝ се изви, отделяйки се от леглото, и един жаловит стон се изтръгна от устата ѝ заедно с името му. Тогава вече ръката му обгърна гърдата ѝ и започна да се движи с бавни кръгови движения.

— О, божичко! — простена Алисън, докато грубите върхове на пръстите му разпалваха страстта в нея.

Спенсър седна в леглото и като хвана края на горницето ѝ, го вдигна над гърдите ѝ. Пое си въздух, задържа го и го изпусна едва когато каза:

— Прелестна си.

Насочвайки ръцете ѝ над главата, смъкна горницето ѝ и го захвърли небрежно настрана. Хвана не много стегнато китките ѝ в юмрук и ги задържа далеч зад главата ѝ, за да може свободно да се наслади на гледката.

Гърдите ѝ бяха пълни и заоблени, облени от нежен розов оттенък. Те бяха жадни за ласките му.

— От толкова отдавна исках да усетя вкуса ти.

Наведе главата си над нея. Алисън, която не можеше да повярва, че това се случва с нея, повдигна глава, пъхайки брадичката си в гърдите, тъкмо навреме, за да види как устните му се затварят около гърдата ѝ. Първото им докосване бе като електрически удар, който я прониза цяла. Главата ѝ падна назад върху леглото, а тя нададе остър писък и стисна здраво със зъби долната си устна, за да не извика отново. Бедрата ѝ се повдигаха и падаха неспокойно, докато устните му извършваха вълшебството.

Тя отново вдигна главата си и видя как устните му танцуваха по нежната ѝ плът. Обсипваха я с целувки — бавни, бързи, буйни. Докато тялото ѝ пое влагата им и заблестя. А после нежните му устни, хапейки леко, събраха капчиците влага.

— Скъпа — прошепна Спенсър, когато срещна случайно нейния изучаващ поглед. — Ти си великолепна.

Отново я обгърна с тялото си, притискайки гръд в нейната. Устните му бяха горещи и сладострастни.

Претърколи телата им настрана и вмъкна едното си коляно между нейните. Продължи да я целува непрекъснато, буйно, докато останаха без дъх. Повдигайки от рамото си ръката ѝ, той я постави върху сърцето си. Косъмчетата под дланта ѝ бяха като коприна. Какво удоволствие бе да улавя всяко тупкане на сърцето му с ръката си!

— Сърцето ми ще изскочи — проговори с груб глас Спенсър. — Виж какво правиш с мен тук. — След това свали ръката ѝ през кръста си до ципа на панталоните и я натисна леко там. — Т-тук.

Изведнъж вените ѝ се изпълниха не с желание, а с паника. Паника, която усети толкова силно, колкото страстта прели това. Тя връхлетя тялото ѝ като студена вълна и изпълни гърлото ѝ с метален вкус.

Спенсър бе така застрашаващо и ужасяващо мъжествено здрав и силен, че Алисън издърпа ръката си и се отблъсна от него. Претърколи се до далечния край на леглото, седна и се подпря на ръба му. Опита се отчаяно да възвърне спокойствието си. Посегна към захвърлената блуза, взе я и се покри отпред.

Само тежкото им дишане изпълваше тъмната стая в продължение на няколко дълги, безмълвни минути. Никой не помръдна. Алисън беше наклонила глава и стискаше здраво очи.

Най-после Спенсър каза:

— Алисън, би ли искала да ми кажеш какво не е наред?

Не е наред, не е наред, не е наред — думите кънтяха в главата ѝ. Всеки път, когато жената кажеше „не“, се предполагаше, че нещо с нея не е наред. Е, добре, така ли беше и в този случай?

— Опитах се да ти кажа, че не ме бива в такъв род неща — избухна тя, като продължи да стои с гръб към него. Тялото ѝ отзад беше открито, голо, уязвимо за очите му, които тя знаеше, че я пронизваха. — Но ти не ме послуша.

— Мислех, че си много добра в това — отбеляза хладно той и това само усили страданието ѝ, вместо да го облекчи. — Много бързо ли действаш? Обидих ли те?

— Не искам да говоря за това.

— Е, добре, по дяволите, аз искам! — извика той.

Алисън го стрелна с жлъчен поглед над рамото си.

— Ако самолюбието ти е накърнено, искам да те уверя, че спрях не заради теб, а заради мен.

— Какво заради теб? Не искаше да ме докосваш ли?

Тя преглътна.

— Не.

След кратка тишина Спенсър продължи:

— Разбирам. Можеш ли да ми кажеш защо?

— Не.

— Отблъсквам ли те?

Да я ужасява — да. Но да я отблъсква — едва ли.

— Не.

— Очевидно беше, че съм възбуден, нали? Не би се изплашила, като ме докосна.

— Напротив! — Думите ѝ излязоха от устата, преди да успее да ги върне назад.

— Не разбирам. Знаеш как изглежда един сексуално възбуден мъж.

Алисън скочи от леглото и се извъртя с лице към него.

— На теория знам. Знам всичко за техниката. Това, което не знам, е приложението.

Ето! Каза го! За секунда видя смаяното му изражение, след което се обърна отново, мушна ръце в ръкавите на горнището си и го облече.

Чу го да се премества на леглото.

— Ти си девствена?

— Можеше да не го изричаш като някаква болест. Обещавам, че не е заразно.

Алисън отиде до прозорците и вдъхна дълбоко хладния морски въздух, опитвайки се да проясни съзнанието си. Защо не си бе останала в лабораторията, където се владееше спокойно? Защо бе рискувала с нещо, в което нямаше никакъв опит и където непременно щеше да стане за смях?

Не можеше да откъсне очи от хоризонта. Спенсър слезе от леглото и застана близо зад нея. Когато сложи ръце върху раменете ѝ, тя се отдръпна инстинктивно.

— Хей, хей, няма повече. Казах ти вече, че няма да те ухажвам насила.

Говореше нежно, както един родител утешава изплашеното си дете. Обърна я към него, но бе така добър да притисне лицето ѝ към извивката на врата си и да не я принуждава да срещне погледа му.

— Съжалявам, Алисън. Кълна се, че е така. Никога не ми е минавало през ум, че си девствена. Започнах цялата тази работа, предполагайки, че си била с мъж — пръстите му се провираха в косата ѝ и ѝ се стори, че усети нежна целувка върху върха на главата си. — Горкото ми детенце. Аз започнах като бандит. Нищо чудно, че се дърпаше от ласките ми. Отсега нататък ще вършим работите бавно и спокойно. По твоята програма. Съгласна ли си?

Беше притиснала нос в мъхестите му гърди, които излъчваха топлина. Главата ѝ се изпълни с уханието на кожата му. Все още чувстваше вкуса му върху устните си. Сега беше прелъстена от нежността и вниманието му толкова много, колкото бе прелъстена от дивата му страст само минути преди това. Повдигна смело глава и срещна синия му поглед.

— Ще те разбера, ако искаш да ме изпратиш обратно в Атланта.

Очите му пребродиха сплетената ѝ къдрава червена коса, ясните зелени очи, устата, която все още бе подута от целувките им.

— В никакъв случай, лейди — прошепна той. — Оставах тук с мен. — Искаше му се ужасно да я целуне, но вместо това пое дълбоко въздух и отстъпи назад. — Не мисля, че на някой от двамата ще му е до готвене тази вечер. Защо не излезем да вечеряме навън?

Чувствителността му я трогна. Ако останеха сами на яхтата, щяха да изпаднат в неловко положение. Имаха нужда от хора около себе си, светлини, развлечения.

— Звучи чудесно. Бих желала да взема душ и да се преоблека.

— Разбира се. Изкъпи се първо ти. Ще изчакам горе на палубата, докато свършиш.

Веднага след като си взе душ, Алисън се загърна в кадифен халат и отиде до стълбите да го извика. Спенсър слезе долу, вземайки по две стъпала наведнъж и навеждайки глава, за да не се удари в касата на вратата. Когато я видя по халат, стигащ до средата на бедрата ѝ, се спря на последното стъпало.

— Ще се облека тук, отвън, докато си в банята — каза бързо тя.

— Чудесно — гласът му прозвуча като стържене на ухабено острие върху камък за точене.

Алисън облече една от новите си рокли — с къс ръкав, на ивици, с паднала талия, от която се диплеше пола до средата на прасеца ѝ. Беше с цвят, който тя не бе носила никога преди — яркорозов като на

цветето обичка. Ан бе настояла, че с подходящ цвят червило и руж ще изглежда много добре. Когато видя отражението си в огледалото, цветът на роклята ѝ беше най-малката ѝ грижа.

Спенсър отиде при нея на палубата след петнадесет минути и също не забеляза цвета на роклята. Косата му беше все още мокра от банята, а той миришеше на сапун и парфюм. Но Алисън го погледна обезпокоено, като кършеше несъзнателно ръце пред себе си.

Сякаш снабдени с радар, очите му попаднаха точно там, където бе предположила.

Роклята ѝ приличаше на трико за танци с пришита към него пола. Трябваше да се прилепи към тялото като втора кожа и наистина изпълняваше успешно тази функция. Именно в това беше проблемът.

— Ан е разопаковала всичките ми сутиени. Вероятно докато съм отваряла вратата, за да влезеш сутринта.

С върховни усилия той откъсна поглед от бюста ѝ и посегна да хване ръката ѝ. Докато ѝ помагаше да се качи на кея, прошепна кисело:

— Надявам се да не ти стане студено довечера.

— Да ми стане студено?

— Да. Ако настръхнеш още повече от сега, всичките ми добри намерения да карам бавно и спокойно ще отидат по дяволите.

---

[1] Дабъл Дийлър (англ.) — двуличник. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Държа се като истински джентълмен през цялата вечер. Но Алисън знаеше, че това му струваше много усилия. Никога не би помислила, че мъж с изтънчеността на Спенсър може да се вълнува толкова. Беше раздражителен и нервен. Погледът му пробягваше често покрай гърдите ѝ, а лицето му имаше огорчено изражение. Алисън щеше да го съжали, ако не чувстваше женската гордост при мисълта, че тя бе отговорна за страданието му.

— Виждам, че не си алергична към месото на морските животни с черупки — отбеляза той, след като Алисън се справи с цяла чиния сочни едри скариди.

Тя се засмя.

— Не съм. Не обичам особено много червено месо, затова можеш да си представиш как се чувствах, когато трябваше да ям онова почти сурово говеждо филе онази вечер. А да не говорим за баничката с пастет от черен гъши дроб — тя потрепери.

— Затова ми хареса веднага. Не загуби кураж и се шегуваше през цялото време — Спенсър посегна към ръката ѝ през осветената от свещи маса. — Единствено не можех да проумея защо беше готова на всичко, за да доставиш удоволствие на годеника, когото не обичаш. За мен поне бе очевидно, че не обичаш Дейвис.

— Ти си човек с невероятна интуиция.

— И аз мисля така. А ако знаете всичко това, което инстинктивно чувствах към теб, щеше да се изчервиш.

Тя се изчерви дори без да е чула нещо.

Разхождаха се бавно из Харбър Таун, хванати за ръце. Градът се оживяваше, след като слънцето залезеше. Ресторанти и фантастични бутици оформяха един лабиринт, в който кредитните карти се изкарваха на показ. Деца и по-възрастни граждани, семейства и любовни двойки ядяха и пиеха, пееха и танцуваха в благоуханните нощи.

Спенсър намери места върху ниската каменна стена, която ограждаше пристана. Забавляваха се с представлението, което се играеше на сцената под разперените на всички страни клони на вечнозеления дъб — Дъбът на свободата^[1]. Пристанищните власти бяха построили тази сцена. Гласът на младия певец беше ясен, а веселото му настроение — заразително. Ръкопляскаха в такт с музиката и се смееха на познати шеги от водевили.

Спенсър седеше близо до Алисън и вниманието му бе раздвоено между нея и представлението. Тълпата ги погълна, след като спектакълът свърши. За да не загуби Алисън в навалищата, той я премести пред себе си и постави ръцете си от двете страни на талията ѝ.

Тя усещаше силните му пръсти в ребрата си. Дланите му сякаш бяха паснали върху извивката на кръста ѝ. Лягната ѝ рокля имаше дълбоко изрязано деколте отзад на гърба и тя можеше да усети допира от тънката материя на ризата му до кожата си. На едно място от пътя на движението на тълпата напред я притиснаха плътно до него. Гръбнакът ѝ се докосна до гърдите му, тъй като първите три копчета на ризата му не бяха закопчани.

Беше благодарна, че той не може да види лицето ѝ. Затвори очи и се наслади на случайната ласка. Спенсър не остана безучастен към нея. Ръцете му се извиха по-силно около талията ѝ и тя усети движението на устните му върху косата си. Сякаш и двамата мислеха толкова усилено за това, че то се случи — задните ѝ части прилепнаха плътно към ципа на панталона му.

Когато бяха най-после на път обратно към яхтата, и двамата дишаха неравномерно и се опитваха напразно да изглеждат така, сякаш нищо не се е случило. Алисън стана отново срамежлива и скована, след като пристигнаха на палубата на „Дабъл Дийлър“.

— Искаш ли малко вино? — попита той.

Беше изпила две чаши вино заедно с вечерята и това нямаше лоши последици.

— Не. Вече пих достатъчно — усмихна се тя с желание да се извини. — Не съм много добра в нищо, дори в пиенето.

Той сложи ръце върху бедрата си и зае поза на ядосан човек.

— Ти си дяволски самокритична — като се обърна с гръб към нея, прекоси палубата до носа, който бе насочен навътре към океана, и

после се върна до мястото, където тя бе застанала в предната част на яхтата. — Ако не желаех да бъдеш тук, нямаше да си тук, разбра ли? А сега ще кажа това за последен път. Престани да се правиш на толкова скромна и почтена и ми кажи какво искаш да правиш през останалата част от вечерта. Да гледаш телевизия или да слушаш някои от грамофонните плочи в колекцията ми, или да играеш карти, или какво?

Ядът му я беше засегнал. За кого се мисли той, та ѝ крещи така?

— Искам да си легна — отговори студено Алисън. — Прекарах един дълъг ден.

Плъзна се покрай него, а леката ѝ пола прошумоля около босите ѝ крака. Докато минаваше бързо покрай него, запътена надолу, той хвана ръката ѝ и я завъртя. Дръпна я силно към себе си и стиснал в юмрук косата ѝ, дръпна нежно главата ѝ назад.

Луната се отразяваше в дълбоката синева на очите му. Лицето му беше в сянка. Една бавна дяволита усмивка разтегна устните му. Зъбите му изглеждаха поразително бели на фона на тъмното му лице.

— Много си добра в едно нещо — да побесняваш. Вбесяваш се по-бързо от всички други жени, които съм познавал някога. Ти си като клечка кибрит, която може да се възпламени всеки миг. Това сигурно е от червената ти коса — гледаше я замислено той, търкайки между пръстите си плътните кичури коса. — Но на мен ми харесва — изръмжа тихо. — Гневът ти ме възбужда до полуда.

Погледът му обходи жадно лицето ѝ, обхващайки повдигнатата ѝ високомерно брадичка, предизвикателно зелените очи, къдравата ѝ коса. После се спусна надолу, за да се наслади на гърдите ѝ, които бяха излезли малко над деколтето на роклята, тъй като той я бе хванал здраво.

Цялото му тяло я желаше силно. Но Спенсър помнеше обещанието си. При вида ѝ сега, ако я целунеше, нямаше да може да спре, докато не я обладае. Тогава Алисън нямаше да му вярва повече. Трябваше да спечели доверието ѝ, преди да завладее тялото ѝ.

Отмести я нежно настрана. Забеляза някакво блещукане в очите ѝ и остана с надеждата, че може да е било разочарование.

— Ако се нуждаеш от нещо, което не можеш да намериш, извикай ме. Ще остана за малко тук, на палубата. Лека нощ, Алисън.

— Лека нощ.

Тя се обърна, когато стигна до входа на каютата. Спенсър не бе помръднал и гледаше след нея. Алисън навлажни устните си, засрамена от предишното си отношение.

— Прекарах чудесна вечер, Спенсър. Благодаря ти.

Той се усмихна бързо и рязко. По същия начин кимна признателно с глава. Тя слезе долу до спалнята, която беше прекалено разкошна, повече, отколкото трябваше да бъде. Когато махна покривката от леглото, остана изумена от белите сатенени чаршафи отдолу. Никога не бе спала върху нещо друго, освен перкал^[2]. Облече една от ефирните пижами, които Ан бе настояла да купи.

Представляваше две части от черна коприна. Горницето беше с изрязано остро деколте отпред, придържано от две тънки презрамки. Долницето бе бикини, толкова оскъдни, че тя се чудеше защо изобщо си бяха направили труда да го ушият.

Комбинацията от коприна, непокритата ѝ кожа и обгръщащите я сатенени чаршафи бе едно чувствено изживяване, което никога не би могла да си представи. Почувства се така, както Распутин сигурно се чувстваше всеки път, когато го докосваше с кожената си ръкавица. Въздъхна тихо от удоволствие, протегна се бавно, обхваната от невероятно усещане, което сякаш стигаше до всяка частица от цялото ѝ същество.

Когато чу Спенсър да слиза долу, за да ползва тоалетната, легна настрана, като му обърна гръб, и се направи на заспала. Чу сифона, чу плискащата се вода, чу го да загася лампата, преди да отвори вратата и да излезе. Лежеше абсолютно неподвижно.

Едва след като чу шума от свалянето на ризата му, скърцането на ципа му, тупването на обувките му върху пода, очите ѝ се изцъклиха. А когато другата страна на леглото потъна под тежестта му, тя се обърна и седна в леглото.

— Какво правиш?

Спенсър спря в момента, в който дърпаше завивката върху себе си. Лунната светлина нахлуваше през прозорците и обливаше цялата стая в сребристи оттенъци. Стори ѝ се, че тялото му е част от еротичен сън. На фона на загорялата от слънцето кожа белите, обезпокоително плитки слипове само привличаха вниманието към щедрата му надареност. Космите по тялото му представляваха сексуален стимул

сами по себе си — плътни и къдрави на едно място, редки и меки на друго, а по останалите части като мъх.

— Лягам си — отговори спокойно той.

Беше толкова объркана от този развой на събитията, че забрави остро изрязаното деколте на горнището на пижамата и начина, по който свободните ѝ гърди се люлееха под прилепналата коприна. Едва когато скритият под гъстите вежди поглед на Спенсър се спусна към тази част от тялото ѝ, Алисън сграбчи единия ъгъл на чаршафа и се покри.

— Не можеш да спиш тук.

— Само гледай.

Той пъкна дългите си крака между чаршафите и отпусна главата си върху възглавницата, въздъхвайки със задоволство. После сплете пръстите на ръцете си и ги обърна с дланите навън, протягайки се като мързелива пантера. След това подпря главата си с ръце, изви гърба си като дъга над дюшека и се прозя широко. Едва след като отново се отпусна, погледна Алисън и повдигайки вежди, я попита съвсем невинно:

— Седнала ли възнамеряваш да спиш?

Тялото му се движеше като добре смазан механизъм. Алисън беше толкова смутена, че не можеше да отговори. Бе очарована от играта на мускулите, цвета на кожата, изяществото и координацията му. Когато гласът ѝ се възвърна, тя каза натъртено:

— Изобщо нямам намерение да спя, поне не тук.

Само за части от секундата отметна чаршафа, сякаш искаше да избяга от лапите на нещо съблазняващо и опасно. Мятайки босите си крака, за да се освободи, тя се претърколи до края на леглото и седна на ръба му. Стъпи върху пода и започна да се изправя.

— О, да, разбира се, че ще спиш тук.

Той се опита да сграбчи ръката ѝ, но това, което хвана, бе еластичната връзка на долнището на пижамата ѝ. Пръстите му се извиха около нея в един здрав юмрук, в който остана шепя черна коприна.

Алисън замръзна на място, защото ако мръднеше, бикините ѝ щяха да останат в ръката му, а задните ѝ части...

— Пусни ме — изрече задъхано тя.

Спенсър започна да се смее. В началото бе само едно глухо боботене в гърдите му, след което смехът му екна гръмко.

— Ще те пусна на куково лято, миличка. Но ти можеш да се дръпнеш, когато пожелаеш. Продължавай, мърдай. Хайде, тръгвай де.

— Ти си ужасен.

— Хайде, хайде, без обидни епитети — той дръпна закачливо бикините ѝ и тя остана с отворена уста. — Ъ-ъм, много хубаво. Заоблено, гладко, меко. Ако не искаш да видя в действителност всичко това, по-добре ще е да върнеш малкото си сладко дупе обратно в леглото.

Тя омекна постепенно и унизявайки се с всеки изминат сантиметър, започна да спуска задните си части обратно върху леглото. Спенсър пусна долницето на пижамата ѝ, но ръката му се уви около ребрата на Алисън, преди тя да успее да отскочи настрана. Той я дръпна към себе си и Алисън тупна върху него. Горницето на пижамата се усука в борбата и голият ѝ корем се опря в стомаха му, покрит с извити косъмчета. Спенсър я притисна към себе си, обгръщайки я през гърба. Тя се подпря здраво с ръце от двете страни на раменете му и погледна свирепо тържествуващото му сатанинско лице.

— Гледката оттук също не е лоша — размишляваше на глас, втренчил се безсрамно в гърдите ѝ през горницето на пижамата.

Алисън се помъчи да се освободи.

— Ти си извратен тип, сексманиак, един...

— С твоя гняв скоро ще си навлечеш огромни неприятности, червенокоске — скара ѝ се тихо той, цъкайки с език.

— Пусни ме да стана.

Спенсър се засмя с усмивката на хедонистичен деспот.

— Сега аз ще се разсърдя. И ако не си готова да се справиш с последствията от това, ще е по-добре да престанеш да се въртиш.

Алисън спря веднага всякакво движение. Очите ѝ бяха отворени широко и гледаха втренчено и изплашено надолу към него.

— Сега готова ли си да чуеш това, което искам да кажа и което щях да ти обясня, ако не беше излязла от кожата си?

— Да — отговори с дрезгав глас тя.

Той не се шегуваше. Сама можеше да усети възбудата му. А и нейното тяло не бе имунизирано срещу това, което можеше да бъде

резултат от положението им. Две голи тела, прилепнали едно към друго — това сигурно е върхът на човешкото удоволствие. Изпитваше странното желание да се плъзне покрай дългото му тяло, да го докосне със своето на всяко възможно място.

— Добре.

Спенсър отпусна бавно ръката около гърба ѝ и остави Алисън да се претърколи от него. Но все още държеше свободно ръцете си около нея, докато лежах с лице един към друг. Тя отмести бързо краката си настрани от неговите като проява на благоразумие, но той се усмихна. И двамата дишаха неравномерно. Ако знаеше нещо за жените — а Спенсър знаеше доста за тях, — щеше да разбере, че и тя като него беше възбудена.

— Това е единственото легло на яхтата — започна той.

— Можеш да спиш на някой от диваните.

— Мога, но нямам такова намерение.

— Тогава аз ще отида там.

— Не, Алисън — Спенсър стисна брадичката ѝ в дланта си и снижи поверително глас: — Тук сме, за да изпълним една мисия, нали така?

Не можеше да откъсне поглед от голите му гърди. Сведените ѝ надолу очи се наслаждаваха на гледката под прикритието на свенливостта.

— Да, така е. Но при тези обстоятелства не бих те заставила да изпълниш обещанието си.

— Аз все още искам да създам това дете. А единственият начин да се надяваме на успех е да скъсаш със своите задръжки и страхове.

— Не знам дали изобщо ще успеем.

— Остави това на мен — каза той и я целуна нежно по челото.

Напрежението ѝ спадаше постепенно. Вече не се дърпаше от него. Разбира се, гърдите ѝ се докосваха до тялото му и това го влудяваше приятно. Можеше да усети ароматния ѝ дъх, проникващ между косъмчетата на гърдите му. Но той потисна чувствата си.

— Първото, с което трябва да свикнеш, е да има мъж до теб в леглото, да привикнеш към допира на телата ви. Съгласна ли си?

— Предполагам, че да — преглътна тя.

— Добре тогава. Целуни ме хубаво за лека нощ и да заспиваме.

Тя го целуна леко по устните.

— Лека нощ.

— Алисън — изрече с комична нотка в гласа си, когато тя се обърна на другата страна.

— Хм?

— Това ли наричаш целувка? Така ли те целувам аз?

Алисън отново се обърна към него, притискайки към възглавницата зачервената си буза.

— Не.

— Целуни ме така, както аз бих те целунал. Правила си го много пъти.

— Знам, но тогава беше различно.

— Защо?

— Защото просто ти отговорях, а не започвах първа.

— Не мислиш ли, че мъжете искат да бъдат ухажвани от време на време вместо обратното?

— Наистина ли?

— Аз искам — той взе ръката ѝ, сложи я върху сърцето си и драсна леко опакото ѝ. — Целуни ме, Алисън.

Тя погледна лицето му. Веждите му хвърляха дълбока сянка върху очите, но въпреки това те светеха като сапфири. Харесваше формата на носа му и начина, по който ноздрите му се разширяваха леко над чувствената му уста. Челюстта и брадичката му я бяха привличали винаги с твърдата си решимост. Те му придаваха вид на човек с характер. Бръчките, които се разклоняваха от очите му, доказваха, че е духовит и чаровен мъж.

Алисън продължи да го изучава още няколко дълги мига, мислейки си колко много я привлича изваяното му лице, колко много ѝ харесва дяволито разрешената тъмна коса и колко много обича този мъж дори с неговото високомерие и властност. Това я улесни да се наведе напред и да притисне устата си към неговата.

Спенсър лежеше покорно и неподвижно. Устните му останаха затворени. Отначало тя само притисна още повече устата си. Но той не я беше целувал така дори и първия път.

Алисън докосна смело с език устните му и след това го отдръпна бързо.

— Да, Алисън, точно така — простена той, като повдигна едната си ръка към гърба ѝ и разпери пръстите си върху него.

Когато тя отново се притисна към устата на Спенсър, устните му бяха разтворени и жадуваха за нейната любов. Един тих стон се откъсна от Алисън в мига, в който устните им се сляха. Без да се замисля или да преценява благоразумието на постъпката си, тя се настани малко по малко върху него, по-високо и по-близо, и когато наведе глава над неговата, косата ѝ се спусна като завеса от двете страни на лицата им. Той зарови свободната си ръка в меките като коприна кичури коса.

Алисън повдигна двете си ръце и прокара в косата му пръстите си. Стисна здраво главата му, преодолявайки бариерите пред жадните си за ласки устни. Те страстно сляха устните си в чувствена целувка. С всяка измината секунда започваха да се целуват по-пламенно, докато се понесоха вихрено в буря от страсти.

Бедрата ѝ се разтвориха и се оплетоха около неговите. Целувката им извършваше магия, която възбуждаше всяка частица от телата им.

Разбивайки преградите, които беше оформила с ръцете си около него, Спенсър изрече една яростна ругатня и я отблъсна настрана. Седна изправен, както Алисън бе направила от обзелата я паника в мига, когато го усети да се пъха в леглото. Той повдигна колене, подпря лактите си върху тях и отпусна глава в ръцете си. Гръдният му кош се свиваше и издуваше като мях при всяко негово вдишване и издишване.

Алисън се опря във възглавницата. И тя дишаше неравномерно. Колко дълго се бяха целували? Минути? Часове? Време, пространство — нищо нямаше значение, освен вкуса на устните му, докосването на ръцете му, топлината и силата на тялото му, която действаше като притегателна сила за нейното. Някаква струна в нея беше дръпната и в отговор тя се бе понесла във въздуха, стигайки до края, преди да загуби контрол.

Спенсър въздъхна най-последно и се сгромоляса по гръб. Той се загледа нежно в нея и прибра кичур коса зад ухото ѝ.

— Не го ли направих както трябва?

Той се усмихна тъжно.

— Направи го перфектно. Дори прекалено. Разбираш ли?

Когато първите проблясъци осветиха съзнанието ѝ, тя легна бързо до него, но на известно разстояние.

— Да, мисля, че разбирам.

Спенсър повдигна ръката ѝ от завивката и я поднесе към устните си, за да я целуне ласкаво.

— Лека нощ, любима.

— Лека нощ.

Той се обърна с гръб към нея и се премести към края на леглото. Повече нито проговориха, нито помръднаха, но Алисън не предполагаше, че Спенсър ще заспи по-бързо от нея.

Събуди се от лекото поклащане на яхтата и вибрациите на мощния ѝ мотор. Отвори широко очи и се обърна настрана. Беше сама в леглото. Слънцето бе изгряло скоро и времето не бе много ясно.

Стана от леглото, отиде с леки стъпки до прозорците и успя да види бреговата линия в далечината. Наметна халат и след като се отби набързо до тоалетната, се осмели да се качи на палубата. Спенсър стоеше зад кормилото, загледан втренчено във водите на Атлантическия океан, докато носът на яхтата пореше леко вълните. Беше с гръб към нея и тя не го обезпокои.

Изведнъж ѝ хрумна идеята да отиде до малката кухня. Една каничка с кафе върху масата вече оживяваше атмосферата. Беше много силно за нея, но бучка от сметаната, която бяха купили предния ден, го направи поносимо за пиене. Нямаше други признаци, че приготвянето на закуската е започнало. Затова тя се зае със задачата.

Докато беконът се пържеше, Алисън се вмъкна обратно в спалнята и облече къси панталони и някакво горнище. Събра косата си на конска опашка и я върза с ярко шалче. Босонога, изтича обратно в кухнята тъкмо преди беконът да започне да загаря. Петнадесет минути по-късно се провикна към кабината на щурвала:

— Капитанът на тази черупка закусил ли е вече?

Спенсър се обърна, а когато я видя, очите му светнаха по начин, който накара сърцето ѝ да подскочи.

— Не, приятелче.

— А иска ли да закуси?

В отговор той спря мотора и я последва долу в кухнята. Масата беше наредена; отрупана с подноси бухнали пържени бъркани яйца, хрупкав бекон, препечени английски кифлички, сладка и желета и нарязан на парчета ароматен пълпеш.

— Това за мен ли е?

— Вие ли сте капитанът?

— Тъй вярно.

— Тогава това е за вас.

Капитанът кавалерства на помощник-капитана да се настани на масата, след което се зае със закуската, като даваше възторжено оценки за нея.

— Страхотно е. Наистина. Защо не си ми казала, че можеш да готвиш?

— Не си ме питал.

— Не съм се интересувал от това.

— Не ме попита също дали мога да се любя.

Той вдигна рязко глава и преглътна, преди да каже:

— Не съм се интересувал от това — пресегна се през масата и пое ръката ѝ. — Всъщност по някакъв старомоден начин съм доволен, че не си била с друг мъж. На мен се пада честта да бъда първият.

Въздухът около тях бе наситен с емоции. Той казваше фактически, че намира за привлекателни сковаността и неопитността ѝ. Още една причина да се влюби в него. А броят на доводите растеше със застрашителна скорост.

— Къде отиваме? — попита тя.

В действителност пет пари не даваше за посоката, щом като можеше да остане с него.

— Просто ще кръстосваме из океана няколко часа. Искан да се изфукам с навигаторските си умения.

— Мога ли да карам яхтата?

— Да я направляваш — поправи я той.

— Да я направлявам. Мога ли?

— Първо трябва да измиеш чиниите.

— Добре — каза Алисън, изправяйки се да занесе чиниите до мивката. — Но ти трябва да оправиш леглото.

— Това е бунт.

— Това е справедливост.

— Дадено — отстъпи той. За да скрепят сделката с печат, Спенсър я тупна нежно по дупето.

Видяха само няколко плавателни съда и то от разстояние. Накара я да седне в скута му, докато тя въртеше кормилото. Беше шеметно усещане да направлява толкова голяма яхта. Но нищо не можеше да се

сравни с възбудата, която почувства, когато Спенсър сложи ръцете си върху голите ѝ бедра и захапа леко рамото ѝ.

— Не се сблъскавай с нещо по-голямо от нас — предупреди я той.

— Не съм свикнала с това — не знаеше дали говори за милувките му или за управлението на яхтата. — По-добре ми помогни.

Той я обгърна с ръце изотзад, като сплете пръстите си върху стомаха ѝ и облегна брадата си върху рамото ѝ.

— Справяш се добре. Само я води внимателно и спокойно — прошепна той, докато палците му проследиха долната извивка на гърдите ѝ. После продължиха нагоре. Започнаха да гаят по-смело. — Тя ще отговори на най-лекото докосване.

Когато палците му преминаха бързо по гърдите ѝ, той се оказа прав.

— За яхтата ли говориш? — попита задъхано Алисън.

— Разбира се — увери я Спенсър, но остави ръцете си да се плъзнат надолу по ребрата ѝ към по-неутрална територия.

След като се беше наситила да управлява, той изключи мотора.

— Морето е спокойно, а денят — прекрасен. Защо не пуснем котва и да помързелуваме през останалия следобед?

— Звучи прекрасно.

Никога през живота си не се бе качвала на океански плавателен съд и въпреки това необятността на Атлантическия океан не я плашеше. Чувстваше се в пълна безопасност на „Дабъл Дийлър“ и се чудеше откъде идва тази новооткрита неустрашимост. Трябва да е вторичен продукт на любовта, която бе започнала като тънка струйка, а сега се бе превърнала в извор, бликащ вътре в нея.

Облече един от новите си бански костюми, докато Спенсър напълни подноса с парчета студено месо и сирене, една франзела, нарязан пъпеш, пресни ягоди и кутия бисквити. Качи на палубата и хладилната чанта с безалкохолни напитки и бира, за да не им се налага да слизат често долу.

Замалко не изпусна тежката хладилна чанта върху големия пръст на крака си, когато се качи на палубата и завари Алисън, изтегната в един шезлонг, да се маже с плажно масло. Банските ѝ с цвят на бронз едва ли можеха да се нарекат бански. Представляваха просто четири ленти, които се придържаха от няколко връвчици.

Дори зад големите слънчеви очила, които Алисън носеше, той успя да забележи стеснението ѝ, когато го погледна и улови жадното му изражение.

— Ан ме накара да го купя.

— Напомни ми да ѝ благодаря — каза хрипкаво Спенсър, втренчил се в триъгълниците, които не можеха да приберат напълно гърдите ѝ. Измамният триъгълник между бедрата ѝ прикова вниманието му и той не можа да откъсне поглед оттам.

— Спенсър, престани! — извика тя, кръстосвайки ръце пред гърдите си. — Ако не спреш да ме гледаш така, сякаш ще ме глътнеш, ще отида да се преоблека. Караш ме да се чувствам неудобно.

Веждите му помръднаха нагоре-надолу в стил „мърморко“ и той размаха въображаема пура.

— Ако си мислиш, че ти е неудобно...

— Може ли едно студено питие, моля — помоли официално тя.

Смеейки се, Спенсър отвори хладилната чанта и зарови из натрошения лед, за да извади кутийка безалкохолно. Отвори я и я подаде на Алисън толкова отдалеч, че да не може да я стигне. Трябваше да се наведе напред, за да я вземе и когато направи това, гърдите ѝ се разляха извън малките чашки на банския ѝ.

— Благодаря ти — каза рязко тя, грабвайки кутията от ръцете му.

— Аз ти благодаря.

Алисън го стрелна със злобен поглед, докато заемаше по-благоприлично положение. Но мусенето ѝ премина в очарование, когато Спенсър се изправи и започна да съблича ризата си. Почти беше свикнала с голите му крака... почти. Беше ходил само по плувки под ризата си цяла сутрин. Но видът му — обут само с морскосини бански гащета, които му стояха много добре — беше възбуждащ. Бе мускулест, макар и слаб, с лъскава кожа, така както винаги си бе представяла. Кожата върху горната част на ръката му покриваше плътно изваяни извивки, които ръцете ѝ жадуваха да погалят.

Гръдният му кош беше голям, с плоски тъмни гръдни зърна, сгушени сред сплетени косми. Между вълнисто очертаната ребрена кухня стомахът му беше твърд и стегнат. Коремът му се събираше в тесен ханш. Имаше стегнат задник, здрави бедра и прасци на бегач.

— Искаш ли нещо за обяд? — попита той, отпускаяки се върху шезлонга до нея.

За да ангажира устата си, а не да стои отворена и да отделя слюнка, тя отговори:

— Разбира се. Всичко това изглежда толкова апетитно.

Докато се хранеха, Алисън го разпитваше за времето, прекарано на яхтата.

— Не си ли самотен понякога?

— Да — беше приключил с яденето и си играеше лениво с пръста нагоре-надолу по вътрешната страна на ръката ѝ, която лежеше неподвижна върху шезлонга. — Казах ти, че съм изморен да обикалям света. По същия начин можеше да барабани лениво по стомаха ѝ, защото именно там усещаше леките тупкания.

— Някога било ли те е страх в открито море? Например по време на буря?

— Няколко пъти. Но съм прекалено внимателен и се опитвам да избягвам лошото време. Работата ми не е толкова спешна, че да не мога да отложа срещите си с няколко дни, ако това се наложи.

— Какви срещи?

— Имаш красиви гърди.

— Променяш темата.

— Не-е. Ти сменяш темата. От дни умът ми е все в бюста ти.

Беше прекалено отпусната и щастлива, за да протестира. Прозя се и се изтегна.

— Нахраних се и ми се приспа. Мисля да се обърна по корем и да дремна. Ти какво ще правиш?

— Ще лежа тук и ще те наблюдавам как дремеш. Тя се търкулна по корем и подпря брадичка върху свитите си ръце.

— Ъ-ъм, толкова е приятно на слънце и... Какво правиш?!

— Развързвам банския ти.

— Разбрах това. Но защо?

— За да не останат никакви грозни следи. Не можем да допуснем това, нали? Нищо върху този гръб не може да бъде грозно — той я целуна по рамото. — Между другото искам да намажа малко гърба ти с този крем, защото ще изгори така. А сега кротувай и заспивай.

— Тъй вярно, капитане — каза тя и отново се прозя.

Усещането от ръцете му, докато нанасяше гела върху кожата ѝ, беше прекрасно. Спенсър знаеше кои места трябва да докосне и да приложи там точно необходимата сила. Цялото ѝ тяло тръпнеше от

удоволствие, докато той разтриваше кръста ѝ с бавни кръгови движения. Тя се унесе, усещайки пръстите му да се движат по гръбнака ѝ.

Спенсър се отпусна обратно в шезлонга, изучавайки тялото на жената, която лежеше до него. Косата ѝ беше ослепителна на яркото слънце. Беше вдигната върху главата ѝ, но не на кок като стара мома, както ходеше в лабораторията, а свободно и леки къдрици се спускаха по врата ѝ и върху раменете. Мислеше си, че разбърканият вид на косата ѝ беше показателен. Беше свидетелство, че тя пренебрегва лекомислено обичайния си строг начин на живот. Това му вдъхна надежда.

Кожата ѝ беше с цвят на узрели кайсии, гладка и лъскава от гела, с който я беше намазал. Не можеше да не си представи как я изучава с ръце, как устата му я вкухва.

В профил гърбът ѝ имаше гъвкави очертания. Талията ѝ беше хлътнала, а ханшът — изпъкнал. В плитката долчинка между тези места имаше купчинка бледорозови мъхчета, които се бяха завъртели около две трапчинки. Бедрата ѝ бяха дълги и слаби, прасците — леко закръглени и той знаеше, че те ще паснат идеално на дланите му. Копнееше да притисне с устни извивката на стъпалото ѝ и да целуне всеки един от десетте ѝ пръста.

Някаква странна и приятна топлина сгря сърцето му. Да, той наистина я желаше. И то по най-похотлив начин. Но също я желаше по всеки друг начин. Желаше духа ѝ и онзи силен гняв, който се уталожваше бързо, интелигентността ѝ, несигурността ѝ, невинността ѝ. Искаше да я научи на всички възможни начини за правене на любов. А искаше да научи от нея всяко едно тайнствено нещо, което я правеше неповторима.

Дали беше влюбен в нея?

Струваше му се, че е така. Вече дни наред знаеше, че ако се люби с нея, това няма да е краят, а началото. Беше ли това любов? Беше ли това същността на реалния живот, която му се бе изплъзвала през цялото му смислено съществуване? Досега. Докато този копнеж го завладя и повече не го остави на мира. А най-страшното беше, че той самият не искаше да се измъкне.

Можеше да види извивката на гърдите ѝ под вдигнатата ѝ ръка. Копнееше да ги докосне, да плъзне ръката си под тях и да ги обгърне с

длани. Искаше да ги гали, целува, да чува приглушените звуци, които къркореха в гърлото ѝ, докато устните му ги притискаха плътно.

Господи! Той умираше. Беше почти болезнено да стане, но се изправи на крака с голямо усилие. Претършува малката стаичка на склада за стълбата, която се заканваше отстрани на яхтата. Прикрепи я на мястото ѝ. После, поглеждайки за последен път жената, която владееше съзнанието му и напругаше тялото му, се хвърли зад борда.

---

[1] Либърти Оук (англ.) — Дъб на свободата. — Б.пр. ↑

[2] Перкал (перс.) — сбит и тънък лъскав памучен плат. — Б.пр.

↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Алисън се събуди по-късно. Не можеше да каже от какво и защо се бе пробудила. Усещаше сърцето си на топка в гърлото, а кръвта ѝ пулсираше силно във вените. Изведнъж седна в шезлонга. Горницето на банския ѝ падна незабелязано на палубата.

Спенсър не лежеше вече в шезлонга до нея.

— Спенсър?

Премигна от заслепяващото слънце. Стана и се завъртя, като огледа яхтата, за да го открие.

— Спенсър — извика по-високо тя.

Изтича до другия край на яхтата, викайки името му с нарастваща паника. Къде беше той? Провери в кабината на щурвала и в кухнята, в кабинета и спалнята. Но той не беше на яхтата.

— Спенсър — извика, докато се качваше нагоре и въртеше обезумяло главата си наляво-надясно. — Спенсър!

— Тук съм, Алисън.

Сърцето ѝ тупкаше силно, но тя чу гласа му през шума в ушите си.

— Спенсър — прошепна с голямо облекчение, преди да се провикне. — Къде си?

— От дясната страна на яхтата. Нещо не е наред ли?

Алисън изтича до лявата страна на яхтата, но не го видя. В този момент той повтори името ѝ, но сега в гласа му звучеше безпокойство.

— Алисън, добре ли си?

Тя проследи посоката на звука и за първи път забеляза стълбата, закачена върху едната страна на яхтата. Изтича до бордовата ограда, погледна надолу и го видя да се изкачва по стъпалата. Морската вода се сщеждаше от тялото му.

— Ти си плувал! — възкликна тревожно тя. — Плувал си?

— Какво мислеше, че правя? Всичко наред ли е?

Той прехвърли дългия си крак и стъпи на палубата.

— Нещо нередно ли? Изплаши ме почти до смърт. Събуждам се и не знам къде си. Намирам се съвсем сама посред Атлантическия океан, без да знам как да карам тази проклета лодка или дори как да запаля мотора. И, за бога, има акули и господ знае още какво във водата. И...

Лицето ѝ се сбръчка и тя се разплака. Спенсър я обгърна със студени и мокри ръце и я придърпа към себе си. Обхвана с длан главата ѝ отзад и притисна лицето ѝ до гърдите си. Ръцете ѝ се обвиха около кръста му.

— Извинявай, че те изплаших. Всеки път плувам в океана. Не мисля, че съм ти го споменавал. Никога не се отдалечавам на повече от шест метра от яхтата. По-добре ли си сега?

Ръката му повдигна нежно главата ѝ. Вода капеше от косата му и падаше като дъжд върху лицето ѝ.

— Чувствам се идиотски. Не знам защо се паникьосах. Просто се почувствах загубена и... — Остана мигновено смаяна от настоящия му любовен поглед и сериозното изражение, докато той я гледаше в лицето. — Загубена и самотна без теб — довърши, шепнейки.

И двамата осъзнаха едновременно, че са се вкопчили в прегръдка — голите му гърди бяха прилепнали до нейната гола гърд, а голите им бедра се бяха вплели. Капчици вода се процеждаха по космите на гърдите му, преди да паднат, стичайки се в бисерни поточета надолу по извивките на гърдите ѝ. Тя беше събрала пети, а неговите крака бяха стъпили здраво от двете страни на нейните. Коремите им се повдигаха в унисон при всяко тяхно вдишване и издишване. Телата им се допълваха взаимно.

Кожата ѝ бе поглъщала слънчевите лъчи в продължение на часове. Неговата кожа бе току-що охладена от океанската вода. Сега топлината ѝ се просмукуваше от тялото му, сгрявайки го. Контрастът беше възхитителен.

Сякаш по даден знак главите им се наклониха в различни посоки. Тя повдигна ръце, за да ги обвие около врата му, докато неговите ръце обгърнаха кръста ѝ. Алисън се повдигна на пръсти, когато Спенсър придърпа смело тялото ѝ по-близо до себе си.

В мига, в който устните им се срещнаха, стонове от удоволствие и болка се сляха, за да образуват един звук, изпълнен с копнеж, звук на взаимна нужда. Устните му бяха студени, но топлина се излъчваше от

устата му. Това беше дълга и страстна целувка, която премахваше ограниченията и подкосяваше краката.

Усети соления вкус на устните му. Спенсър простена името ѝ и притисна кръста ѝ, извивайки я като дъга към тялото си. Косъмчетата върху гърдите му я галеха като коприна и тя прошепна името му, когато възбудата премина по цялото ѝ тяло.

Спенсър усети напрежението, което напираше в нея, и разбра какво означава това. Отдръпна се достатъчно, за да обгърне с длани лицето ѝ. Очите му я пронизаха с поглед, в който се четеше кардиналният въпрос.

Тя докосна с треперещи пръсти устата му, после скулите и накрая веждите. Като спусна погледа си надолу, стисна здраво очи и прошепна:

— Люби ме, Спенсър.

Той не загуби време, пое ръката ѝ и я поведе надолу по стълбите към каютата. В спалнята беше хладно и полумрачно, а бризът подухваше през прозорците.

— Първо тук — каза Спенсър, насочвайки я към предната част на яхтата.

— Защо?

Той отвъртя кранчетата на душа.

— Защото цялото ти тяло е хлъзгаво от плажното масло, а когато посягам към нещо, искам да мога да го хвана.

Намигна ѝ закачливо и това успокои нервите ѝ. Алисън се засмя — гърлено, секси и сама не можа да повярва, че звукът излезе от нея.

— А аз съм покрит със солена вода и ще започне да ме щипе, когато изсъхне, а не искам нещо да ме разсейва. Мушни се тук.

Той влезе в кабината на душа и я дръпна вътре. Стояха толкова близо един до друг, че само нещо течено като водата можеше да си пробие път между телата им. Спенсър повдигна един сапун и ѝ го подаде.

— Ако ми направиш уважението, аз ще ти върна услугата.

Тя насапуниса ръцете си и ги сложи от двете страни на врата му. Спусна ги внимателно надолу, плъзгайки пръстите си по раменете му, и без да бърза, започна да го изучава. Хареса ѝ трапчинката в основата на гърлото му. Когато се наведе напред, за да я целуне нежно, Спенсър постави пръста си под брадичката ѝ. След това доближи устата си до

нейната и я целуна проникновено и нежно, преди Алисън да продължи да го мие.

Ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му, разресвайки насапунисаните косми върху тях, масажирайки мускулите. С нехарактерна за нея дързост тя му се усмихна, когато докосна с любопитство едното от гърдните му зърна.

Спенсър изръмжа заплашително, след като то реагира.

— Само помни, че ще е честно, ако действам по същия начин.

Тази закана, изречена с дрезгав глас, не я възпря и тя продължи да изучава тялото му с възглавничките на пръстите си, спускайки ги надолу по ребрата и корема, за да си поиграят с пъпа, скрит в гнездо от косъмчета.

— Алисън, сега ще сваля плувките си.

Тя дръпна бързо ръцете си назад.

— Добре.

След като сви палци от двете страни на кръста си, той смъкна плувките.

Алисън притаи дъх, надявайки се, че няма да я помоли да направи нещо, за което все още не бе подготвена. Но той само протегна ръка към сапуна.

Тя му подаде ароматното калъпче. Бялата и лека сапунена пяна се открояваше върху мургавите му ръце. Спенсър изми първо гърба ѝ. След като беше свършил, я обърна нежно към себе си. Очите ѝ се затвориха плавно, усещайки вълна от удоволствие, когато ръцете му обгърнаха гърдите ѝ.

— Добре ли ти е? — попита той.

— Да.

— И на мен.

Натърка я отпред със сапун, като я миеше грижливо, старателно, чувствено. Дори вдигна ръцете ѝ и изми мишниците ѝ с гладко плъзгащи се длани. Пръстите му се спуснаха бавно покрай гърдите ѝ, после се върнаха обратно нагоре, след това отново надолу, докато цялото ѝ тяло се олюля в еротичен ритъм. Той ги подхвана отдолу, повдигна ги и започна да ги масажира с леко притискащо движение. Прокара палци по натърканите със сапун връхчета и я доведе до кулминационната точка на възбуда.

Тя подпря ръце върху раменете му и хлътна напред.

— Не издържам повече, Спенсър.

— Ние току-що започнахме, любима.

Той я целуна. Водата продължаваше да се процежда по телата им, докато устните им правеха това, което те искаха да направят с телата си — да се свържат, обединят и да се превърнат в едно цяло.

Спенсър пхна ръце под долнището на банския ѝ и ги притисна към тялото ѝ.

— Може ли?

След това смъкна леко банския надолу.

Тя кимна с глава, опряна върху рамото му.

Той издърпа бикините от хълбоците надолу по бедрата и покрай коленете ѝ. Оттам те сами паднаха леко на пода. И двамата бяха голи.

Спенсър я прегърна нежно. Наклони се към нея, като я държеше само за горната част на ръката. Алисън изпъшка тихо, когато го усети, сгушен в нея.

— Аз съм мъж, Алисън. Това е всичко. Не трябва да се страхуваш от мен.

— Знам.

Той се изви и затвори кранчетата. Алисън излезе от кабината и посегна бързо към хавлията. Обаче Спенсър беше точно зад нея и взе хавлията от ръцете ѝ.

— Аз ще те изсуша.

Хавлията беше пухкава и мека. Ръцете му бяха като на благоговееен слуга. Той попи водата от кожата ѝ, преминавайки от раменете и гръдния кош до гърдите, надолу по стомаха до бедрата. След като коленичи, прекара кърпата по дължината на краката ѝ. После се изправи.

— Обърни се.

Избърса и гърба ѝ със същите любящи грижи. Коленичи отново, за да изсуши краката ѝ отзад. Когато свърши, хвърли хавлията настрана и обви ръце около хълбоците ѝ. Пръстите му притиснаха корема ѝ. Тя ги покри с ръце — Алисън всмукна рязко навътре въздуха си, когато той разтвори уста върху кръста ѝ и направи кръгче с езика си около трапчинките от двете страни на гръбнака ѝ.

— Днес следобед исках да вкуся това място — каза той, като се изправи на крака. — Това е едно много интригуващо място.

— Ръцете ти винаги са ме завладявали — обърна се тя към него.

Спенсър се засмя.

— Ръцете ми?

Алисън поясни, като хвана мускулите му:

— Те са тънки, но силни. Мускулите са много добре оформени, а кожата е опъната. Погледни вените.

Проследи с върха на пръста си ясно очертаната синя линия. Целуна твърдия мускул, а после стисна леко зъбите си и го ухапа.

— Сякаш гризвам ябълка.

Спенсър я прегърна плътно до себе си.

— Хайде да си лягаме.

Алисън отиде в спалнята. Той се забави още малко в банята, за да се избърше набързо с хавлията. Беше легнала между сатенени чаршафи, когато Спенсър се присъедини към нея. Косата ѝ бе разпиляна върху възглавницата като буен огън. На фона на белите чаршафи кожата ѝ светеше от здраве и от слънцето. Ясните ѝ зелени очи блестяха.

Докато той се приближаваше, Алисън държеше високо погледа си, без да го помръдва, като не се решаваше да зърне долната част на тялото му. Спенсър легна до нея. Тя беше надиплила благоприлично чаршафа над гърдите си. Той не се опита да се завие и я притегли в прегръдката си.

Отпусна се охотно в ръцете му, но Спенсър усети свенливостта ѝ. Той отметна назад кичурите червеникавокафява коса, паднали върху бузите ѝ, и целуна леко устните ѝ.

— Каж ми, ако направя нещо, което те дразни или наранява, или не ти харесва. Разбра ли?

— Да.

Дари я с ленивата усмивка, която тя обожаваше.

— Знаеш ли, че откакто танцувах с теб за първи път, те желяех точно тук — гола, легнала до мен?

— Ти си безсрамен. В деня, когато дойде в лабораторията, ми каза, че искаш да вкараш Ан в леглото си.

— А ти ме изпръска с кафе.

Тя се засмя и зарови нос в мокрите къдрави косми върху гърдите му.

— Това трябваше да бъде първата улика, че нещо не е наред.

— О, Алисън, великолепна си.

Въздъхна, а погледът му се плъзна по лицето ѝ и той повдигна с ръка брадичката ѝ.

— Непохватна съм.

— Що се отнася до целуването, не си.

Знаеше, че този „разговор под юргана“ бе само за да я ласкае, да я предразположи, да я размекне, бе една прелюдия към любенето.

И това наистина действаше. Ако се размекнеш още повече, завивките щяха да я попият.

— Аз ли се целувам добре? — попита тя, прокарайки пръст около изпъкналата му брадичка, издаваща решимостта му.

— Хм — промърмори Спенсър, като ухапа леко устните ѝ. Притискайки устата си до ухото ѝ, прошепна: — Дори да не правим нищо друго, освен да се целуваме, аз пак ще се възбудя.

— Вече си възбуден — прошепна в отговор тя.

— Това не означава, че ще се откажа от етапа на целуването.

И като каза това, устните му се разтвориха около нейните. Усети сладостта на устата ѝ, която го поглъщаше. Спенсър се приближаваше сантиметър по сантиметър. Когато тялото му срещна нейното, това, което тя знаеше вече, се потвърди.

Беше възбуден и излъчваше топлина. Вместо да се отдръпне от такава явна проява на мъжественост, Алисън бе притеглена от нея.

Устните им си играеха чувствено, докато целувките вече не бяха достатъчни. Той отхвърли завивките и видя топлото ѝ възбудено тяло, жадуващо за ласките му.

Връхчетата на пръстите му изпитаха удоволствието от допира с гладката ѝ кожа и пълнотата на гърдата ѝ. Първото докосване изтръгна тих стон от устните ѝ. Босите ѝ крака започнаха да мърдат неспокойно покрай неговите, а бедрата ѝ се движеха напред-назад.

— Позволи ми да усетя вкуса ти — каза той, като зарови глава в гърдите ѝ.

Алисън усещаше всяко негово движение дълбоко в утробата си и още тогава разбра, че ще забременее от този мъж. Тялото ѝ не можеше да се разтвори с такова очакване, да изпита толкова силен копнеж, да реагира така решително, ако не се подготвяше за него. То щеше да поеме драгоценната му течност — да я поеме и да я отхрани в едно дете. За нея това ще е дете, създадено от любов.

Спенсър продължи да я милва толкова изкусно, че ѝ се наложи да отвори очи, за да се увери, че прелестните усещания не са продукт на собственото ѝ въображение. Но това наистина беше той. Почувства как се потопява в една забрава, която я ужасяваше, но и която жадуваше.

— Спенсър, моля те — изрече задъхано, като не беше сигурна за какво го молеше. Да задоволи копнежа ѝ или да я пусне? Но не бяха ли те едно и също нещо?

Той повдигна главата си и се обърна да огледа цялото ѝ тяло. Нямахше да бъде подложена на внезапно нападение. Не бързаше. Искаше да погълне жадно всеки важен детайл, всяка прекрасна извивка, всяка очарователна вдлъбнатина.

— Толкова си красива, любов моя.

Целуна точката, в която се срещаха двете страни на ребрата ѝ. После прокара една линия с езика си надолу по плитката вдлъбнатина чак до пъпа ѝ.

Хъркащи звуци излизаха от гърлото на Алисън.

— О, боже!

Тя простена. Никога не се беше смятала за чувствителен човек. Тялото ѝ излъчваше чувственост при всяка негова покана. Той отваряше един по един много малки капани и тя усещаше как потъва в безбрежен океан от всепоглъщаща страст.

Пъпчето ѝ също беше девствено, но той го дефлорира с език. Хващаше цели шепи от косата му, извивайки кичурите между пръстите си, докато той продължаваше да се спуска надолу и да прави разкрития.

Спенсър обгърна вътрешната част на коляното ѝ и го сви. Дланта му погали бедрото ѝ отдолу — от коляното до ханша. След това разшири пространството между бедрата ѝ и започна да милва чувствителната плът там. Докосването никога не ставаше по-силно от допира на крилце на пеперуда.

— Кожата ти е като коприна. Топла коприна.

Усети дъха му върху корема си. После той потърка носа си на същото място, докато пръстите му милваха бедрата ѝ.

— Толкова е приятно.

Алисън простена тихо името му.

— Боли ли? — попита той, като укроти незабавно гальовните си пръсти.

— Не, не, не спирай... ти проникваш в мен... Спенсър... Спенсър...

— Ш-ш-т, ти си великолепна. Чуваш ли ме, Алисън? Ти си прелестна.

Продължи да я милва.

Светът под нея започна да се разпада. Мънички парченца отначало, а после големи късове от земното кълбо, което познаваше, се изплъзнаха. Потърси да се хване за нещо и попадна на косата му — гъста и мека като коприна. Вплете пръстите си в нея. Устните му бяха неумолими в целувките и движението им караше цялото ѝ тяло да се облива с топли вълни... докато... докато това, което беше останало от нея, се разби на отрязъци ослепителна светлина и се разпръсна в една нова вселена.

Когато и последният шок от удара беше утихнал, тя отвори очи и видя Спенсър да лежи върху нея, усмихвайки се срещу лицето ѝ с някаква нежност, която граничеше с неподправена любов. Отвори уста, за да проговори, но беше обхваната от друга поредица от блажени чувства.

Затваряйки очи, усети пронизваща болка в долната част на тялото си.

— Толкова си голям — промълви тя.

— А ти си идеална за мен. Стегната и мека като кадифе.

Той изстена и сведе лице в благоуханната топлина на шията ѝ.

— Алисън, мога да посея животворните семенца веднага, но... но бих искал да... да те любя първо.

Пръстите на ръцете ѝ се разтвориха широко върху накъдрените като вълни мускули на гърба му.

— Спенсър, искам да изживея всичко. Не се въздържай от нищо.

Повдигайки глава, той потърси устата ѝ със своята и започна да движи тялото си. Отначало колебливо, но след това — бавно и продължително, докато облада и най-отдалеченото кътче от тялото ѝ.

Алисън почувства отново как изворът, който беше отприщен наскоро, започва да криволичи дълбоко в дебрите ѝ. Без да може да повярва в това, което ставаше, премигна срещу Спенсър, когато той се опря върху нея с една ръка. Усмихна ѝ се и започна да гали гърдта ѝ със свободната си ръка. При всяко негово плавно движение телата им се приплъзваха и това засилваше блаженото усещане. Скоро главата ѝ

се мятеше напред-назад върху възглавницата и тя се повдигаше, за да срещне тялото му.

— Спенсър! — извика Алисън, когато вълните на удоволствие се разбиха отново върху нея.

Той достигна връхната точка и стисна зъби, за да преодолее силата на чувството, което връхлетя тялото ѝ заедно с неговия устрем.

Изтощени, те лежаха с преплетени тела. Главата ѝ бе отпусната върху извивката на лакътя му. Погледите им се събираха на разстояние от няколко сантиметра.

— Много си далеч — оплака се той.

— Ако легна по-близо, няма да мога да те виждам.

— Това е тежък компромис — отстъпи Спенсър, а очите му пребродиха тялото ѝ до долу. Изсмя се тихо.

— Толкова смешно ли изглеждам?

— Не — отговори той, като хвана ръката ѝ и я поднесе към устата си, за да я целуне. — Само си спомних една груба шега за това как може да се различи истинска американска водна патица^[1] от консервирана американска водна патица.

Кожата ѝ поруменя и той се засмя на глас.

— Виждам, че и ти си я чувала.

— Да. И тя наистина е груба.

Един пръст се смъкна лениво надолу по тялото ѝ и се приюти на уязвимото място, където той желаше.

— Но ние знаем, че си истинска, нали?

Целуна я. Когато целувката им стана страстна, Спенсър оформи ръката си, следвайки очертанията на тялото ѝ и притискайки нежно венериния ѝ хълм.

— Толкова добре се чувствам вътре в теб.

— Всъщност откъде си? През целия си живот съм се бояла да отдам девствеността си поради страха от болката. А дори не я усетих, когато ти... Ъ-Ъ...

— Беше заета — каза самодоволно той.

Искаше да се престори на обидена, но откри, че се смее и се притисна по-близо до него.

— Не бях, нали?

— Не-е. Мисля, че знам откъде произлиза изразът „нарушавам равновесието“^[2].

— О-о!

Седна в леглото и го плесна по бедрото.

— Ох!

Изпита наслада, гледайки гърдите ѝ, които подскочиха, и гневния блясък в искрящите ѝ очи.

— Вече получих няколко рани на бойното поле.

— Какво? Къде?

— Десет издълбани места във формата на полумесец върху задника ми. Наистина трябва да си изрежеш ноктите на ръцете.

— Как можеш да кажеш нещо толкова нетактично и невъзпитано! — смъмри го тя, като сложи юмруци на хълбоците си.

Спенсър погледна с благоговение позата ѝ, изразяваща възмущение, след което я дръпна надолу и я прикова под себе си.

— Не ставай много дръзка, — предупреди той, преди да я целуне звучно. — Освен това знам, че всичко е само игра. Ти слагаш маската на превзета стара мома, когато през цялото време в леглото се проявяваш като червенокоса дива котка.

Алисън преживя още една целувка, преди да го погледне сериозно.

— Такава ли съм?

— Такава си — той дръпна чаршафа над тях и я придърпа към себе си. — Имам намерение да те попитам нещо.

— Какво?

Беше събрала достатъчно кураж и дръпна космите на гърдите му.

— Щом като двете с Ан сте еднакви и ти смяташ, че съм се увлякъл по нея, защо не помисли, че може и ти да ме привлечеш?

— Знаеш ли, че Ан и аз имаме различни рождени дни?

— Предполагам, че въпросът ти е свързан с това, за което разговаряме.

— Да, свързан е. Тя е родена минута преди полунощ в сряда, а аз съм родена тридесет секунди след полунощ в четвъртък.

— Това обяснява всичко — каза иронично той.

— Така е в известен смисъл. Нали знаеш стихотворението за „дете, родено в понеделник“ и прочие?

— Да.

— Добре. Дете, родено в сряда — Ан, има щастлива звезда. Дете, родено в четвъртък — аз, имам много път да извървя.

Той наведе главата си назад и я погледна отвисоко.

— Аз тълкувам думите така, че на дете, родено в четвъртък, успехът му е сигурен. Не че вярвам в тази глупост, нали разбираш? Поддържам разговора само за да те прикоткам и да мине време, докато възвърна силите си.

Алисън усети, че се изчервява и реши, че това е проклятие, което ще я следва, докато е жива. Кой би си помислил, че може все още да се изчервява?

— Аз го разбирам по различен начин — каза тя, подхващайки отново темата. — Мисля, че това означава: детето, родено в четвъртък, трябва да измине дълъг път, за да се изравни с другите. Поне такава се оказва интерпретацията на стихчето в собствения ми живот.

— Би ли ми обяснила?

— Вярно е, че Ан и аз сме еднакви, но при нея нещата се уреждат лесно. Тя можеше да танцува; аз не можех. Тя се научи да свири на пиано като виртуоз; аз едва разчитах нотите. Тя се разбираше с хората; аз не се интересувах от ничия компания. Майка ни искаше да ни направи съвършени дами от Юга. Ан можеше да налее чай на двадесетина гости, без да разлее и капка. Аз бях като някакво нещастие, което всеки очакваше да се случи. Ан можеше да излъже и да се отърве безнаказано, дори и да беше извършила убийство. Аз никога не можех да извъртам и резултатът беше шест към едно наплясквания в моя полза. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Но ти си два пъти по-умна от Ан — възрази Спенсър.

— Хората не се интересуват колко интелигентна е една жена, щом като е очарователна, весела и красива. Освен това и двете имаме един и същ коефициент на интелигентност. Ако Ан се беше захванала с работата, която върша аз, вероятно щеше да е получила Нобелова награда досега.

Той се засмя и я прегърна по-плътно.

— Мисля, че едва ли е така.

Замълчаха за известно време, размишлявайки, и тогава Спенсър каза:

— Предполагам, че си пренесла всички тези неуспехи в любовта си.

Алисън се подпря, за да може да се наведе над него и погледите им се срещнаха.

— Точно така, Спенсър. Знам, че Ан без съмнение ще има великолепен брак и образцови деца. Мен вероятно ще ме оставят да чакам пред олтара в деня на сватбата ми. Вместо да рискувам с нещо, което е обречено на провал, аз дори не съм опитвала. Откъснах се изцяло от мъжете, докато...

Спря и отмести очи настрана.

— Докато се появи аз — довърши тихо той.

— Да.

— Но аз не те оставих да се отдръпнеш в тази черупка и да се криеш зад онези ужасни дрехи.

Брадичката ѝ се повдигна предизвикателно.

— Не, не ме остави. Продължи да идваш отново и отново. И погледни в каква каша си се забъркал сега.

Той се преобърна няколко пъти с нея, докато се оказа отново върху ѝ и се усмихна.

— Да. Само погледни. О, сладурче, така съм го загазил, че едва издържам. Виждаш ли колко много страдам?

Разположи така тялото си върху нея, че тя разбра какво искаше да каже. Когато очите ѝ се уголемиха отново и се замъглиха от подновеното желание, Спенсър наведе глава и я целуна по врата.

— Мислиш ли, че сам бих си навлякъл беля, след като бях абсолютно решен да те имам, ако не виждах в теб най-красивата и най-желаната жена, която съм срещал някога?

Без подготовка — всъщност нямаше нужда от нея — той отново я облада.

— Може би ще е по-добре... а-а, Спенсър, точно там... да продължаваш да го повтаряш, за да... о, господи... мога да го запомня.

— Толкова често ще ти го казвам, че ще ти омръзне да го слушаш.

Тя сплете краката си около него и го придърпа по-плътно към себе си.

— Съмнявам се в това, Спенсър Рафт. Много се съмнявам.

Следващите пет дни на борда на „Дабъл Дийлър“ бяха окъпани от слънцето, галени от луната и потопени в любов. Спенсър извеждаше яхтата в океана всяка сутрин.

— За да можем да лудуваме голи — каза, усмихвайки се похотливо и сграбчвайки я за дупето със закачлива развратност.

Кога голотата се бе превърнала в такова чудесно състояние? Алисън се чудеше. Привикна напълно към тези условия на живот. Всичките ѝ сетива бяха разбудени. Обожаваше да усеща соления въздух, който минаваше през косата ѝ или охлаждаше лъскавите им от пот тела след лудо любене. Храната беше много вкусна. Харесваше тръпчивото искрящо вино и миризмата на морето, примесена с тази на лосиона на Спенсър.

Понякога ходеха да вечерят в Харбър Таун, понякога си правеха пикник на палубата, друг път споделяха храната в спокойната обстановка на осветената от свещи мъничка кухня.

Една вечер обиколиха острова с кола, за да разнообразят ежедневието си. Спенсър вярваше, че човек трябва да се наслади на природата до краен предел дори като я използва. Откри едно частно имение с широка поляна, която се спускаше надолу до брега. По всичко изглеждаше, че семейството, което обитаваше къщата, беше заминало някъде за известно време.

Излязоха от колата и започнаха да се разхождат по плажа, хванати за ръце, наблюдавайки как луната се показва на небосклona. Огромни дървета покриваха поляната на имението като голям чадър. На връщане към колата Спенсър придърпа Алисън под пурпурната сянка на един вечнозелен дъб, отрупан с туфи мъх. Подпря я на един нисък клон и я целуна със страст, която тя бе опознала, страст, която сякаш не отслабваше никога. Ръката му се плъзна под полата ѝ и започна да си играе с дантелите на бикините ѝ. Когато понечи да ги свали надолу, Алисън освободи устата си и попита:

— Какво правиш?

— Мисля, че е очевидно.

Той коленичи и започна да целува гърдите ѝ през тънката блуза.

— Спенсър, спри. Моля те, скъпи. Не можем. Не тук. Но тя прекрачи бельото си, когато той го свали през краката ѝ. След като я наведе отново върху ниския клон, той я пое удобно, сякаш попадна в

някаква прегръдка. Тогава Спенсър я облада — нежно, чувствено, силно... всеобхватно... спиращо дъха... любящо...

Беше толкова отпусната след това, че той я занесе на ръце до колата.

— Имаш такова влияние върху мен — промълви тя, докосвайки врата му.

— Добро или лошо? — попита Спенсър, като се подсмихна.

Въздъхвайки, Алисън отговори:

— Не съм решила още. Но каквото и да е то, харесва ми.

---

[1] Редхед (англ.) — червенокос (човек); американска водна патица. — Б.пр. ↑

[2] Рокинг дъ боут (англ.) — буквално: „Люлея лодката.“ — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Спенсър спря до пощата, преди да си тръгнат от Хилтън Хед. В кутията „До поискване“ го чакаха куп писма. След като пое по магистралата към Атланта, любопитството на Алисън надделя и тя започна да разглежда марките върху различните пликове. Дания. Великобритания. Италия. Перу. Кореспонденцията беше от целия свят.

Забеляза, че той я наблюдава с периферното си зрение.

— Любопитството не води към добро, нали знаеш?

— Не съм питала нищо — тя подхвърли писмата през рамото си на задната седалка на колата.

— Не, но ти се искаше — засмя се той, поставяйки собственически ръка върху бедрото ѝ, като го потупа.

Обадиха се на Ан веднага след като пристигнаха в апартамента на Алисън. Тя съобщи развълнувано новината на Дейвис и той предложи да се срещнат четиримата за вечеря.

Алисън и Спенсър вече бяха в избрания италиански ресторант, когато Ан и Дейвис пристигнаха. Ан стрелна бързо с поглед сестра си и разбра всичко от пламенното самодоволство в очите ѝ. Тя обви ръце около Алисън в мечешка прегръдка и прошепна в ухото ѝ:

— Беше прекрасно, нали?

— Да, беше прекрасно — прошепна в отговор Алисън.

Дейвис я поздрави по-малко възторжено. Здрависа се доста ентузиазирано със Спенсър, а прегърна сдържано и сковано Алисън. Виждаха се за първи път, след като бе разбрал за смяната на сестрите.

— Ами, Алисън, за ъ-ъ... за начина, по който аз... ъ-ъ... ти знаеш...

Ан го дръпна за края на сакото и той се смъкна в стола до нея.

— За бога, Дейвис. Това са били само няколко целувки и опипвания.

Той преглътна и лицето му стана червено като домати. Всички се засмяха, а Спенсър провеси собственически ръката си върху рамото на Алисън.

— По-добре ще е, ако не опитва повече.

След като Дейвис преодоля смущението си, те изкараха една весела вечер заедно, ядейки макаронени специалитети с телешко месо и пиейки вино. Останаха изумени от новооткритото положително отношение на Алисън към него.

— Спенсър ме научи как две чаши могат да бъдат достатъчни за цялата вечер.

— Бас държа, че не те е научил само на това — каза с неприличен намек Ан.

Страните на Алисън поруменияха. Спенсър повдигна ръката ѝ и целуна възглавничките на пръстите ѝ.

— Тя също ме научи на много неща.

Ан и Дейвис бяха подписали договор за къщата. Интуицията на Алисън беше вярна. Ан се бе влюбила в къщата. Посмяха се на посредника, който бил объркан, когато Ан се втурнала из къщата, коментирайки оживено всяка особеност, сякаш я виждала за първи път.

— Искам да направя банята в цвят на праскова и джоджен. Какво мислиш, Алисън?

— Смятам, че ще е чудесно.

Спенсър притискаше коляното ѝ под масата.

— Само си помисли, скъпи — каза Ан, като положи глава на рамото на Дейвис, — не след дълго ще живеем там.

Алисън взе участие в тайната любовна игра, която продължаваше под червено-бялата карирана покривка на масата. Тя нагласи салфетката на Спенсър върху скута му, изпъна въображаемите гънки, оправи я отново, приглади я на място.

— Можете ли да повярвате, че сватбата е само след четири седмици...

Спенсър скочи изведнъж, блъскайки се в масата от бързина.

— Не мога да повярвам, че минава полунощ и още не съм сложил Алисън в леглото. Лека нощ на вас двамата.

Те се втурнаха навън и оставиха Ан и Дейвис озадачени.

Изкараха две нощи в апартамента на Алисън. В действителност тя не бе го поканила да остане с нея. Това сякаш бе уредено предварително.

В неделя двете близначки с Дейвис и Спенсър отидоха на църква заедно със семейство Лемън. След това господин Лемън ги покани

всички на лека закуска преди обяд. Възторженото гостоприемство на родителите ѝ към Спенсър смущаваше Алисън.

— Би си помислил, че съм четиридесетгодишна стара мома, която от години се опитват да омъжат — оплака се тя, когато се върнаха в колата му. — Струва ми се, че ако бе направил някакво движение, сякаш се каниш да хукнеш, татко щеше да те завърже с корабно въже.

— Единственото движение, което искам да направя, е това.

Той я придърпа плътно до себе си и я дари с целувка, която възпламени тялото ѝ и извиси духа ѝ в небесата. През останалия следобед те се любеха бавно, дremeха, после се любеха отново.

Бомбата избухна по-късно вечерта, когато слънцето бе залязло. Тя се връщаше в спалнята, след като бе ходила до кухнята да вземе нещо за пиене. Отначало се зачуди какво прави куфарът му на леглото. След това причината гръмна в главата ѝ като звук от тромпет. Подносът в ръцете ѝ започна да се клати и тя го остави върху нощното шкафче.

Спенсър сгъваше дрехите си и ги нареждаше старателно.

— Къде отиваш? — попита разсеяно тя.

Какво значение имаше къде отиваше? Той си тръгваше. Беше помислила, че ще посрещне с радост мига, в който Спенсър щеше да си тръгне, затова не се страхуваше. Но сега, когато бе настъпил моментът, не можеше да си представи, че някога го бе желала. Помисли си, че ще умре от болка.

— Трябва да се върна в Хилтън Хед довечера.

— Разбирам.

Той хвърли една риза в куфара и се изправи, за да я погледне.

— Не, не разбираш.

Гласът му беше нежен, както ръцете, които притиснаха отгоре раменете ѝ, докато тя седна на края на леглото. Спенсър коленичи пред нея. Пое ръцете ѝ и започна да ги разглежда, като търкаше кокалчетата им и очертаваше вените с връхчетата на пръстите си.

Искаше да отскубне ръцете си от захвата му — далеч от тази нежност. Защо я разочароваше толкова внимателно? Нима си мислеше, че ще боли по-малко, ако беше мил, а не жесток?

— Алисън, имам важна работа, за която трябва да се погрижа. Видя онзи куп писма. Налага се да се върна обратно и да подсигурия

„Дабъл Дийлър“, а утре да отлетя за Ню Йорк.

Е, добре, нямаше да рухне в сълзи. Ако очакваше това, щеше да остане разочарован. Ако бе научила нещо от него, то бе, че е жена, достойна за любовта и вниманието на всеки мъж. По-добре да гние в ада, отколкото да се унижи или да го моли. Беше ѝ помогнал да разчупи черупката на стеснителността, в която се бе свивала в продължение на години. Не искаше всичко това да се повтори. Сега животът ѝ бе прекалено хубав.

— Не ми дължиш никакво обяснение, Спенсър.

Той усети язвителността в гласа ѝ и устните му станаха тънки, изразяващи раздражението му.

— Напротив. Да не си мислила, че просто ще си грабна шапката и ще си отида, без да кажа думичка?

Алисън повдигна поглед, в който се надигаше бунт.

— Не знам. А щеше ли?

— По дяволите! — изруга той, изправяйки се на крака.

Измина разстоянието от единия край на леглото до другия, като прокараваше нервно пръсти през косата си. Мъжете наистина мразеха такива сцени. Искаха да скъсат с връзката си напълно, без да поглеждат назад, без сълзи или обвинения.

— Защо усложняваш нещата?

— Не ги усложнявам — каза тя, подскачайки от леглото. — Налага се да заминеш, тогава заминавай.

— Да, наистина трябва да замина. Но не ми се иска. Не и по този начин. Не, преди да сме уредили нещата между нас.

— Що се отнася до мен, всичко е решено. Ти изпълни своето задължение по сделката.

— Какво означава това?

— Даде своя принос в процеса на оплождането. Благодаря ти, че беше толкова съвестен и старателен.

Спенсър измърмори думи, които тя бе виждала само надраскани върху стените на обществените тоалетни, но никога не ги беше чувала, изговорени на глас.

— Това ли е всичко, което изминалата седмица означава за теб?

Не, не, крещеше сърцето ѝ. Не можеше ли да види как тя се разкъсва отвътре? Не знаеше ли, че тя се замисляше малко дали ще забременее, че всяка проява на любов бе само това — любов? Нима

беше общувал с толкова много жени и бе прекарал с тях толкова много идилични седмици като току-що отминалата, че не можеше да познае истинската любов?

— Знаеш защо дойдох с теб в Хилтън Хед. — Изговаряше тихо неверните думи, защото те едва можеха да преминат покрай буцата в гърлото ѝ.

Той изговори още една серия унищожителни клетви и се извърна към куфара си. Затвори го с трясък, който отекна в стаята. Звукът премина през нея като куршум.

— Няма да мога да поддържам връзка с теб за известно време. Ще бъда в Ню Йорк, а после вероятно в Турция.

Турция? Боже мой. Толкова далеч. В друго общество. Те наистина живееха в различни светове, нали? Какво я беше накарало да си помисли, че той ще се задоволи с нея?

Спенсър стигна с горделива походка до входната врата, спря и я погледна. Изглеждаше, сякаш искаше да каже много неща. Но каза само:

— Довиждане, Алисън.

— Довиждане... моя любов — допълни шепнешком тя, когато мрежестата врата се затвори с трясък след него.

Очите на доктор Хайдън отразяваха изненадата и възхищението му от промяната в нея. В мига, в който Алисън влезе през вратата на лабораторията, той каза:

— Леле, я виж ти! Това нова рокля ли е?

— Да — отговори кратко тя, отивайки до малкия шкаф, за да остави дамската си чанта.

Трябваше просто да свикне с това. Всеки щеше да любопитства какво се бе случило с нейната назряваща любов.

— А как се чувства нашият господин Рафт след една седмица почивка? — попита доктор Хайдън, като се олюляваше на пети и премигваше срещу нея.

— Беше добре последния път, когато го видях — каза тя с престолено безразличие.

Въодушевляването на доктор Хайдън така внезапно се изпари, че ако обстоятелствата не бяха толкова мрачни, Алисън щеше да се

разсмее.

— Замина за непознати земи. Вероятно никога вече няма да го видя.

— Но аз мислех...

— Какво? Че сме били погълнати от тази любовна история? За бога, не — каза сприхаво тя. — Беше просто една лудория. Как е Распутин? Липсвах ли му?

Успя да отклони темата от Спенсър Рафт за известно време. Доктор Хайдън си тръгна втрещен, клатейки глава.

Още по-трудно бе да се справи със сливането на Ан. Тя се обади веднага, щом като Алисън се прибра вкъщи от работа.

— Дейвис каза, че Спенсър му е телефонирал снощи на път извън града.

— Така ли? — попита невъзмутимо Алисън.

— За бога, Алисън, какво става?

— Нищо. Трябваше да замине. Знаеш, че е пътник на света. Сигурно не си очаквала да се застои за дълго?

— Но... той... ти... мислех, Дейвис и аз смятахме, че вие двамата...

— Не, разбира се, че не. Не беше нищо сериозно. Просто мимолетна връзка. Ан, трябва да вървя. Чайникът изкипя.

В продължение на седмици тя умело избягваше разговорите за Спенсър, като не обръщаше внимание на любопитните погледи и нежеланите въпроси. Но това не я накара да спре да мисли за него. Той я дебнеше през деня и я преследваше през нощта. Копнееше за ласките му, дори нещо повече. Искаше да стане отново жената, която беше в негово присъствие — весела, духовита, красива. Шекспир не е бил прав. Не е по-добре да си обичал и после да си бил изоставен. Сега знаеше какво ѝ липсва и мъката да живее без него беше твърде голяма, за да я понесе.

Беше му ядосана, защото си тръгна. А на себе си се ядосваше, защото се тревожеше за него. Къде беше той? Здрав ли беше? Беше ли в беда? Каква работа можеше да има в Турция? Турция, за бога!

Седмицата, когато трябваше да дойде цикълът ѝ, настъпи и мина, но нищо не се случи. Не смееше да се надява. Имаше безброй много причини, заради които можеше да ѝ закъснее — най-напред емоционалната ѝ нестабилност. Още една седмица мина, после друга.

В петъка преди сватбата на Ан, след като всички си бяха тръгнали от лабораторията, тя си направи тест за бременност. Резултатът беше положителен със сигурност.

Едва тогава заплака. Не бе проронила сълза за Спенсър, нито една за разбитото си сърце, за загубената безвъзвратно любов, за безсъдържателния си живот. Но сега зарови глава в ръцете си и плака повече от час.

Сълзите пречистиха съзнанието ѝ и цялото ѝ тяло. Когато повдигна най-накрая глава и избърса очи, бе обхваната от някакво спокойствие, което не беше чувствала досега.

Беше извършила нещо правилно! Щеше да си има бебе; едно прекрасно, умно, красиво бебе. Беше нейното бебе. И тя щеше да го дари с любовта, която Спенсър ѝ бе дал. Любов, която бе изпитала в продължение само на една седмица, но която беше достатъчна за цял живот.

Спъна се в найлоновата торба, където бе сложена роклята ѝ на шаферка, докато тичаше нагоре по стълбите на църквата. Закъсняваше и Ан щеше да я убие. Слава богу, никой от гостите не беше пристигнал още. Не беше чула будилника и се бе успала. Наложил ѝ се да се изкъпе, да си измие косата и да оправи маникюра си по късата процедура. Лакът върху нокътя на десния ѝ палец бе размазан, но се надяваше, че никой няма да забележи.

Фоайето вътре беше тъмно и ѝ трябваша няколко секунди, за да могат очите ѝ да се адаптират. След като се ориентира, тръгна по безлюдния коридор, търсейки стаята за преобличане на булката.

Някакъв страничен изход се отвори и един мъжки силует се очерта на вратата, преди тя да се затвори зад него.

— Извинете, госпожице, търся...

И двамата спряха внезапно, заставайки с лице един към друг. Не знаеше дали да го очаква тук или не. Не беше присъствал на репетицията предната вечер и никой не бе споменал името му пред нея, сякаш беше починал скоро.

Носеше куфара под едната си ръка, а върху рамото на другата държеше с извит пръст закачалката на смокинга. Беше раздърпан и, изглежда, беше бързал. Дънните и кецовете му не изглеждаха на място

сред тежката атмосфера на църковния коридор. Косата му бе разрошена от вятъра, а слънчевите очила, които носеше обикновено, бяха вдигнати на главата му. Изглеждаше изморен и с изпито лице. Бръчките му бяха по-дълбоки.

Но за жената, която се бе втренчила в него, той бе най-красивата гледка на света.

Осъзна с ужас, че изглеждаше като фурия. Беше навила косата си с маша, преди да тръгне от къщи. Фибите стърчаха от цялата ѝ глава като антени. Носеше очилата си, защото не се беше гримирала още. Беше облечена с дънки, които имаше още от гимназията, и безформена тениска, която бе откраднала от кашона с дрехи, предназначени от майка ѝ за благотворителност.

— Здравей, Алисън!

— Здравей! — каза с глас, който би искала да прозвучи десет пъти по-уверено.

— Закъснял съм.

— И аз.

— Долетях току-що от Ню Йорк.

— О! Как беше пътуването?

— Дълго и изморително.

Той я гледаше упорито. Погледът му бе остър и пронизващ.

— Ами добре, трябва да се облека. Сигурна съм, че Ан е...

— Чакай малко — той успя да я притисне с тялото си до стената.

— Искам да знам.

Тя облиза устните си.

— Какво искаш да знаеш?

— Носиш ли моето дете?

Какво бе очаквала? Такт? Нежност? От този мъж? В никакъв случай. Погледна крадешком коридора нагоре-надолу, надявайки се, че никой не подслушва. Когато нямаше вече какво да оглежда, не ѝ остана нищо друго, освен да го погледне в очите.

Спенсър беше толкова... всичко, което всяка жена би пожелала. Почувства се точно така, както първия път, когато го видя ясно — в безтегловност, изгубена, безсилна, незавършена. Само че сега към тези усещания се прибави едно безкрайно униение, защото знаеше от непосредствен опит, че всяко чувство, което той внушаваше, също го и задоволяваше.

Може би наистина се интересуваше от детето. Може би наистина бе привързан малко към нея. Но Спенсър си беше Спенсър, тя си беше тя и всякаква постоянна връзка беше безнадеждна от самото начало. Винаги го бе знаела. Това, че носеше в себе си частица от него, не променяше фактите от живота на двамата. Дори и да останеше с нея по задължение, щеше ли да е честно за двамата? Той ще започне да негодува срещу нея за това, че го е завързала до себе си, а тя ще започне да негодува срещу неговото безпокойство.

Спенсър ще научи истината, когато му дойде времето. Но Алисън няма да използва никога детето като начин да го задържи.

Обичам те, Спенсър. Ето затова сбогом, любов моя.

— Не — каза тя. — Няма бебе.

Някаква врата надолу по коридора се разтвори. Тресна се в стената и двамата подскочиха. Дейвис излезе с големи крачки оттам. Изглеждаше като всеки младоженец — притеснен няколко минути преди сватбата.

— Спенсър, благодаря на Бога, че си тук. Тъкмо щях да изпращам полицейски ескорт до летището за теб. Господи, Алисън, още ли не си облечена?

— Не — отговори тя, минавайки край Спенсър. — И по-добре да побързам, защото Ан няма да ми проговори никога вече.

Тя припна надолу по коридора, но бързите ѝ стъпки не бяха в унисон с душевното ѝ състояние. Духът ѝ сякаш бе окован като гюлле и верига около нея.

— Ти, Дейвис Харингтън Лъндстръм, вземаш ли тази жена за своя законна съпруга...

Пасторът произнасяше напевно тържественото обещание, а Ан и Дейвис отговаряха тихо в съгласие със светостта на случая. Свещите трепкаха леко. Ароматът на летните цветя изпълваше малката църква. Следобедното слънце светеше през цветните стъкла на прозорците като някаква божествена благословия.

Алисън усещаше само сините очи, които се взираха в нея и горяха по-силно и ярко от всяка свещ. Знаеше, че копринената рокля с цвят на праскова ѝ придаваше по-хубав вид. Знаеше, че кройката с

дълбоко деколте и тясна талия не загрозяваше фигурата ѝ. Знаеше, че под подходящата сламена шапка косата ѝ блестеше.

Но можеше ли това да е причина кумът да я гледа втренчено и да изглежда, сякаш ще избухне от някакво вътрешно напрежение? Имаше вид на човек, който всеки момент ще избути настрана пастора, булката и младоженеца и ще стигне до нея.

Дори когато пееха „Отче наш“, която вероятно е най-дългата песен, композирана някога, горещият му поглед не се разколеба. Булката и младоженецът държаха главите си смирено наведени. Но всеки път, когато Алисън поглеждаше крадешком през миглите си кума, срещаше властната сила на тези сини очи, които сякаш започваха да горят по-ярко с всяка измината минута.

Ако целта му бе да провали сватбата на Ан за нея, успя. Никога нямаше да си спомни нито един миг от церемонията. Когато пасторът каза: „Сега може да целунете булката“, тя подскочи, сякаш някакъв хипнотизатор я бе изкарал от транс.

Подаде обратно букета на Ан и както бяха репетирали, булката и младоженецът се хванаха за ръце и тръгнаха заедно по пътеката между редовете, поглеждайки се взаимно и гостите около тях, сияещи. Някой сигурно бе подсказал на Спенсър какво да прави, защото той сви дясната си ръка и на Алисън не ѝ остана нищо друго, освен да го хване под ръка и да го остави да я придружи по пътеката.

Когато стигнаха до преддверието, той я извъртя с лице към себе си, притисна я с гръб до стената и каза:

— Имам два въпроса.

Фотографът подканяше участниците в сватбеното тържество да тръгват към лимузините, паркирани отвън, които чакаха да ги отведат до клуба извън града, където щяха да се приемат поздравленията.

— Ей сега идваме — каза Спенсър през рамо на фотографа, но нито ръцете, нито очите му се откъснаха от Алисън. — Два въпроса.

— Спенсър, всички излизат от църквата.

— Два въпроса — изрева той.

— Добре, но моля те, по-тихо.

Той снижи гласа си, но решимостта му не намалю.

— Първият — бременна ли си с моето дете?

— Казах ти, че не съм.

— Не те бива да лъжеш, Алисън.

Тя погледна над рамото му, което се издигаше като крепостна стена пред нея, и видя своите родители, тези на Дейвис и още неколцина гости да гледат с любопитство към тях.

— Не бива да ругаеш в църквата.

Той я разтърси леко.

— Отговори ми и помни, че ще позная, ако ме лъжеш.

Погледът ѝ премина през предната част на смокинга му, нагоре към лицето и накрая виновно се спря на неговите очи.

— Да.

Тя видя някаква искра на възмущение да проблясва в очите му. Не беше сигурна какво означава това, затова продължи веднага:

— Имах намерение да ти кажа, само не...

— Вторият — обичаш ли ме?

Тъкмо бе отворила уста, за да му обясни защо го бе излъгала, но всичко, което щеше да каже, заседна в гърлото ѝ.

— Какво каза?

Спенсър приближи крачка напред. Категоричността в гласа му омекна и се смени с някаква неувереност.

— Обичаш ли ме, Алисън?

Покорността, която звучеше във въпроса му, я обезоръжи; този гальовен, издаващ болката в сърцето безпомощен тембър на гласа му, който беше толкова необичаен за него.

— И ще разбереш, ако те излъжа?

— Ти си ужасна лъжкиня.

— Обичам те, Спенсър.

Те се прегърнаха силно и се олюляха леко.

— Това трябваше да разбере. Това е, което исках да чуя.

Най-накрая я пусна и сграбчи ръката ѝ.

— Хайде.

Измъкна я през вратата, а слисаните ѝ родители вървяха по петите им. Булката и младоженецът стояха до лимузината и наблюдаваха как свидетелите им тичат през глава надолу по стълбите на църквата.

— Хей, къде отивате? — извика Дейвис.

Спенсър беше подминал лимузините и си проправяше път към колата, паркирана от другата страна на улицата.

Те се върнаха нетърпеливо обратно и Спенсър разтърси сърдечно ръката на Дейвис.

— Страхотна сватба, приятел. Ан, най-сърдечни пожелания! — Той я целуна звучно по устните.

— Н-но къде отивате? — попита Дейвис, когато Спенсър тръгна отново към другата кола.

— Изчакай тук — нареди той на Алисън, която му се подчини, без да съобрази, че остана по средата на улицата.

Той буквално прескочи гюрука на лимузината, за да се върне при Дейвис. Прошепна му нещо в ухото, след което изтича обратно до Алисън, хвана отново ръката ѝ и я бутна в колата.

След като профучаха покрай тях, Ан се обърна към Дейвис и зададе въпроса, който се въртеше в съзнанието на всички:

— Какво ти каза? Къде отиват?

Дейвис дръпна папийонката си и се усмихна извинително към семейство Лемън.

— Каза да продължим сватбеното тържество, а те заминават да изкарат медения си месец.

Когато се качиха на борда на „Дабъл Дийлър“, Алисън бе все още с шаферската рокля, а Спенсър — със смокинга. Беше махнал папийонката и бе разкопчал ризата си. Тя се бе забавлявала по време на пътуването, сваляйки едно по едно копчетата на яката на ризата му и прокарвайки ръка по голите му гърди, докато той шофираше.

— Ще направиш така, че ще се убием и двамата.

— Добре, ще престана — каза тя.

— Само да посмееш! — поемайки ръката ѝ, я притисна до сърцето си.

Сега я водеше надолу по стълбите към каютата под палубата. Не светнаха лампите, а се обърнаха един към друг и се прегърнаха страстно.

Той я обгърна здраво. Тя пхна ръце под сакото на смокинга и разтвори пръстите си върху гърба му. Започнаха да се целуват ненаситно. Всеки бе жаден за вкуса на другия и най-важно бе да задоволят това желание.

Когато се разделиха, за да си поемат въздух, Спенсър доближи устата си до ухото ѝ:

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Какво да направя, след като ме отвлече от църквата пред всички онези хора? Ще трябва да се омъжа за теб или ще ме дамгосат като голяма блудница.

Той захапа долната месеста част на ухото ѝ.

— Ще го направиш ли все пак?

— Да — призна тя, въздъхвайки тръпнещо, когато ръката му се придвижи нагоре от талията към гърдите ѝ, за да ги погали.

Докато имаше все още малко здрав разум в нея, тя го отблъсна.

— При едно условие.

— Какво е то? — попита Спенсър, като смъкна сакото от раменете си.

— Каж ми с какво си изкарваш прехраната.

Въздишайки дълбоко, той метна сакото върху един стол. Наведе глава за известно време, а косата му падна върху челото. Когато вдигна глава, очите му бяха мрачни.

— Няма да ти хареса, Алисън — поклати смирено глава. — Но предполагам, че трябва да ти покажа моето скривалище.

Тя постави ръце на кръста си и ги стисна здраво.

— Скривалище?

— Да. Където държа стоката.

Първо светна лампата и после отиде до стена от шкафове и клекна пред един от тях.

Отвори вратата със завъртане и Алисън видя каса от неръждаема стомана.

Сърцето ѝ започна да бие силно, докато той набираше комбинацията. Завъртя дръжката надолу, дръпна вратата и отвори сейфа. Беше готова да види какво ли не: капсули с уран, фотокопия от чертежи на космически кораби, пакети с кокаин. Притаи дъх, докато Спенсър измъкна едната от няколкото дълги плоски черни кутии, които бяха вероятно кутии за бижута. Откраднати бижута? Той ѝ я подаде.

— Търгувам с това.

Тя отвори с треперещи ръце пружинената ключалка. Изминаха няколко секунди, докато се взираше в съдържанието на кутията.

— *Пощенски марки* — повдигайки към него невярващите си очи, повтори с писък: — *Пощенски марки?*

— Не просто марки — каза обидено той. — Трябва да ти кажа, че това са...

— *Пощенски марки* — извика тя, като не можеше да повярва на очите си.

Той се изправи в цял ръст.

— Аз съм филателист. Колекционер на марки.

Алисън падна тежко върху леглото, почувствала голямо облекчение, като държеше все още кутията, в която имаше четири марки.

— И коя е голямата тайна? Защо криеш това, с което се занимаваш?

— Защото всеки ще реагира по същия начин, както ти. Трябва да призная, че не е много мъжествено занимание.

— Дейвис мисли, че си... е, знаеш какво мисли.

— Така смятат повечето от приятелите ми. Защо да ги разочаровам? Какво лошо има в това да мислят, че търгувам незаконно с нещо непочтено и че живея извън границите на приличието?

— Не мога да повярвам.

— Разочарована ли си?

— Разбира се, че не съм. Просто... — Тя огледа втренчено обзавеждането на яхтата, за което бяха направени доста разходи. — Може ли човек, да си изкарва хляба с това?

Спенсър се засмя и снижи гласа си.

— Аз не съм ценител на красивото. Не съм завладян от огромна страст да притежавам редки марки, както повечето от колекционерите.

— Защо го правиш тогава?

— За пари — отговори той, а очите му заиграха. — Работата ми е да разбере кога някой колекционер е готов да продава. Купувам марката, съхранявам я няколко години, за да добие по-голяма стойност. След това процесът се повтаря, но в обратна последователност. Продавам марката на колекционер, който цял живот е мечтал да я притежава и е готов да плати за нея астрономична сума. Разбира се, част от печалбата отива за закупуване на нови марки. Това не е пълната ми колекция. Истински ценните марки са в сейфа в Ню Йорк. Тези, които държиш, струват само няколко стотици хиляди долара.

Тя отвори уста от учудване и отново се загледа в кутията.

— Няколко стотици хиляди... за четири марки?

— Ще престанеш ли да произнасяш думата марки с този тон? Знаеш, че тези не ги мокриш с език, за да ги залепиш върху някаква пощенска картичка. Те се смятат за произведения на изкуството.

— Не подценявам стойността им. Просто... — тя скочи изведнъж от леглото. — Вбесена съм от теб, защото ме остави да си помисля, че участвах в нещо ужасно.

Спенсър взе кутията от нея и затвори сейфа.

— Успокой се, червенокоске. Ще се омъжиш ли за мен или не?

Сграбчвайки косата му в шепа, Алисън разклати силно главата му.

— Предполагам, че ще се омъжа за теб. Но все пак приличаш на безмилостен пират или наемен убиец.

— Благодаря, разбирам. Но единственото нещо, в което съм безжалостен, е любовта ми към теб.

— Винаги ли ще ходиш до страни като Турция и ще ме оставяш сама за месеци?

— Вече правя нови планове. За радост на клиентите ми, на които се налага да ме гонят из цялото земно кълбо в продължение на години, ще открия постоянен офис. По-добре ще е да бъда в Атланта, тъй като работиш там и е близо до семействата ни. Между другото скоро ще трябва да се срещнеш с моите родители. Те ще те харесат.

— Върни се обратно на плановете ти.

— Ах, да, плановете. Ще наема куриер да разнася доставките. Обаче ти и бебето ще може да ме придружавате, ако се налага да замина за някаква сделка по интересни места.

— Това е чудесно.

Той бе свалил дрехите ѝ толкова лесно, сякаш бе преброил венчелистчетата на маргаритка — „Обича ме, не ме обича“. Ръцете му се радваха на голотата ѝ, бродеха навсякъде: докосваха, галеха, казваха колко много му е липсвало усещането на кожата ѝ.

— Кое е чудесно? — промълви той във врата ѝ. — Плановете ми или това?

Обгърна гърдите ѝ и започна да ги милва нежно.

— И двете.

Целуна гърдата ѝ така, сякаш откриваше отново вкуса ѝ. Продължи да целува цялото ѝ тяло надолу, докато най-накрая коленичи пред нея. Разтвори ръцете си върху долната част на корема ѝ.

— Нетърпелив съм да видя как растеш с моето бебе — каза, целувайки я нежно на същото място.

— И аз очаквам това с нетърпение — изпъна главата си назад, когато обожанието му прерасна в страст и тя се разпали. — Ще ти родя едно наистина прекрасно дете, Спенсър.

— Знам. И аз ще го обичам почти толкова, колкото обичам майка му.

Изправяйки се, той я повдигна на леглото и я покри с тялото си.

— Не си се съблякъл — каза задъхано тя между целувките.

— Не мисля, че мога да изчакам.

— И аз.

Алисън изстена от удоволствие, когато той започна да я люби.

Метна ризата му настрана и повдигна глава, за да целуне гърдите му.

— По дяволите! — каза през зъби той, когато ръцете ѝ почнаха да галят стомаха му и се плъзнаха надолу. — Ти ли си онази девственица, която доведох тук само преди няколко седмици?

— Същата.

Алисън откопча колана му, а после и панталона. Съскацият звук от разтварянето на ципа беше в унисон с хриптящото му дишане в момента, в който тя започна любовната игра.

— Тогава дори не искаше да ме докоснеш.

— Срамувах се от теб.

— Все още ли се срамуваш от мен, Алисън?

— Не, никога повече. Обичам те.

— Наистина ли? — изстена Спенсър, когато тя го обгърна.

— Да.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.